

ЛС

Станіслав Лем

Соляріс

Соляріс

Станіслав Лем

МАЄСТАТ ЛС СЛОВА

М А Є С Т А Т С Л О В А

Станіслав Лем

СОЛЯРІС

Серію «Маєстат слова» засновано 2004 року

Stanisław Lem

Solaris

© Barbara Lem and Tomasz Lem, 2016

Переклав з польської
Дмитро Андрухів

Ілюстрації *Ростислава Крамара*

Охороняється законом про авторське право.

*Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавця*

Навчальна книга — Богдан, просп. С. Бандери, 34а,
м. Тернопіль, 46002, тел./факс (0352)52-06-07; 52-19-66; 52-05-48
office@bohdan-books.com www.bohdan-books.com
Збут: (0352) 43-00-46, (067) 3504817

Книга поштою: тел.: (0352) 51-11-41, (067) 3501870,
mail@bohdan-books.com

тел.: (044) 296-89-56; (095) 808-32-79, nk-bogdan@ukr.net

Прибуття

Рівно о дев'ятнадцятій за бортовим часом я пройшов повз тих, що зібралися довкола колодязя, й металевим трапом спустився у капсулу. Вона була такою тісною, що в ній ледве можна було розставити лікті. Отож коли я вкрутив нарешті шланга в патрубок, який стирчав зі стінки капсули, і мій скафандр роздувся, я вже не міг навіть поворухнутися. Стояв, точніше – висів у повітряному ложі, злившись в одне ціле з металевою шкаралупою.

Звівши очі, я побачив крізь опукле скло стіни колодязя, а вище – схилене над ним Моддардове обличчя. За мить воно щезло, і в капсулі стало темно – це нагорі опустили важкий захисний конус. Вісім разів завили електромотори, що затягували гайки. Потім засичало повітря, яке нагнітали в амортизатори. Очі поступово звикали до темряви. Я вже розрізняв ясно-зелені обриси тابلі – єдиного в кабіні.

– Ти готовий, Кельвіне? – пролунало в навушниках.

– Готовий, Моддарде, – відповів я.

– Ні про що не турбуйся. Станція тебе прийме, – сказав він. – Щасливої дороги!

Не встиг я відповісти, як нагорі щось заскреготало, і капсула здригнулась. Я мимохіть напружив м'язи, але більше нічого вже не відчув.

– Коли старт? – запитав я і вловив якийсь шерех, немовби на мембрану посипався дрібненький пісок.

– Ти вже летиш, Кельвіне. Бувай здоров! – десь зовсім поруч пролунав голос Моддарда.

Важко було в це повірити, але просто перед моїм лицем відкрилася широка щілина, і я побачив крізь неї зірки. Намагався відшукати Альфу Водолія, до якої летів «Прометей», але марно. Небо цих обширів Галактики було мені невідоме, я не знав тут жодного сузір'я; за вузьким віконцем вихорився іскристий пил. Я чекав, коли заблимає перша зірка. Та так і не дочекався – зорі зблідли й почали зникати, розпливаючись на поруділому тлі. Я зрозумів, що перебуваю вже у верхніх шарах атмосфери. Стиснутий з усіх боків пневматичними подушками так, що й не поворухнешся, я міг дивитися тільки вперед. Горизонту поки що не було видно. А я летів і летів, зовсім не відчуваючи цього. Лише тіло моє поволі й підступно огортав пал. Іззовні долинав пронизливий скрегіт, немовби по мокрому склу водили якимсь металевим предметом. Якби не цифри, що мигті-

ли на табло, я б і гадки не мав, з якою велетенською швидкістю падає капсула. Зірок попереду вже не було. Оглядову щілину залило руде світло. У скронях лунко гупала кров, моє обличчя пашіло, в потилицю дув холодний струмінь із кондиціонера; я пошкодував, що мені не вдалося побачити «Прометей» – коли автоматичний пристрій відчинив оглядову щілину, він опинився вже, мабуть, поза межами видимості.

Капсула здригнулася раз, удруге, потім почалася нестерпна вібрація; вона пробивала всі ізоляційні оболонки, повітряні подушки й проникла углиб мого тіла – ясно-зелені обриси табло розмазалися. Та я не відчував ані найменшого страху, бо не для того прилетів із такої далечі, щоб загинути оце зараз біля самісінької мети по дорозі.

– Станція Соляріс! – закричав я. – Станція Соляріс! Станція Соляріс! Зробіть що-небудь. Здається, я втрачаю стабілізацію. Станція Соляріс, говорить Кельвін. Прийом.

І знову я прогавив важливий момент – появу планети. Вона раптом виникла переді мною, – величезна, пласка; за розмірами смуг на її поверхні я міг визначити, що перебуваю ще далеко від неї, точніше, високо, бо вже поминув ту невловну

межу, коли відстань від небесного тіла стає високою. Я падав. Усе ще падав. І виразно відчував це навіть тепер, коли заплющив очі. Втім, я відразу ж розплющив їх – хотілося побачити якнайбільше.

Почекавши ще кілька десятків секунд, почав знову викликати Станцію. Але й цього разу не отримав жодної відповіді. В навушниках залпами тріщали атмосферні розряди. Вони чітко вирізнялися на тлі шуму, такого глибокого й низького, неначе то був голос планети. Оранжеве небо в оглядовій щілині запливло більмом. Скло потьмяніло; я мимохіть зіщулювся, наскільки мені дали змогу зробити це пневматичні подушки, та наступної миті зрозумів, що то були хмари. Вони лавиною майнули вгору – і щезли. А я все ще планерував, опиняючись то в яскравому сонячному сяйві, то у тіні; капсула оберталася довкола вертикальної осі, й величезний, мовби розбухлий сонячний диск розмірено пропливав перед моїми очима, з'являючись ліворуч і щезаючи праворуч. Нараз крізь шум і тріск мені у вухо заторохтів далекий голос:

– Станція Соляріс – Кельвіну, Станція Соляріс – Кельвіну! Все гаразд. Ви під контролем Станції. Станція Соляріс – Кельвіну. Приготува-

тися до посадки в момент нуль, повторюю, приготуватися до посадки в момент нуль, увага, починаю. Двісті п'ятдесят, двісті сорок дев'ять, двісті сорок вісім...

Між окремими словами лунало уривчасте попискування – очевидно, говорив автомат. Це було принаймні дивно. Звичайно, коли на Станцію прибував хтось новий, та ще й прямо із Землі, всі, хто міг, бігли на посадочний майданчик. Однак часу на роздуми, що саме це могло б означати, в мене не було, бо велетенське кільце, яке описало довкола мене сонце, разом з рівниною, куди я летів, раптом стали дибки; після першого крену почався другий, у протилежний бік; я гойдався, мов важок величезного маятника, намагаючись побороти нудоту, і нараз побачив на поверхні планети, покарбованій брудно-ліловими та чорнуватими смугами, маленьку шахівницю з білих і зелених цяток – орієнтир Станції. Тієї ж миті від верху капсули щось із тріском відірвалося – довге намисто кільцевого парашута гучно залопотіло... В цих звуках було щось до болю земне – перший після стількох місяців шум справжнього вітру.

Далі все відбулося дуже швидко. Досі я тільки знав, що падав. Тепер це побачив. Біло-зелена шахівниця навально наближалася; вже можна

було розгледіти, що її намальовано на видовженому, китоподібному сріблястому корпусі з голками радарних антен, з рядами темних ілюмінаторів, і що цей металевий колос не лежить на поверхні планети, а висить над нею, відкидаючи на чорнильно-чорне тло власну тінь – еліптичну пряму ще густішої чорноти. Водночас я помітив фіолетові хвилі на поверхні Океану, які ліниво перекочувалися; зненацька сліпучо-пурпурові по краях хмари шугнули високо вгору; далеке й пласке небо між ними спалахнуло буро-оранжевою барвою; потім усе розпливлося – я ввійшов у штопор. Перш ніж устиг подати сигнал, короткий удар повернув капсулу в чітко вертикальне положення; в оглядовій щілині ртутним блиском спалахнув розхвильований аж до самісінького обрію, зтягнутого імлюю Океан; стропи й куполи парашута миттю відділилися й, гнані вітром, помчали над хвилями, а капсула якось особливо, м'яко та плавно загойдалась, як це завжди буває у штучному гравітаційному полі, а тоді ковзнула вниз. Останнє, що я встиг помітити, були ґратчасті злітні катапульти й двоє величезних, заввишки, мабуть, з кількоповерхову будівлю дзеркал ажурних радіотелескопів. Щось зупинило капсулу з пронизливим скреготом сталі, яка пружинисто

вдарилася у сталь, щось піді мною відчинилося, і металева оболонка, в якій я летів стоячи, протягло зітхнувши й засичавши, закінчила свою стовісімдесятикілометрову подорож.

– Станція Соляріс. Нуль-нуль. Посадку закінчено. Кінець, – почув я мертвий голос контрольного пристрою.

Відчуваючи невиразний тиск на груди й неприємний тягар усередині, що геть розпирив мене, я обома руками потягнув на себе важелі, які перебували на рівні моїх плечей, і розімкнув контакти. Засвітився зелений напис «ЗЕМЛЯ», стінки капсули розійшлися, пневматичне ложе легенько підштовхнуло мене в спину, і я, щоб не впасти, ступив крок уперед.

І тихим шипінням, схожим на сумне зітхання, повітря вийшло з мого скафандра. Я був вільний.

Тепер я стояв під високою, наче склепіння храму, сріблястою лійкою. По стінах тяглися сплетіння різнобарвних труб, зникаючи в круглих люках. Я обернувся. Вентиляційні шахти гули, втягуючи рештки отруйної атмосфери, що увірвалася сюди під час посадки капсули. Порожня, мов тріснутий кокон, сигара капсули стояла на дні чаші сталевого підвищення. Її зовнішня обшивка обгоріла й стала брудно-коричневою. Я зробив кілька кро-

ків похилою площиною. Далі на метал було наварено шар шерехатого пластику. В тих місцях, де звичайно котилися візки підйомників ракет, пластик протерся аж до сталі.

Зненацька компресори вентиляторів змовкли й довкола запала глибока тиша. Я трохи безпорадно озирнувся, чекаючи, коли хтось з'явиться, проте нікого не було. Тільки неонova стрілка вказувала на безшумний ескалатор. Я став на нього. Склепіння зали параболою спадало вниз, переходячи в тунель коридору. В його нішах громадилися балони для стиснених газів, контейнери, кільцеві парашути, ящики. Все то було звалено в купу, абияк. Це мене теж здивувало. Ескалатор закінчився біля округлого розширення коридору. Тут панував іще більший безлад. З-під звалища бляшанок витікала масляниста калюжа. В повітрі панував неприємний різкий запах. Навсібіч, чітко відбиваючись у цій липкій рідині, тяглися сліди черевиків. Між бляшанками виднілися сувої білої стрічки, клапти паперу й сміття, – мабуть, усе це було виметено з кабін. І знову спалахнув зелений покажчик, спрямовуючи мене до середніх дверей. За ними вів такий вузький коридор, що в ньому ледве змогли б розминутися двоє людей. Світло проникало крізь націлені в небо верхні ілюміна-

тори з лінзоподібним склом. Ще одні двері, розмальовані біло-зеленими шаховими квадратиками, були прочинені.

Я увійшов досередини. Це була напівкругла кабіна з великим панорамним ілюмінатором, у якому палало повите легким серпанком небо. Внизу безшумно перекочувалися чорнуваті гребені хвиль. У стінах виднілося безліч шафок з інструментами, книжками, немитими склянками, запиленими термосами. На брудній підлозі стояло п'ять чи шість механічних, рухливих столиків, а між ними – кілька надувних крісел, що втратили будь-яку форму, бо з них вийшло повітря. Тільки одне, з відкидною спинкою, було накачане. В ньому сидів дрібненький, худорлявий чоловік з обпаленим сонцем обличчям. Шкіра клаптями луцилася в нього з носа й вилиць. Я зрозумів, що це Снаут, заступник Гібаряна, кібернетик. Свого часу він надрукував кілька оригінальних статей у «Соляристичному альманасі». Раніше я його ніколи не бачив. На ньому були сітчаста сорочка, крізь вічка якої стирчали сиві волосини запалих грудей, та брудні білі, з плямами на колінах, пропалені реактивами полотняні штани з безліччю кишень, як у монтажника. Він тримав пластикову грушу, з якої звичайно п'ють на кораблях, де

нема штучної гравітації. Снаут дивився на мене примружившись, наче його сліпило світло. Зненацька груша випала з його розімкнених пальців і покотилася по підлозі, підстрибуючи, наче м'ячик. З неї вилилося трохи прозорої рідини. На обличчі Снаута не було ні кровинки. Приголомшений, я не міг вимовити й слова. Скільки тривала ця німа сцена, не можу сказати, але поволі страх, який скував Снаута, почав передаватися й мені. Я ступив крок уперед. Снаут зіщулився в кріслі.

– Снауте... – прошепотів я.

Він здригнувся, наче від удару, і, дивлячись на мене з невимовною огидою, прохрипів:

– Я тебе не знаю, не знаю тебе. Чого ти хочеш?..

Розлита рідина швидко випаровувалася. В повітрі запахло алкоголем. Снаут пив? Був п'яний? Але чого він так боїться? Я все ще стояв посеред кабіни. Коліна в мене тремтіли, а вуха наче хтось заткнув ватою. Підлога поплавла з-під ніг. За опуклим склом ілюмінатора розмірено погойднувся Океан.

Снаут не зводив із мене налитих кров'ю очей. Вираз страху поступово зникав із його обличчя, але огида, з якою він і далі дивився на мене, не минала.

– Що з тобою?.. – упівголоса запитав я його. – Ти хворий?

– Піклуєшся... – глухо сказав він. – Он як. Але чому саме про мене? Я тебе не знаю.

– Де Гібарян? – запитав я.

На мить Снаутів перехопило подих, очі його знову оскліли, у них щось спалахнуло й одразу ж згасло.

– Гі... Гіба... – пробелькотів він. – Ні! Ні!!! – І затрусився від беззвучного, ідіотського сміху. Потім раптом затих. – Ти прийшов до Гібаряна?.. – запитав він уже майже спокійно. – До Гібаряна? Що ти хочеш з ним зробити?

Снаут дивився на мене так, наче я враз перестав становити для нього небезпеку; в його словах, а ще більше у тоні було щось ненависне й образливе.

– Що ти говориш?.. – витиснув я зі себе, приголомшений. – Де він?

Снаут пильно дивився на мене:

– Ти не знаєш?..

«Він п'яний. П'яний, як чіп», – подумав я і спалахнув гнівом. Звичайно, краще було б забратися звідси, та мені зрештою урвався терпець.

– Опам'ятайся! – крикнув до нього. – Звідки я можу знати, де він, якщо тільки-но прилетів! Що з тобою, Снауте?!!

У нього відвисла нижня щелепа, і йому знов перехопило віддих, очі раптом зблиснули. Трем-

тячими руками він схопився за поруччя крісла й підвівся з таким зусиллям, що аж хруснули кісточки.

– Що? – сказав він, майже зовсім протверезівши. – Прилетів? Звідки ти прилетів?

– Із Землі, – сердито відповів я. – Може, ти чув про неї? Мені здається, що ні!

– Із Зе... о Боже!.. То ти – Кельвін?!

– Кельвін. Чого ти так на мене витріщився? Що в цьому дивного?

– Нічого, – відповів він, закліпавши повіками. – Нічого. – І потер чоло. – Вибач мені, Кельвіне, знаєш, так несподівано... Я не чекав...

– Як то не чекав? Адже вам послали повідомлення ще кілька місяців тому, а Моддард радирував ще раз сьогодні, з борту «Прометея»...

– Так. Так... звичайно, тільки, бачиш, тут у нас деякий... розгардіяш...

– Та бачу, – сухо відповів я. – Цього не можна не помітити.

Снаут обійшов довкола мене, ніби хотів пересвідчитися, що мій скафандр такий, як усі скафандри на світі, – звичайнісінький, з переплетінням шлангів та проводів на грудях. Кілька разів кахикнув, потім торкнувся рукою свого кістлявого носа.

– Може, хочеш прийняти душ?.. Це тебе трохи освіжить... Блакитні двері навпроти.

– Дякую. Я знаю планування Станції.

– А може, ти голодний?..

– Ні. Де Гібарян?

Снаут підійшов до ілюмінатора, ніби не чуючи мого запитання. Тепер, стоячи до мене спиною, він здавався значно старшим. Коротко підстрижене сиве волосся, припечена сонцем, покарбована глибокими, наче шрами, зморшками потилиця. За ілюмінатором поблискували велетенські гребені хвиль, які то підіймалися, то опадали так повільно, мовби Океан застигав. Здавалося, що Станція рухається трохи боком, зісковзуючи з невидимої основи. Потім вона повертається в попереднє положення і знову ліниво нахилиється, але вже в інший бік. Та це був, очевидно, оптичний обман. Пластівці слизистої піни кольору крові збиралися між хвилями. Мене замлоїло. Бездоганний лад на борту «Прометея» пригадався мені як щось дороге, безповоротно втрачене.

– Послухай... – несподівано озвався Снаут. – Поки що тільки я... – Він обернувся й нервово потер руки. – Тобі доведеться задовольнитися лише моїм товариством. Поки що. Можеш називати мене Щуром. Ти знаєш мене хіба з фотографії,

але то байдуже, так мене називають усі. Тут я вже нічого не можу вдіяти. Якщо зважити на те, що мої батьки страшенно захоплювалися космосом, то Щур звучить навіть дуже по-земному...

– Де Гібарян? – уперто допитувався я.

Він закліпав очима.

– Мені дуже прикро, що я тебе так прийняв. Це... не тільки моя вина. Я зовсім забув, тут таке коїлося, що, знаєш...

– Ну що ти, все гаразд, – відповів я. – Не будемо зараз про це. То що ж усе-таки з Гібаряном? Його немає на Станції? Він кудись полетів?

– Ні, – відповів Снаут, дивлячись у куток, завалений катушками з кабелем. – Нікуди він не полетів. І не полетить. Саме тому... між іншим...

– Чому? – вигукнув я. Вуха у мене були ще й досі ніби заткнуті ватою – я погано чув. – Що ти хочеш цим сказати? Де він?

– Ти ж усе знаєш, – відповів Снаут зовсім іншим тоном. І так холодно глянув мені в очі, що поза спиною в мене аж мурахи пробігли. Може, він і справді був п'яний, проте тямив, що каже.

– Невже з ним щось сталося?..

– Так, сталося.

– Нещасний випадок?

Снаут кивнув, не спускаючи з мене пильного погляду, немов хотів пересвідчитись, як я на це зреаую.

– Коли?

– Сьогодні на світанку.

Дивна річ: те, що сказав Снаут, мене нітрохи не вразило, радше навпаки. Діловитість, з якою ми обмінялися лаконічними запитаннями та відповідями, навіть трохи заспокоїла мене. Здавалося, тепер я розумів поведінку Снаута, яка ще кілька хвилин тому так приголомшила мене.

– Як це сталося?

– Піді переодягнись, розпакуй свої речі й повертайся сюди... ну... скажімо, за годину.

Мить повагавшись, я погодився:

– Гарзд.

– Стривай, – зупинив мене Снаут, коли я вже рушив до дверей. Він дивився на мене якимось незвично. Я бачив: Снаут ніяк не може витиснути зі себе те, що крутиться в нього на язиці. – Нас було троє і тепер, разом з тобою, стало знову троє. Ти знаєш Сарторіуса?

– Так само, як і тебе. Лише з фотографії.

– Він нагорі, в лабораторії, і, думаю, не вийде звідти до ночі, однак... в усякому разі, ти його впи-

знаєш. Якщо побачиш тут іще когось, розумієш, не мене і не Сарторіуса, розумієш, то...

– То що?

Чи не сон усе це? На тлі чорних хвиль, які криваво полискували в промінні призахідного сонця, Снаут знову сів у крісло та, як і раніше, понуривши голову, дивився в куток, на катушку змотаного кабелю.

– То... не роби нічого.

– Кого я можу побачити? Привид? – розсердився я.

– Розумію. Ти гадаєш, я схибнувся з розуму. Ні. Не схибнувся. Я не можу тобі пояснити це інакше... поки що. Зрештою, може... нічого й не станеться. В усякому разі, запам'ятай те, що почув від мене. Я тебе застеріг.

– Від чого? Про що це ти?

– Тримай себе в руках, – уперто правив своє Снаут. – Поводься так, наче... Будь готовий до всього. Це неможливо, я знаю. Однак ти все ж таки спробуй. То – єдиний вихід. Іншого просто нема.

– Але щó я побачу?! – майже закричав я, ледве стримуючись, щоб не схопити його за плечі й не труснути, отямлюючи, щоб він не сидів отак, утупившись у куток, з нещасним виразом на обпале-

ному сонцем обличчі, насилу витискаючи зі себе кожне слово.

– Не знаю. Певною мірою це залежить від тебе.

– Галюцинації?

– Ні. Це... реальність. Не... нападай. Пам'ятай.

– Що ти мелеш?! – знову спаленів я.

– Ми не на Землі.

– Політерії? Але ж вони зовсім не схожі на людей! – вигукнув я.

Я не знав, як вирвати Снаута з цього стану відчуження, а він і далі дивився перед собою в порожнечу й, здавалося, вичитував у ній щось таке безглузде, від чого в жилах холонула кров.

– Саме тому це так страшно, – тихо сказав Снаут. – Пам'ятай: будь насторожі!

– Що сталося з Гібаряном?

Снаут не відповів.

– Що робить Сарторіус?

– Приходь через годину.

Я повернувся і вийшов. Відчиняючи двері, ще раз глянув на Снаута. Він сидів, згорбившись, затуливши обличчя руками, маленький, у брудних від реактивів штанях. Тільки тепер я побачив, що на пальцях його рук запеклася кров.

Соляристи

У тунелі коридору нікого не було. Я мить постояв перед зачиненими дверима, наслухаючи. Стіни були, мабуть, тонкі, бо ззовні пробивалося завивання вітру. На дверях висів трохи навкоси прямокутний шматок пластику, на якому було написано олівцем: «Людина». Я дивився на ті ледь розбірливі карлочки, і мені раптом захотілося вернутися до Снаута, та я усвідомлював, що це неможливо.

Його безглузде застереження все ще лунало у моїх вухах. Я обернувся і враз відчув, яким нестерпно важким став на мені скафандр. Навколо панувала тиша, та мене не полишало відчуття, що за мною хтось спостерігає. Я повернувся до круглого приміщення з п'ятьма дверима. На трьох із них висіли таблички: «Д-р Гібарян», «Д-р Снаут», «Д-р Сарторіус». На четвертих дверях таблички не було. Трохи повагавшись, я легенько натиснув на ручку і повільно прочинив їх. Коли вони почали відчинятися, мені раптом здалося, ба більше, я був майже певен, що там хтось є. Тож я увійшов досередини.

Ні душі. Такий самий, тільки трохи менший, опуклий ілюмінатор дивився на Океан. Тут, під сонцем, його хвилі мінилися масним полиском,

немовби на них розлилася червоняста олива. Пурпуровий відблиск затопив усю кімнату, схожу на корабельну каюту. З одного боку стояли полиці з книжками, між якими було вертикально прикріплено до стіни змонтоване на карданах ліжко, з другого – безліч шафок; між ними висіли в нікельованих рамках фото планети з космосу; в металевих захватах стояли пробірки й колби, заткнуті ватою; під ілюмінатором, захиращуючи прохід, тяглися два ряди білих емальованих ящиків. Кришки на деяких з них були відкинуті, відкриваючи вміст ящиків, повних інструментів і пластикових шлангів; у двох кутках – крани, витяжна шафа, морозильні установки; на підлозі – мікроскоп, бо його на великому, заваленому купою речей столі під ілюмінатором вже ніде було примостити.

Обернувшись, я помітив біля самісіньких дверей шафу, що сягала аж до стелі. Дверцята в ній були прочинені, тож я побачив там комбінезони, робочі й захисні халати; на полицях лежали білизна, антирадіаційні чоботи, між халявами яких поблискували алюмінієві балони для портативних кисневих апаратів. Два апарати разом з масками висіли на бильці піднятого ліжка. Тут, як і скрізь, панував безлад, хоча видно було,

що хтось, хай і недбало й хапливо, але все-таки прибирав. Потягнувши носом, я відчув слабкий запах хімічних реактивів і чогось ядучого. Не вже хлор? Мимохіть пошукав очима під стелею в кутках вентиляційні решітки. Приклеєні до їхніх рамок смужки паперу легенько ворушилися, – отже, компресори працюють, підтримуючи нормальну циркуляцію повітря. Я переніс із двох стільців у кутки книжки, апарати й інструменти, абияк порозпихавши їх, щоби звільнити бодай трохи місця довкола ліжка, між шафою і полицями. Потім підтягнув вішалку, аби повісити на ній скафандр, і вже хотів було розстібнути замки-блискавки, але раптом опустив руки. Ніяк не міг відважитися зняти скафандр – мені здавалося, що без нього стану цілком беззахисним. Я ще раз обвів усе довкола поглядом, перевірив, чи щільно зачинено двері; як виявилось, в них не було замка, і, трохи повагавшись, підпер їх двома важеними ящиками. Отак забарикадувавшись, якнайшвидше зняв скафандр і здихався своєї важкої, рипучої оболонки.

У вузькому дзеркалі на внутрішній стінці шафи відбивалася частина кімнати. Краєм ока я раптом помітив там якийсь рух і підхопився з місця, але відразу ж зрозумів, що то – моє власне

відображення. Мій трикотажний костюм під скафандром весь просякнув потом, тож довелося скинути і його. Потім я відсунув шафу. В ніші за нею блиснули стіни малесенької душової. Там, під душем, на підлозі лежала чимала пласка коробка. Я насилу підняв її, щоби занести до кімнати. Коли ставив коробку на підлогу, кришка, мов на пружині, зненацька відскочила, і я побачив відділення, заповнені якимись чудернацькими речами – спотвореними, грубими подобами інструментів з темного металу, трохи схожими на ті, якими було напхано шафки. Деформовані, викривлені, оплавлені, наче з пожарища, вони вже ні на що не були придатними. Та найбільше вражало те, що такі самі сліди пошкодження залишилися й на керамітових, тобто практично неплавких ручках. У жодній лабораторній печі не можна було досягти температури, при якій вони плавляться, – хіба що в атомному реакторі. З кишені свого скафандра я вийняв портативний індикатор випромінювання та підніс до цих дивовижних інструментів, але його чорний циліндр мовчав.

На мені були лише плавки та майка. Я скинув їх на підлогу, мов якийсь непотріб, і став під душ. Вода відразу ж подарувала мені полегкість. Я вигинався під її пружними, гарячими струменями,

масував тіло, пирскав – мився так старанно, немовби хотів змити зі себе цю страшну, підозрілу непевність, яка виповнила всю Станцію.

У шафі я знайшов легкий тренувальний костюм, який звичайно надягають під скафандр. Перекладаючи в його кишені весь свій убогий скарб, між сторінками записника я намацав щось тверде. Як виявилось, це був ключ від моєї земної квартири. Я й уявлення не мав, як він туди потрапив; якусь мить нерішуче повертів його в пальцях, а тоді поклав на стіл. Універсальний складаний ніжик навів на думку, що мені, можливо, знадобиться якась зброя. Але він для цього, звісно, не годився. Втім, нічого іншого у мене не було, а до такого душевного стану, щоб шукати випромінювач чи щось подібне, я ще не дійшов.

Відтак я всівся на металевому стільчику, який стояв посеред вільного простору, віддалік від усіх речей. Мені хотілося побути на самоті. Я тишився, що в мене є ще більше як півгодини; нічого не вдієш – від природи був педантичний і пунктуальний буквально в усьому, навіть у дрібницях. Стрілки на двадцятичотирьохгодинному циферблаті мого наручного хронометра показували сьому. Сонце сідало. Сьома година за місцевим часом – отже, двадцята на борту «Прометей». На Моддардових

екранах планета Соляріс, мабуть, уже зменшилася до розмірів іскорки й нічим не відрізнялася від зірок. Та що мені було тепер до «Прометея»? Я заплющив очі. Довкола панувала глибока тиша, яку порушували тільки розмірене нявчання труб та глухе крапотіння води на кахель у душовій.

Отже, Гібарян мертвий. Якщо я правильно зрозумів Снаута, то його смерть настала лише кілька годин тому. Що зробили з тілом? Поховали? Але ж тут, на цій планеті, таке зробити не можна. Я довгенько розмірковував над цим, немовби доля мертвого була для мене тепер найголовніше, а потім, зрозумівши безглуздість таких думок, підвівся й почав ходити з кутка в куток, раз по раз зачіпаючись носачами за розкидані на підлозі книжки; спіткнувшись об щось, нахилився й побачив невеличкий планшет, що видався мені порожнім. Я підняв його. У планшеті щось лежало. Відкривши його, я витягнув пляшку з темного скла. Вона була легка, неначе з паперу. Я подивився крізь неї на темно-червоний, зтягнутий брудною імлою захід сонця. Що це зі мною діється? Чому звертаю увагу на всілякі дурниці, на зовсім незначні дрібниці, які потрапляють мені на очі?

І раптом я здригнувся від сліпучого світла. Мабуть, спрацював фотоелемент – кімнату вже

огортали сутінки. Я був сповнений чекання, моє напруження дедалі зростало, а порожнеча, яку відчував за спиною, ставала нестерпною. Щоби побороти це відчуття, я присунув стілець до книжкових полиць, узяв добре знаний мені другий том старої монографії Х'юза й Ейгеля «Історія планети Соляріс» і почав гортати його, поклавши на коліна товстий, цупкий корінець.

Соляріс було відкрито майже за сто років до мого народження. Планета обертається довкола двох сонць – червоного й блакитного. Понад сорок років до неї не наближався жоден космічний корабель. У ті часи теорію Гемоу-Шеплі про неможливість виникнення життя на планетах подвійних зірок вважали аксіомою. Орбіти таких планет безперервно змінюються внаслідок гравітаційних збурень, спричинених взаємним обертанням двох сонць.

Пертурбації, які виникають при цьому, поперемінно скорочують та розтягують орбіту планети; і зародки життя, якщо вони й виникають, знищує то пал випромінювання, то крижаний холод. Зміни ці відбуваються протягом мільйонів років, тобто в астрономічному чи біологічному масштабі за дуже короткий час, бо еволюція потребує сотень мільйонів, а то й мільярдів років.

Соляріс, за попередніми обчисленнями, мала протягом п'ятисот тисяч років наблизитися на відстань, що дорівнює половині парсека, до свого червоного сонця, а ще через мільйон років – упасти в його розпечену безодню.

Та вже через десять з лишком років учені пересвідчилися, що орбіта планети не зазнає очікуваних змін, а є такою ж постійною, як і орбіти планет нашої Сонячної системи.

Ще раз проведені – цього разу з максимальною точністю – спостереження та обчислення тільки підтвердили те, в чому вже всі були певні: Соляріс має постійну орбіту.

Отож Соляріс, що досі була однією з кількох сотень планет, які щороку відкривають учені та яким у великих статистичних таблицях відводять кілька рядків – основні характеристики їхнього руху – тепер перейшов у ранг небесного тіла, котре заслуговує на особливу увагу.

Через чотири роки після цього відкриття Соляріс облетіла експедиція Оттеншельда, який вивчав його з борту «Лаокоона» та двох допоміжних космічних кораблів. Ця експедиція була лише попередньою розвідкою, тим паче, що висадитися на планету не могла. Вчені тільки вивели на екваторіальні й полярні орбіти чимало автоматичних супут-

ників-спостерігачів, які мали заміряти гравітаційні потенціали. Досліджували й поверхню планети, майже цілком покриту Океаном, над рівнем якого піднімаються лише нечисленні плоскогір'я. Виявилося, що їхня загальна площа менша за територію Європи, хоча діаметр Соляріс на двадцять відсотків більший за земний. Ці безладно розкидані клаптики скелястої і пустельної суші зосереджені переважно в південній півкулі. Було вивчено також склад атмосфери, в якій не виявлено кисню, і здійснено надзвичайно точні заміри щільності планети, її альbedo та інших астрономічних характеристик. Як і передбачали науковці, жодних ознак життя не виявлено ні на острівцях суші, ні в Океані.

Упродовж наступних десяти років Соляріс, яка тепер уже перебувала у центрі уваги спостерігачів цього космічного обширу, демонструвала дивовижну тенденцію до зберігання своєї, поза всяким сумнівом, гравітаційно нестабільної орбіти. На якийсь час навіть запахло скандалом, бо провину за наслідки спостережень (дбаючи про благо науки) намагалися перекласти то на окремих осіб, то на обчислювальні машини, якими ці особи користувалися.

Через брак коштів спорядження спеціальної експедиції на Соляріс затрималося ще на три

роки, аж до того часу, коли Шенаган, який укомплектував екіпаж, отримав від Інституту три кораблі тоннажу «С» космодромного класу. За півтора року до прибуття на планету експедиції, що стартувала в районі Альфи Водолія, другий дослідницький флот за дорученням Інституту вивів на довколасолярійську орбіту автоматичний сателіт – Місяць-247, що працює й досі, правда, після трьох чергових реконструкцій, кожен з яких проведено через десятки років. Дані, які він зібрав, остаточно підтвердили висновки експедиції Оттеншельда про активний рух Океану.

Один корабель Шенагана залишився на високій орбіті, а два інших після попередньої підготовки сіли на скелястому клаптику суші площею близько шестисот квадратних миль, у районі південного полюса планети. Експедиція, яка працювала тут вісімнадцять місяців, загалом протривала успішно, якщо не зважати на нещасний випадок, спричинений несправністю апаратури. Проте вчені, які належали до експедиції, розкололися на два протилежні табори. Предметом їхньої суперечки став Океан. На підставі аналізів науковці одночасно визнавали його органічним утворенням (назвати Океан живим тоді ще ніхто не наважувався). Та якщо біологи вбачали в ньому примітив-

не утворення, щось на кшталт велетенського скупчення, тобто однієї рідкої клітини, яка, потворно розрісшись (вони називали її «добіологічною формацією»), оточила всю планету драглистою оболонкою, котра подекуди сягала кількох миль у глибочінь, то астрономи й фізики стверджували, буцім це надзвичайно високоорганізована структура, яка за складністю будови, можливо, переважає навіть земні організми, бо здатна активно впливати на формування планетної орбіти. Жодної іншої причини, що пояснювала б поведінку Соляріс, їм не вдалося відкрити, більше того, планетофізики виявили зв'язок між певними процесами в плазматичному Океані та місцевим гравітаційним потенціалом, який змінювався залежно від океанічного «обміну речовин».

Таким чином, фізики, а не біологи запропонували парадоксальне формування – «плазматична машина», маючи на увазі утворення, в нашому розумінні, може, й не живе, однак спроможне до цілеспрямованих дій, додамо відразу – в астрономічному масштабі.

У цій дискусії, яка, наче вир, затягла в себе протягом кількох тижнів усі найвидатніші авторитети, вперше за вісімдесят років похитнулася доктрина Гемоу-Шеплі.

Якийсь час дехто ще намагався її захистити, стверджуючи, начебто Океан не має нічого спільного із живим організмом, що це навіть не «поза-» чи «добіологічне» утворення, а всього-на-всього геологічна формація, хоч і незвичайна, бо здатна тільки стабілізувати орбіту планети Соляріс, змінюючи сили тяжіння; при цьому посилалися на закон Ле Шательє.

На протигагу цій консервативній думці були висловлені інші гіпотези, котрі проголошували (наприклад, одна з найдосконаліших – гіпотеза Чівіта-Вітті), що Океан – результат діалектичного розвитку: від свого первісного стану, від Праокеану – розчину хімічних речовин, що слабо реагують, – він зумів під впливом зовнішніх умов (тобто змін планетної орбіти, які загрожували його існуванню), минаючи всі земні щаблі розвитку, зокрема виникнення одно- й багатоклітинних організмів, рослинну і тваринну еволюцію, утворення нервової системи та мозку, зробити різкий стрибок до стадії «гомеостатичного океану». Інакше кажучи, він не пристосовувався, як земні організми, протягом сотень мільйонів років, до навколишнього середовища, щоб тільки після такого тривалого часу дати початок розумним істотам, а відразу ж запанував над своїм середовищем.

Це було дуже оригінально, а проте й досі ніхто не розумів, як драглиста маса може стабілізувати орбіту небесного тіла. І хоч уже майже сто років були відомі пристрої, що створюють штучні силові й гравітаційні поля – гравітатори, важко було навіть уявити, як саме аморфний кисіль може зробити те, що в гравітаторах досягали за допомогою складних ядерних реакцій та височезних температур. У газетах, які тоді писали про «таємниці Соляріс», потішаючи читачів і викликаючи обурення в учених наївними вигадками, траплялися навіть твердження, буцім планетарний Океан – далекий родич земних електричних вугрів...

Та коли одну проблему вдавалося якоюсь мірою розв'язати, на її місці, – як це згодом не раз бувало з планетою Соляріс, – виникала інша, ще неймовірніша.

Дослідження показали, що Океан діє зовсім не за принципом наших гравітаторів (зрештою, це було б і неможливо), а здатен безпосередньо моделювати метрику часу-простору, що, до речі, призводить до відхилень при вимірюванні часу на одному й тому самому меридіані планети. Отже, Океан у певному розумінні не тільки знав теорію Ейнштейна-Бові, а й міг використовувати її висновки (чого не можна сказати про нас).

У науковому світі це відкриття викликало справжню бурю, чи не найсильнішу в нашому столітті. Всіма визнані непохитні теорії розсипалися на порошок, у науковій літературі були опубліковані досить-таки єретичні статті, а висловлена альтернатива «геніальний Океан» чи «гравітаційні драглі» збурила уми.

Усе це відбувалося за півтора десятка років до мого народження. Коли я ходив до школи, Соляріс, – на підставі встановлених на той час фактів, – було вже повсюдно визнано планетою, на якій є життя, але тут – тільки один мешканець.

Другий том Х'юза та Ейгеля, який я гортав майже машинально, починався із систематики, такої ж оригінальної, як і кумедної. Класифікаційна таблиця рекомендувала по черзі: тип – політерія (Polytheria), порядок – одноклітинні (Syncytialia), клас – метаморфні (Metamorpha).

Немовби нам було відомо хтозна-скільки представників цього виду, тимчасом як насправді існував лише один – щоправда, вагою сімнадцять більйонів тонн.

Під пальцями в мене шелестіли кольорові діаграми, графіки, дані спектральних аналізів, які демонстрували характер і перебіг основного обмі-

ну та його хімічні реакції. Що далі я заглиблювався в товстений том, то більше математики було на крейдяних сторінках; так, нібито наші відомості про цього представника класу метаморфних, який лежав, повитий темрявою ночі, що тривала тут чотири години, за кількасот метрів під сталевим днищем Станції, були вичерпні.

Насправді ж не всі вчені дійшли одностайної думки про те, чи Океан «істота», а тим більше, чи можна вважати його розумним. Я поставив грубезний том на полицю й узяв наступний. Він поділявся на дві частини. У першій були викладені протоколи незліченних експериментів, мета яких – встановити контакт з Океаном. У мої студентські роки ці спроби – я це дуже добре пам'ятаю, – породили силу-силенну анекдотів, жартів та дотепів; здавалося, навіть середньовічна схоластика порівняно з тими нетрями, в які завела вчених ця проблема, була зрозуміліша й доступніша. Друга частина тому, яка налічувала майже тисячу триста сторінок, містила тільки бібліографічні відомості про досліджувану тему. Сама ж література з цього питання, мабуть, не вмістилася б і в кімнаті, де я сидів.

Перші спроби встановити контакт з Океаном було зроблено за допомогою спеціальних елек-

тронних апаратів, які трансформують імпульси, посилаючи їх в обох напрямках, причому активну участь у конструюванні цих апаратів брав сам Океан. Проте всю роботу виконували наосліп. Що означало – «брав участь»? Океан модифікував певні вузли занурюваних у нього приладів, унаслідок чого змінювалися записувані ритми розрядів, прилади фіксували незліченну кількість сигналів, схожих на уривки якихось складних викладок вищого математичного аналізу. Але що все це означало? Може, то були дані про тимчасове збудження Океану? Може, імпульси, які десь далеко, за тисячі миль від місця дослідження, спричинюють його велетенські утворення? Чи, може, перекладені недоступною електронною мовою вираження його одвічних істин? А може, його мистецькі твори? Хто ж міг це знати, якщо реакція на той самий подразник жодного разу не була однаковою? Якщо на одне подразнення він відповідав вибухом імпульсів, що мало не розносив на друзки всю апаратуру, а на друге, таке ж самісіньке, – глухим мовчанням? Якщо жоден дослід не можна було повторити? І все ж здавалося, що від розшифрування лавини записів, яка безперервно наростала, нас відділяє тільки крок, тим більше, що з цією метою було створено спеціальні електронні мізки,

здатні так переробляти інформацію, як досі ще ніколи не вдавалося. Справді, деякі результати зуміли отримати. Океан – джерело електричних, магнітних, гравітаційних імпульсів – розмовляв мовою, схожою на мову математики; деякі сплески його електричних розрядів можна було класифікувати, користуючись дуже абстрактними методами земного математичного аналізу, теорією множини; там виникали гомологи структур, відомих із тієї галузі фізики, яка з'ясовує взаємозв'язок енергії і матерії, скінченних та нескінченних величин, часточок і полів. Усе це дедалі більше переконувало вчених, що перед ними – мисляче чудовисько, щось на зразок велетенського протоплазматичного моря-мозку, який безмежно розрісся, оперезав усю планету й розважається у небачених за розмахом теоретичних розміркуваннях про сенс усього суцього, а все те, що вловлюють наші апарати, – тільки незначні, випадково підслухані уривки цього правічного, глибинного монологу, який триває за межами людського розуміння.

Так вважали математики. Їхні гіпотези одні трактували як вияв зневаги до можливостей людини, як схиляння перед чимось, чого ми ще не розуміємо, але що можна трактувати як спробу воскресити давню доктрину «*ignoramus et*

ignorabimus»¹; інші ж вважали, що все це шкідливі й марні балачки, що ці гіпотези математиків відображають міфологію нашого часу, яка вбачає у велетенському мозку – байдуже, електронному чи плазматичному, – найвищу мету існування – суму буття.

А ще інші... Словом, дослідників і поглядів була незліченна кількість. Утім, окрім спроб налагодити контакт, були й інші проблеми соляристики, в якій спеціалізація зайшла так далеко, особливо за останню чверть століття, що солярист-кібернетик насилу міг зрозуміти соляриста-симетриядолога. «Як же ви можете порозумітися з Океаном, коли не здатні зрозуміти один одного?» – якимось жартома запитав Вейбеке, котрий у мої студентські роки керував Інститутом; у цьому жарті була велика частка правди.

І все ж таки Океан не випадково зарахували до класу метаморфних. Його рухлива поверхня могла давати початок найрізноманітнішим, не схожим ні на що земне формам, причому цілеспрямованість – адаптаційна, пізнавальна чи будь-яка інша – цих інколи бурхливих спалахів плазматичної «творчості» залишалася цілковитою загадкою.

¹ «Ми не знаємо й не дізнаємося» (лат.).

Ставлячи назад на полицю том, такий важений, що мені довелося підтримати його й другою рукою, я подумав, що наші відомості про Соляріс, які заповнюють бібліотеку, – власне, непотрібний баласт, кладовище фактів; що ми вже сімдесят вісім років, відколи почали їх нагромаджувати, тупцюємо на місці, навіть гірше – вся праця цих років, як виявилось, була марною.

Наші точні дані склалися тільки із заперечень. Океан не користувався машинами й не будував їх, хоча за певних обставин, можливо, був здатний на це – іноді він копіював частини деяких занурених у нього апаратів, але чинив так лише в перший і другий рік наших дослідницьких робіт; потім він ігнорував усі наші спроби, хоч як терпляче ми їх повторювали, ніби втратив будь-який інтерес до наших пристроїв і виробів (а отже, й до нас самих). Океан не був наділений, – я перелічую далі наші «негативні відомості», – ні нервовою системою, ні клітинами, ні структурою, близькою до білкової; він не завжди реагував на подразники, навіть дуже сильні (так, наприклад, Океан повністю «проігнорував» катастрофу допоміжного ракетного корабля другої експедиції Гізе, який упав з висоти трьохсот кілометрів на

поверхню планети й знищив вибухом своїх атомних двигунів плазму в радіусі півтори милі).

Поступово в наукових колах, особливо у тих, що належали до керівництва Інституту, «справу Соляріс» почали трактувати як «справу безнадійну», тож у цьому середовищі в останні роки залунали голоси, які вимагали скоротити дотацію на подальші дослідження. Про повну ліквідацію Станції поки що ніхто не наважувався заговорити – це було б відвертим визнанням поразки. Хоча дехто в приватних розмовах і висловлювався, що тепер найголовніше – це по змозі «почесно» припинити «аферу Соляріс».

Проте для багатьох, особливо для молодих, «афера» ця поступово ставала чимось на кшталт випробування власної вартості. «По суті, – казали вони, – йдеться про ставку, набагато більшу, ніж вивчення соляріанської цивілізації, – про нас самих, про межі людського пізнання».

Певний час популярним був погляд (його старанно поширювали газети), начебто мислячий Океан, що омиває планету Соляріс, – це велетенський мозок, який випередив у своєму розвитку нашу цивілізацію на мільйони років, нібито це «космічний йог», мудрець, утілене всезнання, начебто він уже давно зрозумів марність усякої

діяльності й тому на всі наші спроби налагодити з ним контакт відповідає мовчанкою. Та це був хибний погляд, бо живий Океан діяв – і ще й як! Щоправда, він діяв інакше, ніж уявляли люди: не будував ні міст, ні мостів, ні літальних машин, не пробував ні подолати простір, ні переступити його (що, на думку декого, було неоціненною перевагою людини перед ним). Зате він займався тисячократним перетворенням – «онтологічною ауто-метаморфозою» (уже чого, а вчених термінів на сторінках соляристичних праць не бракувало!). З іншого боку, в того, хто наполегливо намагався досягнути найрізноманітніші відомості про Соляріс, складалося враження, що перед ним – уламки інтелектуальних конструкцій, можливо, навіть геніальних, безладно перемішані з утвореннями, які є наслідком цілковитої глупоти на межі божевілля. Через те як антитеза концепції «Океану-йога» виникла теорія «Океану-дебіла».

Ці гіпотези воскресили й оживили одну з найдавніших філософських проблем – проблему взаємозв'язку матерії і духу, свідомості. Треба було мати неабияку сміливість, аби першому, – як це зробив Дю-Гаарт, – визнати, що Океан наділений свідомістю. Ця проблема, котру дехто з учених одразу ж потрактував як метафізичну, стала те-

мою майже всіх дискусій і суперечок. Чи можливе мислення без свідомості? І водночас чи можна процеси, що відбуваються в Океані, назвати мисленням? Чи можна вважати горою велетенський камінь, а планетою – велетенську гору? Звичайно, такі терміни можна використовувати, але нове співвідношення величин виводить на сцену нові закономірності й нові явища.

Проблема ця стала квадратурою кола нашої доби. Кожен учений із самостійним мисленням намагався зробити в скарбницю соляристики свій внесок; було висловлено чимало теорій, які стверджували, буцімто перед нами продукт дегенерації, регресу, що настав після фази «інтелектуального розвитку» Океану, буцім Океан – насправді новоутворення, гліома, котра, зародившись у тілах колишніх жителів планети, роз'їла і поглинула їх, сплавивши рештки у надклітинну стихію, що постійно існує й самоомолоджується.

Я зняв з пластикового столу прилади й книжки, розклав на ньому карту Соляріс і, спершись руками на металеві краї столу, почав розглядати її при білому, схожому на земне, світлі ламп. Живий Океан мав свої мілини й глибини, а острови, вкриті нальотом вивітрілих мінералів, свідчили про те, що колись вони були його дном. А може, він регу-

лював також процес піднесення над поверхнею та опускання скелястих утворень, занурених у його лоно? Це поки що лишалося таємницею. Я знов, як у дитинстві, коли вперше почув про планету Соляріс, був приголомшений величезними півкулями на карті, розмальованими різними відтінками фіолетового й блакитного кольорів.

Не знаю, чому, але все навколо раптом утратило для мене інтерес; навіть загадкова смерть Гібаряна і моє невідоме майбутнє видавалися мені тепер такими незначними; поринувши в споглядання цієї вражаючої карти, я забув про все на світі.

Окремі ділянки «живоутворення» було названо іменами дослідників, які присвятили себе їхньому вивченню. Роздивляючись глеємасив Тексалла, що омивав екваторіальні архіпелаги, нараз відчув на собі чийсь погляд.

Я все ще стояв, схилившись над картою, але вже не бачив її, заціпенівши зі страху. Двері навпроти були забарикадовані ящиками й присунутою до них шафкою. «Мабуть, якийсь робот», – подумав я, хоча досі не бачив у кімнаті жодного робота, а ввійти непомітно для мене він не міг. Відчуття важкого, неперушного погляду ставало нестерпним, пекло шкіру на потилиці й спині. Я мимохіть утягнув голову в плечі й щосили опер-

ся на стіл; він зненацька повільно посунувся по підлозі. Я отямився і рвучко обернувся.

Кімната була порожня. Переді мною з'яв чорнотою тільки великий напівкруглий ілюмінатор. Дивне відчуття не зникало. На мене дивилася темнота – безлика, велетенська, безока, безмежна. За склом, у мороці, не світилася жодна зірка. Я засмикнув світлонепроникні штори. Тепер я вже починав розуміти, хоча не пробув на Станції й години, чому тут у декого виникає манія переслідування. Мимоволі я пов'язував це зі смертю Гібаряна. Я знав цього дослідника й досі був певен, що ніщо не може потьмарити його розум. Тепер ця певність зникла.

Я стояв посеред кімнати біля столу. Дихання моє стало рівнішим, а піт на чолі поволі висихав. Про що це я тільки-но думав? Ага, про роботів. Дивно, що жодного з них я не бачив ні в коридорі, ні в кімнатах. Куди вони всі поділися? Єдиний робот, якого я помітив, – та й то на відстані – належав до механічної обслуги ракетодрому. А де ж інші?

Я зиркнув на годинник. Час було вже йти до Снаута.

Я вийшов у коридор, тьмяно освітлений люмінесцентними лампами під стелею. Проминувши двоє дверей і наблизившись до третіх, на яких ви-

сіла табличка з прізвищем Гібаряна, довго стояв перед ними. На Станції панувала тиша. Я натиснув ручку дверей. Щиро кажучи, мені зовсім не хотілося туди заходити, але ручка легко піддалася, двері трохи відхилилися, й виникла щілина, спершу чорна, а потім осяяна світлом, що спалахнуло всередині. Тепер мене міг побачити кожен, хто йшов коридором. Я швидко переступив поріг, безгучно й щільно причинив за собою двері. Потім рвучко обернувся.

Я стояв, майже притискаючись спиною до дверей. Кімната була трохи більша за мою, з таким самим панорамним ілюмінатором, на три чверті заслоненим завіскою з дрібними голубенькими й рожевими квіточками, напевно, привезеною із Землі, – вона явно не належала до спорядження Станції. Уздовж стін тяглися книжкові полиці й шафки, покриті сріблясто-зеленою емаллю. Все із шафок було вивернуте просто на підлогу, між табуретками й кріслами. Переді мною, захаращуючи прохід, лежали перекинуті два пересувних столики, завалені журналами, що, видно, висипалися з розірваних тек. Розгорнені віялом сторінки книжок були залиті рідинами з розбитих колб та пляшок із притертими корками: ці колби й пляшки були з такого товстого скла, що, просто

впавши на підлогу, навіть з великої висоти, нізащо не змогли б розбитися. Під ілюмінатором лежав перекинутий стіл з розтрощеною лампою на висувному кронштейні; поряд валявся табурет, дві ніжки якого було встромлено в напіввисунуті шухляди стола. Усю підлогу встеляв шар карточок, списаних аркушів та інших папірців. Я впізнав Гібарянів почерк і нахилився. Піднімаючи розрізнені аркуші, помітив, що моя рука відкидає не одну тіль, як досі, а дві.

Я обернувся. Рожева завіска палала, немовби її підпалили згори, а різка смуга сліпучо-блакитного вогню чимдалі розгоралася. Я рвучко відсунув завіску, і в очі мені вдарило полум'я гігантської пожежі, що охоплювала третину обр'ю. Довгі, потворно витягнені тіні бігли поміж хвиль до Станції. Це займався світанок. У зоні, де перебувала Станція, після ночі, яка тривала лише годину, на небо викочувалося друге, блакитне сонце планети.

Автоматичний вимикач погасив лампи під стелею, і я знову нахилився до розкиданих паперів. Перебираючи їх, знайшов короткий план експерименту, що мав відбутися три тижні тому. Гібарян збирався піддати плазму Океану дії наджорстких рентгенівських променів. Із тексту я зрозумів, що план цей мав здійснити Сарторі-

ус, – у мене в руках була копія. Осяяні світлом, білі аркуші сліпили очі. Новий день був не такий, як попередній. Під небом, оранжевим від сонця, яке поволі остигало, чорнильний, з кривими відблисками Океан майже постійно вкривала брудно-рожева імла, ніби зливаючи в одне ціле небо-схил, хмари й хвилі. Тепер усе це щезло. Навіть профільтрований крізь рожеву тканину завіски схід палахкотів, мов пальник потужної кварцевої лампи, і мої засмаглі руки здавалися в ньому майже сірими. Кімната змінилася: все, що мало червоний відтінок, ураз стало блякло-бронзовим, мов сира печінка, а всі предмети білого, зеленого й жовтого кольорів, навпаки, налилися соковитою барвою і, здавалося, теж випромінювали сяйво. Примружившись, я зазірав у шпарку завіски: небо перетворилося на біле море вогню, під яким погойдувалося й дрижало щось схоже на розплавлений метал. Я стулив повіки – в очах попливли червоні кола. На полиці надбитого вмивальника лежали темні окуляри. Я надів їх – вони закрили мені майже половину обличчя. Тепер завіска світилась, як полум'я натрію. Я заходився читати далі, піднімаючи з підлоги аркуші й складаючи їх на столику, що якимсь дивом стояв неперекинтий. Частина тексту бракувало.

Це були протоколи вже проведених досліджень. З них я довідався, що Океан протягом чотирьох днів піддавали опроміненню в пункті за тисячу чотириста миль на південний схід від теперішнього місця розташування Станції. Для мене це виявилось цілковитою несподіванкою – адже застосування надзорстких рентгенівських променів заборонено конвенцією ООН через їхній згубний вплив. Я був абсолютно певен, що ніхто не звертався на Землю з проханням дозволити такі експерименти. Підвівши голову, я раптом побачив у дзеркалі прочинених дверцят шафки власне відображення: мертвотно-блїде обличчя й темні окуляри. Кімната, яка палахкотїла бїлим і блакитним сяйвом, мала дуже неприродний вигляд; та ось пролунав протяжний скрегіт, і ззовні ілюмінатори закрили герметичні заслінки; в кімнаті стемніло, потїм спалахнуло штучне світло, що тепер здавалося неймовїрно тьмяним. Ставало дедалї гарячіше, почулися розміренї звуки кондиціонера, що скидалися на відчайдушне скиглення – холодильнї установки Станції працювали на повну силу. Проте спека зробилася ще задушливішою.

Раптом за дверима залунали кроки. Хтось їшов коридором. Двома нечутними стрибками я

опинився біля дверей. Хода сповільнилася й стихла. Той, хто йшов, зупинився під дверима. Ручка повільно повернулася. Я інстинктивно схопив її й притримав. Натиск не дужчав, але й не слабшав. Той, за дверима, певно, як і я, намагався не зчиняти шуму. Якийсь час ми обидва трималися за ручку. Раптом вона підскочила в моїй долоні – її відпустили. За дверима знову почувся слабкий шерех – той, хто намагався їх відчинити, пішов геть. Я ще трохи постояв, наслухаючи, але в коридорі панувала тиша.

Гості

Я квапливо склав учетверо й сховав у кишеню Гібарянові нотатки. Обережно підійшов до шафи й зазирнув усередину: весь одяг було зіжмакано та згорнуто в куток, немовби там хтось тільки-но ховався. З-під стосу паперів на підлозі стирчав ріжок конверта. Я підняв його. На конверті було написано моє ім'я. У горлі в мене раптом пересохло. Зробивши над собою зусилля, я розірвав конверт і розгорнув аркушик.

Чітким і дуже дрібним почерком Гібарян занотував: «Ann. Solar. Vol. I. Anex, а також *Vot Separat*¹. Мессенджера в справі F; «Малий Апокриф» Равінцера». І все. Більше ні слова. Почерк свідчив, що писали поспіхом. Може, це було якесь важливе повідомлення? Коли Гібарян це написав? «Треба негайно піти до бібліотеки», – подумав я. Про те, що є додаток до першого тому «Соляристичного щорічника», я знав, але жодного разу не розгортав його, бо він мав суто історичну цінність. Однак ні про Равінцера, ні про його «Малий Апокриф» я ніколи навіть не чув.

Що робити?

¹ Соляристичний щорічник Т. I. Додаток. Окрема думка... (лат.).

Я вже запізнювався на чверть години. Від дверей ще раз окинув поглядом усю кімнату й тільки тепер помітив вертикально прикріплене до стіни складане ліжко, яке затуляла розгорнена карта Соляріс. За картою щось висіло. Це був кишеньковий магнітофон у футлярі. Я вийняв апарат, футляр почепив на місце, а магнітофон засунув у кишеню, попередньо глянувши на лічильник і впевнившись, що касета використана майже до кінця.

Заплющивши очі, я ще якусь секунду постояв біля дверей, напружено вслухаючись у тишу, що панувала в коридорі. Жодного звуку. Я обережно прохилив двері: коридор видався мені чорною безоднею; тоді я зняв темні окуляри й побачив тьмяне світло світильників під стелею. Зачинивши за собою двері, я повернув ліворуч, до радіостанції.

Я наближався до круглої камери, від якої, ніби спиці колеса, навсібіч розходилися коридори; проминаючи якийсь вузький бічний прохід, що вів, здається, до душових, раптом побачив велику, невиразно окреслену постать, яка майже зливалася з напівмороком.

Я зупинився, немов укопаний. З глибини коридору неквапливо, перевальцем, як качка, йшла височенна негритянка. Я помітив, як зблискують біл-

ки її очей, і майже одночасно почув м'яке чалапання босих ніг. На ній не було нічого, крім жовтуватої, блискучої, ніби сплетеної зі соломи спіднички; дебели груди її обвисли, а чорні руки були такі товсті, як стегна в нормальній людині; вона пройшла повз мене за метр, навіть не глянувши в мій бік, і віддалилася, похитуючи слоновими клубами, схожа на ті гігантські статуї епохи кам'яного віку, які можна побачити в антропологічних музеях. Там, де коридор повертав, негритянка зупинилася й прохилила двері до Гібарянової кабіни. На мить вона опинилася в смузї сліпучого світла, яке падало з кабіни, потім двері тихо зачинились, і я залишився сам. Правою рукою я схопив кисть лівої й стиснув її так, що хруснули кісточки. Потім розгублено озирнувся. Що тут діється? Що це було? Зненацька я здригнувся, немов від удару, згадавши Снаутове застереження. Що все це означало? Хто була ця потворна Афродіта? Звідки вона тут узялась? Я ступив один, тільки один крок до Гібарянової кабіни й завмер. Я добре знав, що не ввійду туди. Я глибоко втягував повітря. Щось тут не сходилося, щось було не так... Ага, он воно що! Я підсвідомо чекав, що в ніс мені вдарить неприємний, різкий запах поту, але не відчув його навіть тоді, коли ця негритянка пройшла від мене за крок.

Не знаю, скільки я так простояв, опершись на холодний метал стіни. На Станції панувала тиша, яку порушувало тільки монотонне гудіння кондиціонерів.

Я легенько поплескав себе по щоці й поволі попрямував до радіостанції. Натиснувши ручку дверей, почув різкий голос:

– Хто там?

– Це я, Кельвін.

Снаут сидів за столиком між купою алюмінієвих коробок і пультом передавача та просто з бляшанки їв м'ясні консерви. Не знаю, чому він обрав собі для помешкання радіостанцію. Я стояв на порозі, безглуздо витріщившись на його щелепи, які розмірено жували, та раптом відчув, що теж голодний. Підійшовши до полиць, я вибрав з купи тарілок ту, яка найменше припала пилом, і сів навпроти Снаута. Якийсь час ми їли мовчки, потім Снаут підвівся, дістав з настінної шафки термос і налив у склянки гарячого бульйону. Ставлячи термос на підлогу, – на столику вже не було місця, – запитав:

– Бачив Сарторіуса?

– Ні. А де він?

– Нагорі.

Нагорі містилася лабораторія. Ми знову їли мовчки, було чути тільки шкрябання виделок. На радіостанції панувала ніч. Ілюмінатор був щільно закритий ззовні, під стелею горіли чотири круглих світильники. Їхні відображення тремтіли в пластиковому корпусі передавача.

На худих Снаутових вилицях проступали червоні прожилки. Він був тепер у чорному, просторому, дещо потріпаному светрі.

– З тобою щось трапилося? – запитав Снаут.

– Нічого. А що зі мною може трапитися?

– Тебе кинуло в піт.

Я витер рукою лоба й відчув, що й справді весь мокрий від поту. Це була, напевне, реакція на потрясіння, яке я щойно пережив. Снаут пильно дивився на мене. Може, розповісти йому? Хотілося б, щоб і він мені більше довіряв. Хто з ким тут грає? І в яку гру?

– Душно, – сказав йому. – Я був певен, що кондиціонери у вас працюють краще.

– За годину все внормується. А ти певен, що тебе кинуло в піт тільки від спеки? – підвів на мене очі Снаут.

Я старанно жував, удаючи, ніби не помічаю його погляду.

– Що ти збираєшся робити? – запитав він на-
решті відверто, коли ми поїли, і, скидавши увесь
посуд та порожні бляшанки в раковину під сті-
ною, знову сів у крісло.

– Приєднаюсь до вас, – байдуже відповів я. –
У вас же є якийсь план досліджень? Якийсь но-
вий подразник, здається, рентген чи ще щось,
а?

– Рентген? – здивовано звів брови Снаут. – Де
ти таке чув?

– Не пригадую. Але десь чув. Може, на «Про-
метеї». А що? Ви його вже застосовуєте?

– Подробиці мені невідомі. Це була ідея Гі-
баряна. Він розпочав разом із Сарторіусом. Але
звідки ти про це знаєш?

Я знизав плечима.

– Тобі невідомі подробиці? Але ж ти повинен
був брати в цьому участь, це входить у коло тво-
їх... – я не закінчив.

Снаут мовчав. Гудіння кондиціонерів стихло,
температура трималася на стерпному рівні. В по-
вітрі висів тільки безперервний високий звук,
що дуже скидався на дзижчання мухи, яка за-
плуталася у павутинні. Снаут підвівся, підійшов
до пульта керування й знічев'я почав клацати
перемикачами – головний рубильник перебував

у нульовому положенні. Трохи згодом Снаут, не повертаючи голови, зауважив:

– Треба буде виконати всі формальності щодо цього... ну, та ти знаєш.

– Так?

Він обернувся до мене. Очі його зблиснули люття. Не можу сказати, що я навмисне намагався вивести його з рівноваги, але, нічого не розуміючи в грі, яка тут велася, волів поводитися стримано. Його гострий борлак ходив над чорним коміром светра.

– Ти був у Гібаряна, – сказав раптом Снаут.

Це було не запитання. Звівши брови, я спокійно дивився йому в вічі.

– Був у його кімнаті, – повторив він.

Я кивнув, мовби кажучи: «Припустимо. Ну то й що?» Мені хотілося почути, що він казатиме далі.

– Хто там іще був? – запитав Снаут.

Він знав про неї!!!

– Ніхто. А хто там міг бути? – поцікавивсь я.

– То чому ти мене не впустив?

Я посміхнувся.

– Бо злякався. Ти сам мене остерігав. Тож коли ручка повернулася, я інстинктивно притримав її. Чому ти не озвався? Я тебе впустив би.

– Я думав, що там Сарторіус, – невпевнено сказав Снаут.

– Ну то й що?

– Як гадаєш... що там сталося? – відповів він запитанням на запитання.

Я мить повагався, а тоді сказав:

– Ти маєш знати це краще, ніж я. Де він?

– У холодильнику, – випалив Снаут. – Ми вранці відразу ж перенесли його туди... Спека ж...

– Де ти його знайшов?

– У шафі.

– У шафі? Він був уже мертвий?

– Серце ще билось, але він уже не дихав. Це була агонія.

– Ти пробував його врятувати?

– Ні.

– Чому?

– Не встиг, – відповів Снаут після короткої паузи. – Він помер раніше, ніж я його поклав.

– Гібарян стояв у шафі? Між комбінезонами?

– Так.

Снаут підійшов до столика в кутку, взяв з нього аркуш паперу й поклав переді мною.

– Я накидав попередній акт, – сказав він. – Це навіть добре, що ти оглянув його кімнату. Причи-

на смерті – ін'єкція смертельної дози перносталу.
Тут написано...

Я перебіг очима короткий текст.

– Самогубство... – тихо мовив я. – А причина?

– Нервовий розлад... депресія... чи як то ще називається. Ти розумієшся на цьому краще, ніж я.

– Розуміюся тільки на тому, що бачу сам, – заперечив я, звівши на Снаута очі, бо він стояв наді мною.

– Що ти хочеш цим сказати? – спокійно запитав він.

– Гібарян увів собі перностал і сховався у шафу. Так? Якщо так, то це не депресія і не нервовий розлад, а гострий психоз. Параноя... Йому, мабуть, здавалося, що він щось бачить... – провадив я дедалі повільніше, не спускаючи зі Снаута пильного погляду.

Він підійшов до пульта передавача й знову почав клацати перемикачами.

– Тут тільки твій підпис, – заговорив я після короткої мовчанки. – А Сарторіус?

– Він у лабораторії. Я тобі вже казав. Не виходить звідти й на хвилину. Я гадаю...

– Що?

– Що він замкнувся.

– Замкнувся? Ах, замкнувся. Он як! Може, ще й забарикадувався?

– Цілком можливо, що й забарикадувався.

– Снауте... – протягнув я, – на Станції хтось є.

– Ти бачив?!

Він дивився на мене, ледь нахилившись.

– Ти мене остерігав. Від кого? Це галюцинація?

– Що ти бачив?

– Це людина, так?

Снаут мовчав, одвернувшись до стіни, мовби не хотів, щоб я бачив його обличчя, й тарабанив пальцями по металевій перегородці. Я глянув на його руки. На них уже не було слідів крові. І тут у мене сяйнув здогад.

– Ця особа реальна, – сказав я тихо, майже пошепки, ніби відкриваючи йому таємницю, яку хтось міг підслухати. – Так? До неї можна торкнутись. Її можна поранити... Останній раз ти бачив її сьогодні.

– Звідки ти знаєш?!

Снаут не обертався. Стояв, притиснувшись грудьми до стіни. Здавалося, мої слова прибили його до неї.

– Перед тим, як я прилетів... Незадовго до того?..

Снаут зіщулився, мовби очікував удару. Я побачив його знавіснілі очі.

– Ти?! – видушив він із себе. – А хто *ти* такий?

Здавалося, він зараз кинеється на мене. Цього я не сподівався. Все полетіло шкереберть. Він не вірив, що я той, за кого себе видаю. Що це могло означати?! Снаут дивився на мене з невимовним жахом. Що це, божевілля? Отруєння? Цілком можливо. Але ж я бачив його – те страховище. Отже, я й сам... також?..

– Хто це був? – запитав я.

Мої слова трохи заспокоїли Снаута. Якусь хвилику він пильно, з недовірою дивився на мене. Та перш ніж Снаут устиг розтулити рота, я зрозумів, що спроба моя марна: він нічого мені не скаже.

Повільно сівши у крісло, Снаут охопив руками голову.

– Що тут коїться?.. – мовив він тихо. – Маячня якась...

– Хто це був? – знову запитав я.

– Якщо ти не знаєш... – буркнув він.

– То що?

– Нічого.

– Снауте, – сказав я, – ми з тобою надто далеко від дому. Давай відверто. Усе й так неймовірно заплутано.

- Чого ти від мене хочеш?
- Щоб ти сказав, кого бачив.
- А ти?.. – спитав він підозріло.

– Не лукав, Снауте. Я скажу тобі, а ти скажи мені. Можеш не турбуватись – я не вважатиму тебе психом, бо знаю...

– Психом! О Боже! – Снаут удавано засміявся. – Любий мій, та ти, бачу, нічого, анічогісінько... Це було б порятунком. Якби він хоч на хвилину повірив, що збожеволів, то не зробив би цього й був би зараз живий...

– Отже, те, що ти написав в акті про нервовий розлад, – брехня?

- Звичайно!
- Чому ж ти не написав правду?
- Чому?.. – повторив він.

Запала мовчанка. Я знову зайшов у глухий кут, нічого не розуміючи, хоч іще хвилину тому мені здавалося, що зможу переконати Снаута і ми спільно атакуємо цю таємницю. Чому, чому він не хоче сказати?!

- Де роботи? – запитав я.
- На складах. Ми замкнули їх усіх, окрім тих, які обслуговують ракетодром.
- Навіщо?

Він знову не відповів.

– Не скажеш?

– Не можу.

У цьому було щось таке, чого я ніяк не міг уловити. Може, піти нагору, до Сарторіуса? Раптом я згадав про записку й подумав, що зараз це найголовніше.

– Як ти уявляєш собі подальшу роботу в таких умовах? – уточнив я.

Снаут зневажливо пересмикнув плечима.

– Яке це має значення?

– Ах, он як? І що ж ти збираєшся робити?

Він мовчав. Десь за стіною зачовгали босі ноги. Серед нікелю і пластику, високих шаф з електронною апаратурою, скла і точних приладів це ліниве човгання здавалося безглуздим жартом якогось навіженого. Хода наближалась. Я підвівся, напружено вдивляючись у Снаута. Він дослухався, напружившись, але обличчя його не виказувало й тіні переляку. Отже, він боявся не її?

– Звідки вона тут узялася? – спитав я.

Снаут zvolікав з відповіддю.

– Ти не хочеш мені цього казати?

– Я не знаю.

– Гарзд.

Човгання поволі віддалялося й нарешті стихло.

– Ти мені не віриш? – підняв очі Снаут. – Слово честі, не знаю.

Я мовчки відчинив шафу й почав розсовувати важкі, незграбні скафандри. Як і сподівався, в глибині, на гаках, висіли газові пістолети, котри ми користуються для пересування в невагомості. Як зброя, вони були копійки варті. Та все ж краще, ніж нічого. Я перевірів зарядний пристрій, перекинув через плече ремінь футляра. Снаут уважно стежив за моїми рухами. Коли я підганяв довжину ремня, він саркастично посміхнувся, блиснувши жовтими зубами...

– Щасливого полювання!

– Дякую тобі за все, – відповів я і рушив до дверей.

Снаут підхопився з крісла.

– Кельвіне!

Я обернувся. Він уже не посміхався. У нього було таке втомлене обличчя, якого мені ще ніколи не доводилося бачити.

– Кельвіне, це не.... Я.. я справді не можу, – на силу видушив Снаут із себе.

Я чекав, що він скаже ще щось, але Снаут тільки беззвучно ворушив губами.

Мовчки повернувшись, я вийшов.

Сарторіус

Коридор був порожній. Спершу він тягнувся прямо, а потім повертав праворуч. Досі я ніколи не був на Станції, але під час тренування шість тижнів прожив у точній її копії в Інституті на Землі. Я знав, куди веде алюмінієвий трап.

У бібліотеці було темно. Я намацав вимикач. Відшукавши в картотеці перший том «Соляристичного щорічника» разом з додатком, я натиснув клавішу: спалахнув червоний вогник. Я перевірів у реєстраційному пристрої – ця книжка, як і друга, «Малий Апокриф», була в Гібаряна. Вимкнувши світло, я повернувся назад. Я боявся заходити до його кабіни, хоча недавно чув, як від дверей віддалялися легкі кроки. Вони ж могли туди повернутись! Якийсь час я нерішуче стояв під дверима, а потім, зіціпивши зуби, здолав страх і увійшов...

В освітленій кабіні нікого не було. Я почав перебирати книжки, які лежали на підлозі під ілюмінатором, та погляд мій мимохіть звертався до шафи, де між комбінезонами чорніла прогалина; нарешті я не витримав і, підійшовши, зачинив дверцята. Під ілюмінатором додатку не було. Я методично перекладав том за томом, аж поки

нарешті, діставшись до останнього стосу між ліжком і шафою, натрапив на те, що шукав.

Я сподівався знайти в книзі якусь помітку, і справді – в іменному покажчику лежала закладка, а червоним олівцем було обведено прізвище, яке нічого мені не говорило: Андре Бертон. У книзі воно траплялося на двох сторінках. Прочитавши згадку про нього на першій, я довідався, що Бертон був запасним пілотом на кораблі Шенагана. Далі про нього згадувалося аж через сто сторінок. Висадившись на Соляріс, експедиція діяла дуже обережно. Та коли через шістнадцять днів з'ясувалося, що плазматичний Океан не тільки не виявляє жодних ознак агресивності, а, навпаки, відступає перед кожним предметом, що наближається до його поверхні, й усіляко уникає безпосереднього контакту з будь-якими апаратами та людьми, Шенаган і його заступник Тімоліс скасували частину застережних заходів, бо вони заважали їм, сповільнюючи роботи.

Відтак експедицію розбили на невеликі групи по два-три чоловіки, які здійснювали над Океаном польоти іноді на кілька сотень миль; випромінювачі, котрі раніше використовували для захисту й прикриття зони робіт, залишили на базі.

В перші чотири дні після цих змін не сталося нічого особливого, якщо не зважати на те, що час від часу псувалася киснева апаратура скафандрів, бо її вихідні клапани, як виявилось, були дуже чутливими до корозійної дії отруйної атмосфери. Через те їх мало не щодня доводилося міняти.

На п'ятий день – чи на двадцять перший, якщо рахувати з моменту висадки експедиції, – двоє вчених, Каруччі й Фехнер (перший був радіобіологом, а другий – фізиком), вирушили в дослідницький політ над Океаном на невеликому дво-місному аеромобілі. Це був не літальний апарат, а глісер, що пересувався на подушці стисненого повітря.

Коли через шість годин вони не повернулися, Тімоліс, який керував базою за відсутності Шенана, оголосив тривогу й вислав усіх, хто був вільний від роботи, на розшуки.

За фатальним збігом обставин того дня приблизно через годину після вильоту дослідницьких груп порушився радіозв'язок. До цього спричинилася велика пляма на червоному сонці, що викидала сильні корпускулярні потоки у верхні шари атмосфери. Працювали тільки ультракороткохвильові передавачі, які давали змогу підтримувати зв'язок на відстані близько двадцяти

миль. До того ж, перед заходом сонця погустішав туман, тому розшуки довелося перервати.

І тільки коли рятувальні групи вже повернулися на базу, одна з них за вісімдесят миль од берега виявила аеромобіль. Двигун працював, і цілком справна машина зависла над хвилями. У прозорій кабіні був тільки Каруччі, та й то напівпритомний.

Аеромобіль доставили на базу, а біля Каруччі заходилися лікарі. Того ж таки вечора він отямився, але про долю Фехнера не міг нічого сказати. Пам'ятав лише одне: коли вони вже вирішили повертатися на Станцію, він відчув ядуху. Дихальний клапан його апарата заїдало, й у скафандр при кожному вдиху просочувалися отруйні гази.

Фехнер, який хотів полагодити його апарат, відстебнувши ремені, встав. Це було останнє, що пам'ятав Каруччі. На думку фахівців, події, можливо, розвивалися так: лагодячи апарат Каруччі, Фехнер підняв верх кабіни, щоби низьке склепіння над головою не заважало йому вільно рухатися. Це допускалося, бо кабіни в таких машинах були негерметичні й захищали тільки від безпосереднього впливу атмосфери та вітру. Під час цих маніпуляцій кисневий апарат Фехнера, мабуть,

зіпсувався, і напівпритомний учений вибрався нагору через піднятий верх та упав в Океан.

Така історія першої жертви Океану. Пошуки тіла – у скафандрі воно мало плавати на поверхні – не дали жодних результатів. А втім, може, воно десь і плавало; ретельно обстежити тисячі квадратних миль хвилястої пустелі, майже постійно повитої клаптями туману, експедиція не могла.

До сутінків, – я повертаюся до подій того дня, – прибули всі рятувальні машини, за винятком великого вантажного вертольота, на якому вилетів Бертон.

Він завис над базою майже через годину після настання темряви, коли його долею почали вже серйозно непокоїтися. Бертон був у стані нервового шоку; самотужки вибравшись із вертольота, він одразу ж кинувся тікати. А коли його впіймали, почав кричати й плакати. Така поведінка чоловіка, за плечима в якого було сімнадцять років космічних польотів, здійснених іноді в дуже складних умовах, видавалася принаймні дивною. Лікарі припускали, що він теж отруївся.

Через два дні Бертон, який уже трохи наче заспокоївся, а проте не хотів ні на хвилину залишити внутрішні відсіки головної ракети експедиції

чи навіть підійти до ілюмінатора, з якого відкривався краєвид на Океан, заявив, що хоче подати рапорт про свій політ. Наполягав на цьому, твердючи, що йдеться про речі надзвичайної ваги.

Рада експедиції розглянула рапорт Бертоні й визнала, що він – плід хворобливої уяви людини, отруєної атмосферними газами, тому долучила його не до історії експедиції, а до історії Бертонової хвороби. На цьому все й скінчилося.

Про все це мовилося в додатку. Я здогадувався, що суть справи викладена, очевидно, в самому рапорті Бертоні – те, що призвело цього пілота далекої космічної експедиції до нервового потрясіння. Я знову заходився перебирати книжки, але знайти «Малий Апокриф» так і не пощастило. Я відчував дедалі більшу втому, тому відклав подальші пошуки на завтра і вийшов з кабіни. Промінаючи алюмінієвий трап, я помітив на приступках відблиски світла, що падало згори. Отже, Сарторіус працював і досі? Так пізно? Я вирішив з ним поговорити.

Нагорі було трохи тепліше. В широкому низькому коридорі тягнув легенький вітерець. Смужки паперу трепетали над вентиляційними отворами. Двері головної лабораторії були зроблені з грубої плити нешліфованого скла, встав-

леного у металеву раму. Зсередини скло було затулене чимось темним; світло пробивалося лише крізь вузькі ілюмінатори під самісінькою стелею. Я натиснув ручку дверей, але вони, як і варто було сподіватись, не піддалися. В лабораторії було тихо, тільки час від часу за дверима лунало якесь негучне попискування, – мабуть, то сичав газовий пальник. Я постукав – у відповідь ні звуку.

– Сарторіусе! – покликав. – Докторе Сарторіусе! Це я, Кельвін! Мені треба з вами поговорити, будь ласка, відчиніть!

Слабкий шурхіт, немовби хтось ступав по зіжмаканому папері, – й знову тиша.

– Це я, Кельвін! Адже ви чули про мене! Кілька годин тому я прилетів з «Прометея» – кричав у щілину між металевою лиштвою та дверима. – Докторе Сарторіусе! Тут нікого нема, я один! Відчиніть!

Мовчання. І знову ледь чутний шурхіт. Потім щось дзенькнуло, ще раз і ще, немовби хтось укладав металеві інструменти на металевий лоток. І раптом... я закам'янів. Залунали дрібненькі крочки, частий, квапливий тупіт маленьких ніжок, начебто за дверима підстрибом бігала дитина. А може... може, це хтось імітував її ходу,

надзвичайно спритно барабанячи пальцями по якійсь порожній коробці, що добре резонувала?..

– Докторе Сарторіусе! – закричав я. – Ви відчините чи ні?!

Ніякісінької відповіді, тільки знову дитяче дріботіння й водночас кілька швидких, ледве чутних сягнистих кроків, немовби хтось навшпиньках ішов до дверей. Але якщо той «хтось» ішов, то як же він міг водночас імітувати дитяче дріботіння? «Що мені, зрештою, до цього?!» – подумав я і, вже не стримуючи шаленої люті, загорлав:

– Докторе Сарторіусе?! Я не для того летів сюди шістнадцять місяців, щоб подивитись, як ви розігруєте комедію!!! Рахую до десяти! Потім виважу двері!!!

Щоправда я дуже сумнівався, що мені це вдасться.

Реактивний струмінь газового пістолета не дуже сильний, але я був сповнений рішучості виконати свою погрозу, навіть якби мені довелося вирушити на пошуки вибухівки, якої напевне не бракувало на складі. Я поклав собі не поступатися, нізащо не грати цими крапленими божевільними картами, які вклала мені до рук ситуація.

Почувся дивний звук, неначе за дверима хтось із кимось боровся або щось переставляв; штора на

дверях відсунулася, може, на півметра, тонка тінь упала на матові, ніби вкриті інеєм двері, й хрипкуватий дискант проказав:

– Я відчиню, але ви мусите пообіцяти, що не зайдете досередини.

– То навіщо ви хочете відчинити? – гукнув я.

– Я вийду до вас.

– Гаразд. Обіцяю.

У замку тихо клацнув ключ, потім темний силует, який заслоняв половину дверей, старанно засмикнув штору: звідти й далі долинала якась шамотня – мені здалося, що я чую тріск, немовби там пересували дерев'яний столик, нарешті світла плита дверей ледь прочинилась, і в коридор крізь щілину протиснувся Сарторіус. Він стояв переді мною, заслоняючи собою двері, високий і такий худий, що здавалося, під кремовим трикотажним костюмом були тільки шкіра та кістки. Шию його обвивала чорна хустина, а через плече був перекинутий складений удвоє пропалений реактивами захисний лабораторний халат. Незвичайно вузьку голову він тримав трохи набік. Вигнуті темні окуляри затуляли майже половину обличчя, тож я не міг розгледіти його очей. Нижня щелепа виступала вперед, тонкі губи, як і величезні, ніби обморожені вуха були

синюваті. Сарторіус був неголений. На зап'ястях на шнурах теліпались антирадіаційні рукавиці з червоної гуми. Ми стояли так якусь хвилину, дивлячись один на одного з неприхованою неприязню. Його волосся, таке рідке й нерівне, наче він сам постригся машинкою під їжачка, мало олов'яний відтінок, а щетина на щоках була зовсім сива. Чоло засмагло, як у Снаута, але тільки до половини, – мабуть, на сонці Сарторіус постійно носив якусь шапочку.

– Я вас слухаю, – озвався він нарешті.

Мені здалося, що він не стільки чекає, що я йому скажу, скільки, дедалі щільніше притискаючись спиною до скляної плити дверей, напружено прислухається до того, що діється в лабораторії. Я не знав, з чого почати, боявся бовкнути дурницю.

– Моє прізвище Кельвін... – мовив я. – Ви, мабуть, про мене чули. Я працюю, тобто... працював із Гібаряном...

Худе Сарторіусове обличчя, все покарбоване вертикальними зморшками, – такий з вигляду, певне, був Дон Кіхот, – нічого не відбивало. Чорна вигнута пластина спрямованих на мене окулярів заважала мені говорити.

– Я довідався, що Гібаряна... немає в живих, – мені перехопило віддих.

– Так. Що ви ще хочете мені сказати? – нетерпляче мовив Сарторіус.

– Це самогубство?.. Хто знайшов тіло – ви чи доктор Снаут?

– Чому ви звертаєтеся з цим запитанням до мене? Хіба доктор Снаут не розповів вам...

– Я хотів почути, що про це можете розповісти ви...

– Ви психолог, докторе Кельвіне?

– Так. А що?

– Учений?

– Ну, так. Тільки який стосунок це має...

– А я думав, що ви слідчий чи поліцейський. Зараз друга година сорок хвилин, а ви, замість того, щоб постаратись якнайшвидше долучитися до робіт на Станції, що було би принаймні зрозуміло, спершу нахабно вдираєтеся до моєї лабораторії, а тепер ще й допитуєте мене, ніби я щонайменше під підозрою!

Я стримався, але від цього зусилля у мене на чолі виступив піт.

– А ви й справді під підозрою, Сарторіусе! – сказав я здушеним голосом. Мені хотілося будь-

що дошкулити йому, і я жорстоко додав: – І ви це чудово знаєте!

– Якщо ви, Кельвіне, не заберете свої слова назад і не попросите в мене прощення, я поскаржуся на вас у черговій радіограмі.

– За що я повинен перед вами вибачитися? Замість того, щоби прийняти мене й чесно ознайомити з тим, що тут діється, ви замикаєтесь і забарикадуєтесь у лабораторії! Що, вже зовсім з глузду з'їхали? Хто ви, власне, – вчений чи нікчемний богуз?! Може, нарешті відповісте мені, а?!

Уже й не пам'ятаю, що я ще тоді кричав, але його обличчя залишилося незворушним. Тільки по блідій пористій шкірі котилися великі краплі поту. І раптом я зрозумів: він мене зовсім не слухає! Обома руками, схованими за спиною, Сарторіус щосили тримав двері, які ледь помітно здригалися, немовби хтось натискав на них із коридору.

– Ідіть геть... – раптом простогнав він дивним, пискливим голосом. – Ідіть... благаю вас! Ідіть! Ідіть униз; я прийду, прийду, я зроблю все, що ви хочете, тільки, заради Бога, ідіть!!!

У його голосі була така мука, що я, зовсім розгубившись, мимохіть підняв руку, щоб допомогти йому втримати двері, які, здавалося, от-от відчи-

няться. Але Сарторіус раптом нестямно залеменгував, неначебто я замахнувся на нього ножом. Я позадкував, а він усе кричав фальцетом: «Іди! Іди!» – а потім: «Зараз повернуся! Зараз повернуся! Зараз повернуся!!! Ні! Ні!!!!»

Він прохилив двері й прослизнув усередину. Мені здалося, що на рівні його грудей майнуло щось золотисте, якийсь блискучий диск. За дверима тепер чулась якась шамотня, штора рвучко відслонилася, висока тінь мигнула по скляному екрані, штора знову зсунулась, і більше нічого не було видно. Що там коїлося? Почулися тупіт, шалена біганина, потім усе урвав пронизливий дзенькіт розбитого скла та пролунав дзвінкий дитячий сміх.

Ноги піді мною тремтіли, я розгублено озирався на всі боки. Запала тиша. Я сів на низьке пластикове підвіконня й просидів так, мабуть, хвилин п'ятнадцять. Не знаю, чи я чогось чекав, чи просто був такий виснажений, що мені навіть не хотілося вставати. Голова розколювалася від болю. Десь високо почувся протяжний скрип, і водночас довкола посвітлішало.

Мені було видно тільки частину коридору, який кільцем оперізував лабораторію. Вона містилася на найвищому ярусі Станції, просто під

верхньою обшивкою, через те зовнішні стіни були увігнуті й похилі, ілюмінатори, розташовані через кожних кілька метрів, скидалися на бійниці. Зовнішні заслінки на них ураз поповзли вгору. Блакитний день закінчувався. Крізь товсте скло ринуло сліпуче сяйво. Кожна нікельована планка, кожна дверна ручка засяяла, мов маленьке сонце. Двері до лабораторії – ця величезна плита з неполірованого скла – запалили, наче жерло топки. Я дивився на свої посірілі в цьому примарному світлі, складені на колінах руки. У правій долоні стискав газовий пістолет – навіть не помітив, коли і як вихопив його з футляра. Я вклав його назад у футляр. Мені було вже зрозуміло, що тут не допоможе навіть атомний випромінювач. Та й що ним можна зробити? Розтрощити двері? Вдертися з його допомогою до лабораторії?

Я підвівся. Сонячний диск, схожий на водневий вибух, занурюючись в Океан, послав мені навздогін горизонтальний пучок майже матеріальних променів; коли вони торкнулися моєї щоки, – я вже спускався трапом униз, – мене немов обпекло розпечене тавро.

Зійшовши до половини трапа, я раптом передумав і повернувся нагору. Обігнув лабораторію.

Як я уже казав, її оперізував коридор; пройшовши кроків сто, я опинився по другий її бік, навпроти точнісінько таких самих скляних дверей, але навіть не пробував їх відчинити, бо був переконаний, що вони замкнені.

Я шукав віконце в пластиковій стіні чи хоча б якусь шпарку; бажання підглянути за Сарторіусом не видавалося мені непристойним. Хотілося нарешті покінчити з усіма здогадками й дізнатися правду, хоча я навіть не уявляв, чи зможу її зрозуміти.

Мені спало на думку, що лабораторні приміщення освітлюються крізь ілюмінатори в стелі, тобто у верхній обшивці, й що коли я виберуся назовні, можливо, вдасться зазирнути крізь них усередину. Але для цього треба було знову спустатися по скафандр і кисневий апарат. Я стояв біля трапа, розмірковуючи, чи варта справа заходу. Цілком імовірно, що скло у верхніх ілюмінаторах матове. Але що залишалося робити? Я зійшов на середній ярус. Довелося пройти повз радіостанцію. Двері до неї були розчинені навстіж. Снаут сидів у кріслі в тій самій позі, в якій я його покинув. Він спав, але, зачувши звук моїх кроків, здригнувся й розплющив очі.

– Алло, Кельвіне! – хрипко окликнув він.

Я мовчав.

– Ну що? Довідався щось? – запитав Снаут.
– Так, – відповів я спроквола. – Він не один.

Снаут скривив губи:

– От бачиш! Це вже щось. То, кажеш, у нього гості?

– Не розумію, чому ви не хочете мені пояснити, що це таке, – промовив я ніби знехотя. – Оскільки я тут житиму, то однаково рано чи пізно про все довідаюся. Навіщо ж ці таємниці?

– Ти все зрозумієш, коли до тебе прийдуть гості, – відповів Снаут.

Здавалося, він на щось очікує й не дуже хоче зі мною розмовляти.

– Ти куди? – кинув, коли я рушив далі.

Я не відповів.

У залі ракетодрому нічого не змінилося. На підвищенні стояла навстіж відчинена моя закіп-тюжена капсула. Я підійшов до вішалок зі скафандрами, і в мене раптом зникло будь-яке бажання вибиратися назовні. Круто повернувшись, гвинтовим трапом зійшов до складів. Вузький коридор був захаращений балонами і штабелями ящиків. Стіни його полискували синявою нічим не покритого металу. Ще кілька десятків кроків – і побачив під стелею білі від інею труби холодильної установки. Я пішов уздовж них. Через муфту

в товстому пластиковому манжеті їх було проведено в герметично замкнене приміщення. Коли я відчинив важкі, завтовшки в дві долоні двері з гумовою облямівкою, на мене війнуло холодом, що проймав аж до кісток. Я затремтів. Із плетива засніжених змійовиків звисали крижані бурульки. Тут також стояли вкриті шаром снігу ящики та контейнери, полиці вздовж стін були заповнені бляшанками й обгорнутими в прозорий пластик жовтуватими грудками якогось жиру. В глибині склепінчаста стеля знижувалася. Там висіла цупка, іскриста від паморозі штора. Я відгорнув її край. На підвищенні з алюмінієвих ґраток лежав якийсь великий, довгастиий, укритий сірою тканиною предмет. Я підняв край полотна, побачив застигле обличчя Гібаряна. Чорне волосся зі сивим пасмом над лобом гладко прилягало до черепа. Переламуючи лінію шиї, високо стирчав борлак. Запалі очі дивилися в стелю, в кутику одного з них замерзла каламутна краплина.

Мене пробирав такий холод, що я ледве стримував дроз. Не випускаючи з правиці саван, я другою рукою торкнувся Гібарянової щоки. Враження було таке, ніби під пальцями – мерзле поліно. Шкіра була шерехата від щетини, що пробивалася чорними цятками. В кутиках уст застиг

вираз безмежного, презирливого терпіння. Опускаючи край тканини, я помітив, що по другий бік трупа з-під складок видніються кілька чорних довгастих намистинок чи квасолин, маленьких і великих. Я заціпенів.

Це були пальці босих ніг, які я бачив з боку підошви; випуклі подушечки великих пальців були ледь розсунуті. Під зім'ятим краєм савана розпласталася негритянка.

Вона лежала долілиць, мовби поринувши в глибокий сон. Дюйм за дюймом стягував я з неї грубу тканину. Голова, вкрита волоссям, зібраним у маленькі синювато-чорні жмутики, лежала на згині такої ж чорної масивної руки. Лискуча шкіра спини напнулася на горбиках хребців. Ані найменший порух не оживляв велетенського тіла. Я ще раз глянув на її босі підошви, і мене раптом вразила дивна деталь: вони не були ні стерті, ні сплющені вагою тіла, на них навіть не зроговіла шкіра від ходьби босоніж – вона залишилася такою ж тонкою, як на спині чи руках.

Аби пересвідчитися, що це справді так, я доторкнувся до негритянки, хоча зробити це мені було набагато важче, ніж доторкнутися до трупа. І тут сталося неймовірне: тіло, яке лежало на двадцятиградусному морозі, поворухнулося. Не-

гритянка підгорнула ногу, як це робить собака, коли її взяти під час сну за лапу.

«Вона тут замерзне», – подумав я. Але її тіло було спокійне й не дуже холодне, я ще відчував у кінчиках пальців м'який дотик. Позадкувавши за штору, опустив її та вийшов у коридор. Мені здалося, що тут нестерпно душно. Трап знову привів мене в зал ракетодрому. Я сів на згорнутий кільцевий парашут і обхопив голову руками. По моєму тілу наче пройшов важкий коток. Я не знав, що зі мною діється. Був розчавлений, думки мої сповзали в якусь прірву – втрата свідомості, небуття видавалися мені тепер неймовірним та недосяжним благом.

Чого йти до Снаута чи Сарторіуса? Я не уявляв, щоби хтось із них міг звести в одне ціле все те, що я досі пережив, побачив, до чого доторкнувся власними руками. Єдиним порятунком, утечею, поясненням був діагноз – божевілля. Так, я, мабуть, збожеволів, одразу ж після посадки. Океан уплинув на мій мозок – я переживав галюцинацію, а якщо це так, то нема чого витратити сили на марні спроби розгадати не існуючі насправді загадки, а треба шукати лікарської допомоги, викликати по радіо «Прометей» чи якийсь інший корабель, послати сигнал SOS.

І тут сталося те, чого я аж ніяк не сподівався: думка, що я збожеволів, заспокоїла мене.

Тепер я навіть дуже добре розумів слова Снаута, – якщо допустити, що взагалі існував якийсь Снаут і що я будь-коли з ним розмовляв – адже галюцинації могли початися значно раніше. Хтозна, чи не перебуваю я ще й досі на борту «Прометей», уражений гострим нападом душевної хвороби, і все, що досі пережив, – тільки витвір моєї збудженої уяви? Та якщо я був хворий, то міг одужати, і це давало мені принаймні надію на порятунок, якої я не бачив у страшних кошмарах мого короткого кількогадинного перебування на планеті Соляріс.

Отже, треба було передусім провести якийсь логічно продуманий експеримент над самим собою, *experimentum crucis*¹, – котрий переконливо довів би мені, чи я справді схибнувся і став жертвою власного божевілля, чи, може, мої переживання, попри їхню цілковиту абсурдність і неправдоподібність, реальні.

Отак розмірковуючи, я придивлявся до металевої опори несучих конструкцій ракетодрому. Це була обшита випуклим листовим металом і по-

¹ Вирішальне випробування, буквально – проба хрестом (*лат.*).

фарбована в блідо-зелений колір сталева щогла, що виступала зі стіни; у кількох місцях, на висоті приблизно метра, фарба облущилася – мабуть, її обдерли ракетні візки, які тут проїжджають. Я торкнувся до сталі, погрів її трохи долонею, постукав по краю захисної обшивки: чи можуть видива досягати такої міри реальності? «Можуть», – відповів сам собі; як-не-як, це був мій факс, і на такому я розумівся.

А чи можна придумати це вирішальне випробування? Спершу мені здавалося, що ні, бо мій хворий мозок (якщо він і справді хворий) створюватиме будь-які ілюзії, яких я від нього жадаю. Адже не тільки під час недуги, а й у звичайному сні трапляється, що ми розмовляємо з незнайомими нам наяву людьми, ставимо образам, які нам приснилися, запитання й чуємо їхні відповіді, й хоча ці люди насправді тільки витвір нашої власної психіки, лише тимчасово виділені її псевдосамостійні частини, ми все-таки не знаємо, які слова вони вимовляють, аж поки вони (уві сні) заговорять до нас. А насправді ж ці слова створені тією ж виокремленою частиною нашого власного розуму, і через те ми повинні були б їх знати вже тієї миті, коли самі їх придумали, щоб укласти в уста співрозмовника, який нам приснився.

Отож, хоч би що я задумав і здійснив, завжди міг собі сказати, що вчинив саме так, як це чинять уві сні. Ні Снаут, ні Сарторіус насправді могли зовсім не існувати, а тому ставити їм будь-які запитання було просто безглуздо.

Я подумав, що міг би прийняти ліки, якийсь сильнодіючий засіб, наприклад, пеотил чи інший препарат, котрий викликає галюцинації і кольорові видіння. Поява таких феноменів довела б, що препарат, який я задля цього вжив, існує насправді та є матеріальною часткою довколишньої дійсності. Але й це – розмірковував я далі – не стало б бажаним вирішальним випробуванням, бо я знав, як повинен подіяти засіб (адже мені самому доведеться його вибирати). Отже, цілком можливо, що і вживання ліків, і ефект від них однаково будуть витвором моєї уяви.

Мені вже здавалося, що, потрапивши в це зачароване коло, я не зумію з нього вирватися – адже не можна думати інакше, ніж мозком, не можна вибратись із самого себе, щоб перевірити, чи нормальні ті процеси, які відбуваються в організмі, – і раптом сяйнула думка, така ж проста, як і щаслива.

Я підхопився зі згорнутого парашута й побіг до радіостанції. Там нікого не було. Мимохідь

я кинув оком на настінний електричний годинник. Було близько четвертої години ночі за умовним часом Станції, надворі займався червоний світанок. Я швидко увімкнув апаратуру далекого радіозв'язку і, чекаючи, поки нагріються лампи, ще раз продумав кожний етап експерименту.

Я не пам'ятав, яким сигналом викликають автоматичну станцію Сателоїда, що обертається довкола Соляріс. Знайшовши його на таблиці над головним пультом, я послав виклик азбукою Морзе й через вісім секунд дістав відповідь. Сателоїд, а точніше його електронний мозок, відгукнувся ритмічними імпульсами.

Тоді я зажадав, щоб він повідомив, причому з точністю до п'ятого десяткового знака, які меридіани зоряного шатра Галактики Сателоїд, обертаючись довкола Соляріс, перетинає кожні двадцять дві секунди. Потім сів чекати на відповідь.

Отримав її через десять хвилин. Я відірвав паперову стрічку з надрукованими даними, сховав її в шухляду (при цьому намагався навіть не дивитися на неї), приніс із бібліотеки великі карти неба, логарифмічні таблиці, журнал добового обертання супутника та кілька інших довідників і заходився шукати відповідь на те саме запитання. Майже годину я згаяв на складання рівнянь;

не пригадую вже, коли останній раз мені доводилося стільки рахувати, – мабуть, іще в студентські роки на іспиті з практичної астрономії.

Обчислення я проводив на великому калькуляторі Станції. Мої міркування були приблизно такі: за картами неба я отримаю цифри, які лише частково збігатимуться з даними, що їх повідомив Сателоїд. Частково тому, що Сателоїд зазнає дуже складних пертурбацій під впливом гравітаційних сил Солярис, її обох сонць, які обертаються одне довкола одного, а також локальних змін притягання, спричинюваних Океаном. Коли в мене буде два ряди цифр, одні з яких передані зі Сателоїда, а другі – теоретично обчислені на підставі карт неба, я внесу в свої розрахунки поправки: тоді обидві групи результатів мають збігтися аж до четвертого десяткового знака; розходження можливі тільки в п'ятому знаку, – вони свідчитимуть про дію Океану, яка не піддається обчисленню.

Якщо дані, повідомлені Сателоїдом, насправді не існують, а є тільки витвором моєї уяви, то вони ніяк не зможуть збігтися з даними другого ряду, тобто з обчисленими. Мій мозок може бути вражений хворобою, проте він не здатен, – за жодних умов, – зробити обчислення, здійснені великим калькулятором Станції, бо на це йому знадобився б не один мі-

сяць. А з цього випливає: якщо дані будуть тотожні, то великий калькулятор Станції насправді існує і я користувався ним наяву, а не в світі хворої уяви.

У мене тремтіли руки, коли діставав із шухляди паперову телеграфну стрічку й, розправляючи її, клав на столі поруч другої, ширшої, вийнятої з калькулятора. Обидва ряди цифр, як я і передбачав, збігалися до четвертого знака. Розходження були тільки в п'ятому.

Я заховав усі папери в шухляду. Отже, калькулятор існував незалежно від мене; а це означало, що і Станція, і все, що на ній діялося, також були реальними.

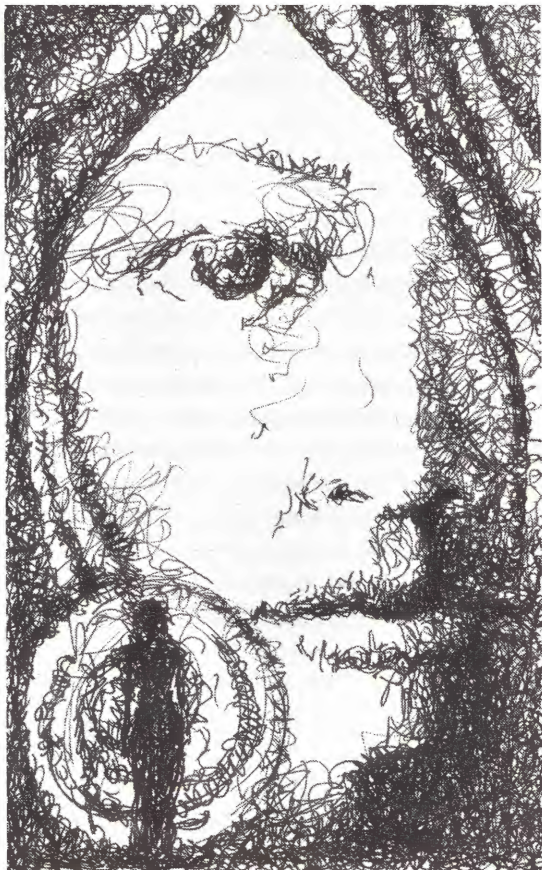
Уже збирався засунути шухляду, коли раптом помітив у ній стос аркушів, укритих якимись цифрами. Я вийняв їх і з першого ж погляду зрозумів, що хтось уже проводив експеримент, схожий на мій, з тією лише різницею, що замість даних, які стосувалися зоряної сфери, зажадав від Сателода вимірів альbedo Солярис з інтервалами сорок секунд.

Я не збожеволів. Останній промінець надії згас. Я вимкнув передавач, допив з термоса бульйон і пішов спати.

Гері

Усі обчислення я робив з якимсь мовчазним завзяттям, і тільки воно тримало мене на ногах. Я так отупів від втоми, що не зміг навіть відкинути ліжко в кабіні: замість того, щоб відчепити верхні затискачі, потягнув за бильце і постіль упала на мене. Опустивши нарешті ліжко, я скинув зі себе весь одяг та білизну просто на підлогу і, напівживий, повалився на подушку, навіть не надувши її як слід. Незчувсь, як заснув, так і не погасивши світла. А коли розплющив очі, мені здалося, що я проспав лише кілька хвилин. Кабіну заливало похмуре червоне сяйво. Було прохолодно й приємно. Я лежав зовсім голий, нічим не вкритий. Навпроти ліжка, під напіввідслоненим ілюмінатором, хтось сидів на стільці, освітлений червоним сонцем. Це була Гері – в білій сукні, боса, ноги закладені одна на одну, темне волосся зачесане назад, тонка тканина напнулася на грудях; засмаглі до ліктів руки лежали на колінах; вона пильно дивилася на мене з-під чорних вій. Я довго й цілком спокійно розглядав її.

Першою моєю думкою було: «Як добре, що це тільки сон, коли знаєш: все це тобі сниться». І все ж таки мені хотілося, щоб вона зчезла. Я мру-

жився, намагався посилити в собі це бажання, але коли знову розплющив очі, Гері, як і досі, сиділа переді мною в тій самій позі. Її звично стулені губи немовби збиралися свиснути, але в очах не було й тіні усмішки. Я пригадав усе, що думав про сні вчора увечері, перед тим, як лягти спати. Зовні Гері була точнісінько така, як того разу, коли я востаннє бачив її живою. А їй же минуло тоді тільки дев'ятнадцять; тепер їй було б уже двадцять дев'ять; звісно, вона нітрохи не змінилася – небіжчики залишаються молодими. Гері позирала на мене тими самими, сповненими подиву очима. «Треба чимось у неї пожбурити», – подумав я, та хоча це був тільки сон, усе-таки не наважився чимось кинути у небіжчицю.

– Бідолашна. Ти прийшла мене провідати, еге ж? – мовив я і трохи злякався, бо голос мій пролунав так щиро, а кабіна, і Гері, й усе довкола здавалися таким реальним, як тільки можна уявити.

Який пластичний сон! Мало того, що він кольоровий, – я ще бачу на підлозі багато речей, яких учора, лягаючи спати, навіть не помітив. «Коли прокинуся, – подумав я, – треба буде перевірити, чи справді вони тут лежать, чи тільки сняться мені, як і Гері...»

– І довго ти ще збираєшся отак сидіти?.. – запитав я й відзначив подумки, що говорю тихо, наче боюся, що мене хтось почує. Ніби можна підслухати те, що відбувається уві сні!

Тим часом сонце вже трохи підбилося. «Непогано, – подумав я. – Коли лягав спати, був червоний день, потім мав настати блакитний і тільки після нього – другий червоний. Не міг же я безтурботно проспати аж п'ятнадцять годин. Отже, це, без сумніву, сон!»

Заспокоївшись, придивився до Гері. Світло падало на неї ззаду: промінь, що пробивався крізь шпарку в завісці, золотив оксамитовий пушок на її лівій щоці, а вії відкидали на обличчя довгу тінь. Гері була чарівна. «Ти ба, – майнуло в голові, – який я скрупульозний навіть уві сні: і рух сонця помічаю, і те, що ямочка в Гері там, де її ні в кого нема, – нижче кутика здивованих губ». І все ж таки я волів, щоб це якнайшвидше закінчилося, бо мені треба було братися до якоїсь роботи. Міцно стулив повіки, намагаючись прокинутися, але раптом почув рипіння й миттю розплющив очі. Гері сиділа поруч на ліжку, пильно дивлячись на мене. Я усміхнувся їй, і вона також усміхнулася й схилилася наді мною. Перший поцілунок був легкий, зовсім ди-

тячий. Я цілував її довго. «Хіба можна так поводитись уві сні?» – подумав я. Але ж це навіть не зрада її пам'яті, бо сниться мені вона, вона сама! Досі такого зі мною ще ніколи не траплялося... Ми обоє все ще мовчали. Я лежав горілиць; коли Гері підводила обличчя, я міг зазирнути в її маленькі, просвітлені сонцем ніздрі, які завжди були барометром її настрою: кінчиками пальців я обвів мочки її вух, що порожівіли від моїх поцілунків. Не знаю, що мене так непокоїло; я весь час переконував себе, що це сон, однак серце тривожно стискалося.

Я весь напружився, щоб підхопитися з ліжка, проте був готовий до того, що мені це не вдасться – уві сні ми дуже часто не владні над власним тілом, воно немовби паралізоване або й зовсім чуже; я гадав, що прокинуся від цього зусилля, однак не прокинувся, а просто сів на ліжку, звисивши ноги на підлогу. «Нічого не вдієш, доведеться додивитися цей сон до кінця», – вирішив я, проте мій гарний настрій розвіявся остаточно. Мене поймав страх.

– Чого ти хочеш? – запитав я. Голос мій пролунав хрипко, і я відкашлявся.

Машиналично почав мацати босими ногами капці, та перш ніж згадав, що їх тут немає, так

забив пальця, що аж засичав від болю. «Ну, тепер це скінчиться!» – задоволено подумав я.

Проте нічого не змінилося. Гері відсунулася, коли я сів. Плечима вона сперлася на бильце ліжка. Сукня на ній ледь-ледь посмикувалася під соском лівої груді в такт биттю серця. Вона дивилася на мене спокійно, з цікавістю. Я подумав, що непогано було б прийняти душ, але відразу ж зметукував, що душ, який сниться, не може розбудити.

– Звідки ти тут узялася? – запитав я.

Гері підняла мою руку й почала гратися нею, підбиваючи її знайомим жестом, підкидаючи та ловлячи мої пальці.

– Не знаю, – відповіла вона. – А ти хіба не радий?

І голос був такий самий низький, і тон неуважний – вона говорила так завжди, немовби думки її в цей час блукали десь далеко; через те мені іноді здавалося, що Гері не думає ні про що взагалі, а іноді – що вона нічого не соромиться, бо до всього приглядається з ледь помітним подивом у очах.

– Тебе... хтось бачив?

– Не знаю. Я просто прийшла. Хіба це так важливо, Крісе?

Гері все ще гралася моєю рукою, але обличчя її враз збайдужіло. Вона нахмурилася.

– Гері...

– Що, любий?

– Як ти довідалася, що я тут?

Вона збентежено всміхнулася. У неї були такі темні губи, що, коли вона їла вишні, на них не видно було й знаку.

– І сама не знаю. Смішно, еге ж? Ти спав, коли я ввійшла, але я тебе не розбудила. Не хотіла тебе будити, бо ти злюка. Злюка й зануда, – у такт своїм словам Гері жваво підкидала мою долоню.

– Ти була внизу?

– Була. Я втекла звідти. Там холодно.

Вона випустила мою руку. Лягаючи на бік, труснула головою, щоб відкинути волосся, і глянула на мене з тією ледь помітною усмішкою, від якої я колись страшенно дратувався, аж поки зрозумів, що кохаю Гері.

– Але ж... Гері... ти... – пробелькотів я і, нахилившись над нею, підняв короткий рукав її сукні.

Над схожим на квітку знаком від щеплення віспи червонів маленький слід уколу. Хоч я й сподівався його побачити (бо все ще мимохідь шукав бодай якоїсь логіки в тому, що тут діялося), мене ударило морозом. Я торкнувся пальцем цієї ранки

від уколу, що снилася мені роками, коли я зі стогоном прокидався на збитій постелі, завжди в тій самій позі – скрутившись клубком, – так, як лежала Гері, коли я знайшов її захололою. Певно, увісні я намагався заподіяти собі те саме, що заподіяла вона, немовби хотів таким чином виблагати в її пам'яті прощення чи принаймні бути поряд з нею в ті останні хвилини, коли вона вже відчула дію ін'єкції й мала злякатися того, що скоїла. Адже Гері боялася навіть звичайнісінької подряпинки, не зносила ні болю, ні крові й ось тепер зважилася на таке, залишивши п'ять слів на картці, адресованій мені. Картка лежала поміж паперів у моєму гаманці, і я постійно носив її при собі. Вона була вже замацана, потерта на згинах, та не мав сили розстатися з нею, раз у раз повертаючись до тієї хвилини, коли Гері писала її, і до того, що вона повинна була тоді відчувати. Переконаував себе, що Гері хотіла все це зробити тільки жартома, щоб налякати мене, але доза виявилася надто великою. Друзі запевняли мене, що все було саме так або що Гері вчинила це під впливом хвилинової слабості, викликаної депресією, раптовою депресією. Однак ніхто не знав, що я сказав їй за п'ять днів до того. І, щоб завдати їй ще більшого болю, почав пакувати свої речі. А вона, коли я па-

кувався, спитала на диво спокійно: «Ти розумієш, що це означає?..» Я вдав, що не розумію, хоча розумів усе дуже добре. Я вважав Гері боягузкою й сказав їй про це – а тепер вона лежала упоперек ліжка й пильно дивилася на мене, немовби не знала, що це я її вбив.

– І це все, що ти вмієш? – запитала вона.

Кабіна була червоною від сонця, волосся Гері полум'яніло; вона глянула на свою руку, намагаючись збагнути, чому я так довго її розглядаю, а коли опустив долоню, притулилася до неї холодною гладенькою щогою.

– Гері, – хрипко сказав я, – це неможливо...

– Та годі вже тобі!

Очі в неї були заплющені, повіки тремтіли, чорні вії торкалися щік.

– Де ми, Гері?

– У нас.

– А де це?

Її око на мить розплющилося й знову заплющилося. Вона полоскотала віями мою долоню.

– Крісе!

– Що?

– Мені так добре з тобою.

Я сидів над нею, не ворущаючись. Потім підвів голову й побачив у дзеркалі частину ліжка над

умивальником, розкуйовджене волосся Гері та свої голі коліна. Я підтягнув ступнею один з напіврозплавлених інструментів, що валялися на підлозі, вільною рукою підняв його. Край інструмента був гострий. Я приклав його до стегна над тим місцем, де рожевів напівкруглий симетричний шрам, й увігнав у тіло. Мене пронизав різкий біль. Я дивився на великі краплі крові, що скочувалися по стегну і тихо скапували на підлогу.

Але марно. Страшні думки, які снували в моїй голові, ставали дедалі виразнішими. Я вже більше не переконував себе: «Це сон», бо давно перестав у нього вірити. Тепер я думав: «Треба захищатись». Я глянув на Гері, на її спину, яка під білою сукенкою плавно переходила в лінії стегон, на босі ноги, які дівчина звисила з ліжка. Я простягнув до них руку, обережно взяв рожеву п'ятку й провів пальцями по ступні. Вона була ніжна, мов у немовляти.

Тепер я був уже абсолютно певен, що це не Гері, й майже не сумнівався, що сама вона про це не знає.

Боса ступня смикнулась у моїй долоні, теплі губи дівчини затремтіли від безгучного сміху.

– Перестань... – прошепотіла вона

Я м'яко вивільнив руку з-під її щоки і встав. Квапливо одягаючись, я побачив, що вона сіла на ліжку і втупилася у мене.

– Де твої речі? – запитав я – й одразу ж пошкодував про це.

– Мої речі?

– Хіба в тебе тільки одна сукня?

Тепер це була вже гра. Я навмисне намагався триматися невимушено, як завжди, немовби ми розсталися з нею тільки вчора, ба ні – немовби взагалі ніколи не розставалися. Гері встала й знайомим мені легким та рвучним рухом розправила сукню. Мої слова заінтригували її, але вона нічого не сказала, тільки обвела довкола допитливим поглядом, ніби щось шукала, і, явно здивована, обернулася до мене.

– Не знаю, – безпорадно відповіла вона. – Може, в шафі?.. – І відчинила дверцята.

– Ні, там тільки комбінезони, – сказав я.

Підійшовши до умивальника, я взяв електробритву і почав голитися, намагаючись при цьому не стояти спиною до дівчини, хто б вона не була.

Гері ходила по кабіні, заглядала у всі закутки, визирнула в ілюмінатор; нарешті підійшла до мене.

– Крісе, – мовила вона, – у мене таке відчуття, неначе щось сталося.

Вона замовкла. Вимкнувши бритву, я чекав, що буде далі.

– Неначе я щось забула... неначе багато чого забула. Я знаю... пам'ятаю тільки тебе... і... і більше нічого.

Слухаючи її, я намагався бути зовні незворушним.

– Я нездужала?

– Як тобі сказати... це можна назвати й так. Якийсь час ти й справді нездужала.

– Отже, це, мабуть, через хворобу.

Гері відразу ж повеселішала. Я не можу описати, щоби я тоді відчував. Коли вона мовчала, ходила, сиділа, усміхалася, враження, що я бачу перед собою Гері, було сильніше за гнітючу тривогу. Та були хвилини, коли мені здавалося, що це якась спрощена Гері, зведена до кількох характерних слів, жестів, рухів. Вона підійшла до мене майже впритул, уперлася стисненими кулаками в мої груди й запитала:

– Як у нас з тобою, Крісе? Добре чи погано?

– Краще й бути не може, – відповів я.

Вона ледь помітно всміхнулася.

– Якщо ти так кажеш, то радше погано.

– Ну що ти, Гері... Знаєш, любача... мені зараз треба на хвилинку вийти, – квапливо сказав я. – Зачекай на мене тут, гаразд? А може... ти голодна? – додав я, бо раптово відчув, що хочу їсти.

– Голодна? Ні, – вона труснула головою, й від цього руху волосся розсипалося по її плечах. – Мені зачекати на тебе тут? Ти надовго?

– На годинку... – почав я, але вона перебила мене:

– Я піду з тобою.

– Тобі не можна йти зі мною, бо мені треба працювати.

– Я піду з тобою.

Це була вже явно інша Гері: та, колишня, ніколи не нав'язувалася. Ніколи.

– Це неможливо, маленька моя...

Вона глянула на мене знизу, потім несподівано взяла мою руку. Я провів долонею по її плечу; воно було пружне й тепле; зовсім не бажаючи того, я почав пестити Гері. Все моє єство жадало її, тяглося й поривалося до неї всупереч розуму, всупереч логіці й страху.

Намагаючись будь-що зберегти рівновагу, я повторив:

– Це неможливо, Гері. Ти мусиш залишитися тут.

– Ні.

Як це пролунало!

– Чому?

– Н... не знаю.

Вона озирнулася довкола й знову звела на мене очі.

– Я не можу... – майже пошепки вимовила.

– Але чому?!

– Не знаю. Не можу. Мені здається... Мені здається...

Гері вперто шукала в собі відповідь, а коли нарешті знайшла, вона прозвучала для неї самої як одкровення:

– Мені здається, що я повинна весь час бачити тебе.

Сказала це якимось по-діловому, без найменшого натяку на почуття. За цим щось крилося. І хоча зовні ніщо не змінилося, – я все ще обіймав Гері, дивлячись їй у вічі, – проте непомітно почав за-ламувати її руки за спину. Цей рух, спершу не зовсім певний, ставав дедалі усвідомленішим – у мене з'явилася мета. Я вже шукав очима, чим можна було б зв'язати дівчину.

Лікті Гері, вивернуті назад, легенько вдарилися один об один і водночас напружилися з такою силою, яка звела нанівець мою спробу. Я боровся, може, секунду. Навіть атлет, перегнувшись назад,

як Гері, ледве торкаючись ногами підлоги, не зміг би випручатися з моїх рук. А вона, з виразом усе тієї ж незворушності на обличчі та з ледь помітною невпевненою усмішкою на вустах розімкнула мої обійми, випросталась і опустила руки.

Її очі спостерігали за мною так само спокійно й зацікавлено, як на початку, коли я тільки-но прокинувся. Вона немовби й не помітила мого відчайдушного зусилля, викликаного нападком страху. Гері стояла непорушна, байдужа, зосереджена, трохи всім цим здивована й, здавалося, на щось чекала.

Руки мої опали самі собою. Я підійшов до полиці біля умивальника. Відчуваючи, що потрапив у жахливу пастку, шукав виходу, подумки перебираючи дедалі нещадніші способи боротьби. Якби мене цієї миті хтось запитав, що зі мною діється і що все це означає, я не міг би видушити з себе й слова, але мені вже було зрозуміло: те, що коїть-ся на станції з усіма нами, становить одне ціле, таке ж страшне, як і незбагненне. Та мене цікавило зовсім інше – я силкувався знайти якийсь вихід, якусь лазівку для втечі. Я стояв до Гері спиною, але весь час відчував на собі її погляд. Над полицею в стіні була маленька аптечка. Нашвидку оглянувши її, я знайшов слоїчок зі снодійним

і кинув у склянку чотири таблетки – максимальну дозу. Я навіть не дуже приховував свої маніпуляції від Гері. Важко сказати чому – тоді над цим не замислювався. Я налив у склянку гарячої води, зачекав, поки таблетки розчиняться, і підійшов до Гері, яка все ще непорушно стояла на місці.

– Ти сердишся? – тихо запитав я.

– Та ні.

– На, випий.

Не знаю чому, я був певен, що вона мене послухається. І справді, Гері мовчки взяла склянку з моїх рук і одним духом випила снодійне. Я поставив порожню склянку на столик і сів у кутку між шафою й книжковою полицею. Гері повільно підійшла до мене й умостилася на підлозі біля крісла, підібгавши під себе ноги, як це вона робила раніше, й не менш знайомим мені рухом відкинула волосся. Хоч я вже не вірив у те, що це Гері, кожного разу, коли я впізнавав її звички, мені перехоплювало подих. Це було незрозуміло й страшно, та найстрашніше було те, що я сам змушений був поводитися підступно, вдаючи, ніби вважаю її Гері; але ж вона й справді вважала себе Гері, отже, з цього погляду, в її поведінці не було ніякої підступності. Не знаю, як я дійшов такого висновку, але я був

певен цього, якщо тут узагалі могло йтися про якусь певність!

Я сидів, а дівчина обіперлася плечем об мої коліна, її волосся лоскотало мені руки; ми обоє майже не ворушилися. Кілька разів я непомітно зиркнув на годинник. Минуло півгодини – сподійне мало б уже спрацювати. Гері щось тихенько пробурмотіла.

– Що ти сказала? – запитав я, але вона не відповіла.

І я подумав, що її таки почав змагати сон, хоча, відверто кажучи, в глибині душі сумнівався, що ліки подіють. Чому? На це запитання я не знаходив відповіді. Найімовірніше, тому, що моя хитрість була надто примітивною.

Поволі голова Гері схилилася на мої коліна, темне волосся впало їй на обличчя; вона дихала розмірено, як знеможена сном людина. Я вже хотів був перенести її на ліжку, та зненацька вона, не розплющуючи очей, легенько скубнула мене за чуба й зареготала.

Я заціпенів, а Гері аж заходилася сміхом. Примружившись, вона стежила за мною з наївним і лукавим виразом на личку. Я сидів, неприродно випростаний, ошелешений та безпорадний. А Гері, хихикнувши ще раз, притулилася щоголю до моєї руки й замовкла.

– Чого ти смієшся? – запитав я глухим голосом.

На обличчі Гері знову проступив той самий вираз тривожної задуми. Я бачив, що вона хоче бути зі мною щирою. Дівчина торкнула пальцем свого носика й, зітхнувши, нарешті сказала:

– Сама не знаю, – в її словах був непідробний подив. – Я поводжусь, як ідіотка, правда ж? Мені чомусь раптом... Та ти теж гарний: сидиш надутий, як... як Пелвіс.

– Як *хто*? – перепитав я, бо мені здалося, що я не дочув.

– Як Пелвіс, ти ж його знаєш, того товстуна...

Це вже взагалі було щось неймовірне: Гері, поза всяким сумнівом, не могла ні знати, ні навіть чути від мене про Пелвіса з тієї простої причини, що він повернувся зі своєї експедиції щонайменше через три роки після її смерті. Я теж не був з ним до того знайомий і не знав, що, головуючи на зборах Інституту, він мав неприємну звичку страшенно затягувати засідання. Власне кажучи, його звали Пелле Вілліс – звідси й скорочене прізвисько, яке до повернення Пелвіса теж нікому не було відоме.

Гері, опершись ліктями на мої коліна, втупила ся мені у вічі. Я поклав руки їй на плечі й повільно провів долонями по них, так що мої пальці майже зімкнулися довкола її пульсуючої шиї. Зрештою,

це можна було сприйняти як пестоці, й, судячи з її погляду, вона так до цього і поставилася. Насправді ж я просто хотів пересвідчитися, що в неї звичайне, тепле людське тіло і що під м'язами є кістки та суглоби. Дивлячись у її спокійні очі, я відчув нездоланне бажання щосили стиснути їй горло.

Мої пальці вже майже зімкнулися, коли раптом пригадалися закривавлені руки Снаута, і я відпустив Гері.

– Як дивно ти дивишся... – спокійно мовила вона.

Серце моє калатало так, що я не міг видобути зі себе й слова. Я на мить заплющив очі.

І раптом у мене виник чіткий план дій, від початку до кінця, з усіма подробицями. Не гаючи й секунди, я підвівся з крісла.

– Мені вже треба йти, Гері, – сказав я, – і якщо ти так дуже хочеш, то ходімо зі мною.

– Гаразд.

Вона рвучко підхопилася з підлоги.

– Чому ти боса? – запитав я, підходячи до шафи й вибираючи з-поміж різнобарвних комбінезонів два – для себе і для неї.

– Не знаю... мабуть, я кудись запроторила свої туфлі... – невпевнено відповіла вона.

Я пропустив це повз вуха.

– У сукенці ти не зможеш цього надягти, доведеться скинути.

– Комбінезон?.. А навіщо? – здивувалася вона й відразу ж почала стягувати із себе сукенку.

Та тут з'ясувалася дивна річ – сукенка не знімалося, бо, як виявилось, на ній не було жодної застібки, блискавки чи хоча б якогось гачка. Червоні гудзики посередині правили за звичайнісіньку оздобу. Гері збентежено всміхнулась. Удаючи, що в цьому немає нічого особливого, я підняв з підлоги схожий на скальпель інструмент і розрізав сукенку на спині, там, де закінчувався виріз. Тепер вона могла стягти його через голову. Комбінезон був на неї трохи завеликий.

– Ми що, кудись полетимо?.. І ти теж? – допитувалася дівчина, коли ми, вже одягнені, опинилися в коридорі.

Я тільки мовчки кивнув. Я страшенно боявся, що ми зустрінемо Снаута, але коридор, який вів до злітного майданчика, був порожній, а двері радіостанції, мимо яких нам довелося пройти, – зачинені.

На станції, як і досі, панувала мертва тиша. Гері стежила за тим, як я на невеличкому електричному візку викочував із середнього боксу на вільну колію ракету. Я по черзі перевіряв, чи

справні мікрореактор, дистанційне керування рулів і сопел, а тоді разом зі стартовим візком перекотив ракету на круглу роликову площину стартового диска під центром лійкуватого склепіння, попередньо прибравши звідти порожню капсулу.

Це була невелика ракета для зв'язку між Станцією і Сателоїдом, яку використовували для перевезення вантажів; люди в ній літали тільки у виняткових випадках, бо вона не відчинялася зсередини. Саме це й влаштувало мене. Я, звичайно, не збирався запускати ракету, але робив усе так, неначе готував її до справжнього старту. Гері, яка стільки разів супроводжувала мене в польотах, трохи розумілася на цьому. Я ще раз перевіряв усередині стан кондиціонерів і кисневої апаратури, увімкнув їх, а коли після з'єднання головного ланцюга спалахнули контрольні лампочки, виліз із тісної кабіни й кивнув на неї Гері, яка стояла біля трапа:

– Залазь.

– А ти?

– Я за тобою. Мені треба опустити люк.

Я був певен, що вона не розгадає мої хитрощі.

Коли Гері піднялася трапом у кабіну, я зразу ж просунув голову в люк, запитав, чи зручно їй там, і, почувши глухе, здушене «так», відхи-

лився назад, щосили хряснувши люком. Обома руками увігнав дві засувки до упору й заздалегідь приготовленим ключем почав затягувати п'ять гайок, що закріплювали в пазах обшивки кришку люка.

Загострена сигара ракети стояла вертикально, немовби й справді за мить мала злетіти в простір. Я знав, що тій, яку замкнув усередині, ніщо не загрожує – у ракеті було достатньо кисню й навіть трохи харчів; а втім, я зовсім не збирався тримати її там хтозна й доки.

Я прагнув будь-що здобути для себе бодай кілька годин свободи, щоби скласти план на майбутнє й налагодити контакт зі Снаутом – тепер уже на рівних правах.

Затягуючи передостанню гайку, відчув, що металеві підпори, на яких трималася ракета, підвішена тільки за три невеличких виступи, легенько тремтять, але подумав, що це я сам, щосили орудуючи великим ключем, мимохіть розгойдав сталеву брилу.

Та, відійшовши на кілька кроків, я побачив таке, чого не хотів би вгледіти більше ніколи в житті.

Уся ракета ходила ходором від ударів – та ще й яких! – зсередини. Якби там замість чорново-

лосої стрункої дівчини опинився сталевий робот, то, мабуть, навіть він не зміг би так стрясати цю восьмитонну масу. На полірованій поверхні ракети переливалися і танцювали відблиски вогнів ракетодрому. Щоправда, ніяких звуків ударів я не чув – усередині ракети панувала цілкови-та тиша, тільки широко розставлені опори кон-струкції, в якій вона висіла, втратили чіткість обрисів, вібруючи, наче струни. Частота коливань була така велика, що я злякався, чи витримає об-шивка. Тремтячими руками я затягнув останню гайку, кинув ключ та зіскачів із трапа. Повільно задкуючи, я бачив, як амортизатори, розраховані тільки на постійний тиск, підстрибують у гніздах. Мені здалося, що броньована оболонка змінює свій монолітний блиск. Мов навіжений, я підско-чив до пульта дистанційного керування, обома руками штовхнув угору важелі запуску реакто-ра й зв'язку; і тоді з репродуктора, вмонтованого у кабіні ракети, пролунав пронизливий чи то ве-реск, чи то свист, зовсім не схожий на людський голос; та все ж таки я розібрав у ньому безугавне скигління: «Крісе! Крісе! Крісе!!!»

Не можу стверджувати, що чув те цілком ви-разно. Кров лилася з моїх обдертих до кісточок пальців – з такою шаленою похапливістю я на-

магався запустити ракету. Голубуватий відблиск упав на стіни, зі стартового майданчика під соплами завихорилися клуби пилюки, потім спалахнув сніп сліпучих іскор, і всі звуки перекрив високий, протяжний гул. Ракета піднялася на трьох язиках полум'я, що відразу ж злилися в один вогнений стовп і, залишаючи за собою тремтливе марево, вилетіла крізь стартову шахту. Заслінки миттю засунулись, автоматично ввімкнені компресори почали подавати до зали, в якій клубочився ядучий дим, свіже повітря. Та я всього цього не помічав. Спершись руками на пульт, ще відчуваючи на обличчі подих вогню, з присмаленим від гарячого випромінювання волоссям, я судомно хапав ротом просякнуте гаром і характерним озоновим запахом повітря.

Хоч у момент старту ракети я мимоволі заплющив очі, реактивне полум'я все ж таки осліпило мене. Кілька хвилин перед очима пливли чорні, червоні й золоті кола. Та поступово вони розтанули. Дим, пилюка й туман зникали – їх зі протяжним стогоном утягували вентиляційні труби. Перше, що я побачив, був зелений екран радара. Я почав шукати ракету, водячи радіолокатором. А коли нарешті піймав її, вона була вже за межами атмосфери. Ще ніколи в житті мені не доводи-

лося запускати ракету так похапливо, наосліп, не маючи найменшого уявлення, ні якого їй надати прискорення, ні взагалі куди спрямовувати. Я подумав, що найпростіше буде вивести ракету на орбіту довкола Соляріс, на висоту приблизно тисячі кілометрів; тоді я зможу вимкнути двигуни: вони працювали надто довго, тож я не мав певності, що не станеться катастрофа, наслідки якої важко навіть уявити. Тисячокілометрова орбіта, як я пересвідчився, перевіривши за таблицею, була стаціонарна. Щиро кажучи, вона теж нічого не гарантувала; але іншого виходу в цій ситуації я не бачив.

У мене не вистачало відваги увімкнути репродуктор, який я вимкнув одразу ж після старту. Я зробив би все, що завгодно, аби тільки не чути більше цього жахливого голосу, в якому вже не лишилося нічого людського. Всі маски, – це я міг сказати собі тепер напевно, – було зірвано, і крізь личину Гері почало прозирати інше, істинне обличчя, перед яким альтернатива божевілля справді видавалася порятунком.

Була перша година, коли я покинув ракетодром.

«Малий апокриф»

Обличчя й руки в мене були обпечені. Я пригадав, що, шукаючи снодійне для Гері (якби я тільки міг, то посміявся б тепер із власної наївності), помітив в аптечці слоїчок мазі від опіків, і пішов до себе. Відчинивши двері, я побачив при червоному світлі заходу, що в кріслі, перед яким недавно стояла навколішки Гері, хтось сидить. Я відсахнувся, ладен кинутися навтьоки, і заціпенів од жаху; це тривало лише мить. Той, хто сидів, підвів голову, і я впізнав Снаута. Заклавши ногу на ногу й повернувшись до мене спиною (на ньому були ті самі полотняні штани, пропалені реактивами), він гортав якісь папери – купа їх лежала поруч на столику. Помітивши мою присутність, Снаут відклав папери і хвильку похмуро розглядав мене понад опущеними на кінчик носа окулярами.

Я мовчки підійшов до умивальника, вийняв з аптечки напіввідку мазь і заходився змащувати нею найбільш попечені місця на лобі й щоках. На щастя, обличчя моє не дуже запухло, а очі не зачепило зовсім – я встиг міцно їх заплющити. Кілька великих пухирів на скроні й щоці я проколов стерильною голкою для ін'єкцій і видавив з них сукровицю. Потім наліпив на обличчя два просоче-

ні маззю шматки марлі. Снаут увесь час пильно за мною стежив. Та я не звертав на нього ніякісінької уваги. А коли нарешті закінчив цю процедуру, – обличчя моє пекло вогнем і чимдалі дужче, – то сів у інше крісло, прибравши з нього сукню Гері. Звичайнісіньку сукню, тільки без застібки.

Снаут, склавши руки на кістлявому коліні, продовжував критично спостерігати за кожним моїм рухом.

– Ну що, поговоримо? – запитав він, коли я сів.

Я мовчав, притискаючи марлю, що почала сповзати з моєї щоки.

– У нас були гості, га?

– Так, – відповів я сухо, не маючи ні найменшого бажання підлаштовуватися під його тон.

– І нам пощастило їх спекатися? Ну, ну, ти, бачу, рішуче за це взявся.

Снаут торкнувся свого облупленого лоба, на якому вже рожевіли плямки молоденької шкіри. Я отетеріло дивився на них. Чому досі ця так звана Снаутова й Сарторіусова засмага не спонукала мене замислитись? Я весь час вважав, що це від сонця, але ж на планеті Соляріс ніхто не засмаг...

– Одначе, ти почав з малого, правда ж? – провадив далі Снаут, не завваживши, як спалахну-

ли мої очі від здогаду, що раптом сяйнув мені. – З різних наркотиків, отрути, прийомів вільної американської боротьби, еге ж?

– Чого ти від мене хочеш? Ми можемо розмовляти тільки на рівних. Якщо ти надумав поблазнювати, то краще йди собі.

– Іноді, хоч-не-хоч, доводиться блазнювати, – сказав він і глянув на мене примруженими очима. – Не будеш же ти мене переконувати, що не скористався ні мотузкою, ні молотком? А чорнильницею часом не кидавсь, як Лютер? Ні? О, – скривився він, – то ти просто молодець! Навіть умивальник цілий. Ти взагалі не пробував розчерепити голову, де там, у тебе повний порядок, – нічого не розбито. Виходить, усе дуже просто – посадовив, запустив на орбіту – і по всьому?! – Снаут зиркнув на годинник. – Значить, години дві, а може, й три у нас тепер є, – підсумував він і глянув на мене, неприємно посміхаючись. І раптом спитав: – Отже, ти вважаєш, що я свиня?

– Справжнісінька свиня, – недвозначно підтвердив я.

– Та невже? А ти би повірив, якби я розповів тобі отаке? Повірив би хоч одному моєму слову?

Я мовчав.

– Гібарян був перший, з ким це сталося, – вів далі Снаут, так само неприємно посміхаючись. – Він замкнувся у своїй кабіні й розмовляв з нами тільки через двері. А ми... ти здогадуєшся, що ми подумали?

Я здогадувався, але волів промовчати.

– Ну звичайно. Ми подумали, що він схибнувся. Гібарян дещо нам розповів через двері, однак не все. Ти, може, навіть здогадаєшся, чому він приховував, хто в нього був? Ну звичайно, ти вже знаєш: *suum cuique*¹. Але Гібарян був справжній дослідник. Він зажадав, щоб ми дали йому шанс.

– Який шанс?

– Ну, гадаю, він намагався це якось класифікувати й збагнути, зробити якісь висновки, працював ночами. Ти знаєш, що він робив? Звичайно, знаєш!

– Обчислення, – сказав я. – В ціхляді. На радіостанції. Це його робота?

– Так. Тільки тоді я ще нічого про це не знав.

– Як довго це тривало?

– Відвідини? Майже тиждень. Розмовляли через двері. Що там коїлося! Ми думали, що в нього галюцинації, психомоторне збудження. Я давав йому скополамін.

¹ Кожному своє (*лат.*).

– Як... йому?!

– Атож. Він брав, але не для себе. Експериментував. Так усе це й тяглося.

– А ви?..

– Ми? На третій день поклали собі добутися до нього, висадити двері, якщо не вдасться інакше. Ми чесно хотіли його лікувати.

– Ах... он воно що! – вихопилося в мене.

– Так.

– І там... у тій шафі...

– Так, мій любий. Так. Він не знав, що тим часом і нас відвідали гості. І ми вже не могли приділяти йому стільки уваги. Але він про це й гадки не мав. Тепер... тепер це вже стало для нас до певної міри... нормою.

Він вимовив це так тихо, що останнє слово я швидше вгадав, аніж почув.

– Стривай, я нічого не розумію. Як же так? Адже ви мали все чути. Ти сам казав, що ви підслуховували. Ви повинні були чути два голоси, а отже...

– Ні. Ми чули тільки його голос, а якщо з-за дверей і долинали якісь дивні звуки, то, сам розумієш, ми їх теж приписували йому...

– Тільки його голос?.. Але ж... чому?

– Не знаю. Правда, в мене щодо цього своя теорія. Але гадаю, тут не треба поспішати, бо хоча

вона дещо й пояснює, однак виходу не вказує. Ось так. Проте ти, мабуть, щось помітив іще вчора, інакше мав би нас обох за божевільних.

– Я думав, що сам звихнувся.

– Ах, он як? І ти нікого не бачив?

– Бачив.

– Кого?!

Його гримаса вже не була схожа на усмішку. Я довго дивився на нього, перш ніж відповісти:

– Ту... чорношкіру...

Снаут нічого не сказав, але його скулена, нахилена вперед постать трохи обм'якла.

– Ти все ж таки міг мене остерегти, – провадив я далі вже не так упевнено.

– Я тебе остерігав.

– Тільки як!

– Єдино можливим способом. Зрозумій, – я не знав, хто це буде! Цього не знав ніхто, цього не можна передбачити...

– Послухай, Снауте, я хочу запитати тебе. Ти вже маєш у цьому... певний досвід. Та... те... що з нею станеться?

– Тебе цікавить, чи вона повернеться?

– Так.

– Повернеться і не повернеться.

– Тобто як?

– Повернеться такою, якою була на початку... перших відвідин. Просто вона нічого не знатиме, точніше, поводитиметься так, ніби всього того, що ти вчинив, аби її скараскатись, ніколи не було. Вона не буде агресивною, якщо її не змусить до того ситуація, в яку ти її підшттовхнеш...

– Яка ситуація?

– Це залежить від обставин.

– Снауте!

– Що ще хочеш почути від мене?

– Ми не можемо дозволити собі розкіш щось приховувати один від одного!

– Це не розкіш, – сухо урвав він мене. – Кельвіне, мені здається, що ти ще й досі не все розумієш... утім... стривай! – У нього заблищали очі. – Ти можеш розповісти, хто в тебе був?

Я проковтнув слину й опустив голову. Мені не хотілося дивитися на нього. Я волів би, щоб це був хто завгодно, тільки не він. Та вибору не було. Клапоть марлі відклеївся від щоки і впав мені на руку. Я здригнувся від слизького дотику.

– Жінка, яку... – я не докінчив. – Вона вбила себе. Зробила собі ін'єкцію...

Снаут чекав

– Самогубство?.. – запитав він, бачачи, що я мовчу.

– Так.

– І це все?

Я далі мовчав.

– Мабуть, не все... – протягнув він.

Я рвучко підвів голову. Снаут не дивився на мене.

– Звідки ти це знаєш?

Він не відповів.

– Гаразд, – почав я, облизавши губи. – Ми посварилися. А втім, ні. Це я їй сказав... сам знаєш, що кажуть зі злості. Забрав свої манатки й пішов. Вона мені натякнула... не сказала відверто, але коли ти прожив з людиною роки, то все зрозуміло й так... Я був певен, що то тільки слова, що вона не наважиться зробити це... так їй і сказав. Наступного дня я згадав, що залишив у шухляді ті... ампули. Вона знала про них, я приніс їх з лабораторії – вони були мені потрібні – і пояснив їй тоді, як діє цей препарат. Я злякався й хотів піти забрати його, але потім подумав, що це означатиме, ніби я й справді сприйняв її слова цілком серйозно, і... не пішов. Однак на третій день усе ж таки наважився, бо це не давало мені спокою. Та... коли я прийшов, вона була вже мертва.

– Ах, яке невинне хлоп'я...

Я ледве стримався, щоб не вибухнути гнівом. Але, глянувши на Снаута, зрозумів, що він зовсім не глузує. Я немовби вперше побачив його. Обличчя було сіре, вкрите зморшками, в яких залягла страшенна втома. Він мав вигляд тяжкохворої людини.

– Навіщо ти так? – запитав я збентежено.

– Бо ця історія надто трагічна. Ні, ні, – швидко додав він, помітивши, що я хочу його перебити, – ти й досі ще нічого не розумієш. Звичайно, можеш мучитися, навіть почуватися вбивцею, але... то не найстрашніше.

– Та ну! – глузливо вигукнув я.

– Я радий, що ти не віриш мені. Те, що сталося, мабуть, і справді жахливо, але ще жахливіше те, чого... не сталося. Ніколи.

– Не розумію... – невпевнено сказав я, бо й справді нічого не розумів.

Снаут похитав головою.

– Нормальна людина... – провадив він далі. – Що означає – нормальна людина? Та, яка ніколи не вчинила ніякої підлоти? Згоден, але чи й справді вона ніколи про це навіть не помишляла? А що, коли вона сама не помишляла, але в підсвідомості в неї щось таки промайнуло десять чи навіть тридцять років тому? Можливо,

вона захистилася від цього й забула, і не боялася, бо добре знала, що ніколи нічого поганого не вчинить. Ну, а тепер уяви, що раптом, серед білого дня, в колі інших людей ти зустрічаєш це, втілене в плоть та кров, прикуте до тебе, незнищенне. Що тоді? Що буде далі?

Я мовчав.

– Станція, – сказав він тихо. – Станція Соляріс.

– Але... що це, зрештою, таке? – нерішуче запитав я. – Адже ні ти, ні Сарторіус не вбивці...

– Ти ж психолог, Кельвіне! – нетерпляче урвав він мене. – Кому хоч раз у житті не снився такий сон? Не верзлося щось подібне? Візьмімо для прикладу... фетишиста, який обожнює, ну, скажімо, клопоть брудної жіночої білизни; ризикуючи життям, він погрозами й благаннями добуває цей найдорожчий для нього, бридкий клопоть... Смішно, еге ж? Він водночас і гидує тим, чого так жадає, і мало не божеволіє, щоб заволодіти ним, ладен заради нього віддати життя, піднявшись, може, до кохання Ромео та Джульєтти... Таке трапляється. Але ти, мабуть, розумієш, що бувають і такі обставини... такі ситуації... які ніхто не відважиться реалізувати поза своєю уявою... в якусь мить запаморочення, знесилення, безумства – називай це як хочеш. І тоді слово стає ділом. От і все.

– От і... все, – повторив я безглуздо дерев'яним голосом. У голові мені шуміло. – Але... але ж Станція... До чого тут вона... До чого тут Станція?

– Ти що, прикидаєшся? – буркнув Снаут, пильно дивлячись на мене. – Я ж весь час товчу про Соляріс, тільки про Соляріс і ні про що інше. Я не винен, якщо це так різюче відрізняється від того, що ти сподівався почути. А втім, ти пережив уже достатньо, щоби принаймні вислухати мене до кінця. Ми вирушаємо в космос, готові до всього, тобто до самотності, до боротьби, до страждань та смерті. Зі скромності не кажемо про це вголос, але іноді думаємо самі собі, що ми незвичайні. А тим часом... тим часом це не все, і наша готовність – тільки поза. Ми зовсім не хочемо завойовувати космос, ми тільки прагнемо розширити Землю до його меж. Одні планети мають бути пустельні, як Сахара, інші – вкриті кригою, як полюс, ще інші – задушні, як бразильські джунглі. Ми гуманні, благородні й не збираємося підкорювати інші раси, хочемо тільки передати їм наші цінності, а натомість перейняти їхні. Ми вважаємо себе лицарями святого Контакту. Це друга облуда. Ми не шукаємо нікого, крім людей. Нам не потрібні інші світи. Нам потрібне наше відображення. Ми не знаємо, що робити з іншими світами. З нас до-

силь і цього одного – ми ситі ним по саму зав'язку. Хочемо знайти свій власний, ідеалізований образ; це мають бути планети з цивілізаціями, досконалішими, ніж наша; в інших ми сподіваємося знайти модель нашого примітивного минулого. А тим часом по той бік є щось таке, чого ми не приймаємо, від чого захищаємося. Але ж ми принесли із Землі не тільки дистиллят чеснот, не тільки ідеал героїчної Людини! Ми прилетіли сюди такими, якими є насправді, а коли друга сторона показує нам нашу реальну суть – тобто те, що ми замовчуємо, – ми не можемо з цим змиритися!

– Що ж це врешті таке? – запитав я, терпляче вислухавши його.

– Те, чого ми хотіли: контакт з іншою цивілізацією. Ось він, цей контакт! Збільшені, ніби під мікроскопом, наша власна страхітлива потворність, наше блазенство і ганьба!!!

Голос Снаута тремтів від люті.

– Отже, ти вважаєш, що це... Океан? Що то він? Але навіщо? Механізм його дії для мене зараз неважливий, але, заради Бога, навіщо? Ти справді думаєш, що він хоче посміятися з нас? Або покарати нас? Але ж це всього-на-всього примітивна демонологія! Планету захопив якийсь велетенський диявол, який задля своєї сатанинської

забави підсовує членам наукової експедиції коханок! Ти, мабуть, і сам не віриш у цей цілковитий ідіотизм?!

– Цей диявол не такий уже й дурний, – буркнув Снаут крізь зуби.

Я вражено глянув на нього. Мені спало на думку, що, зрештою, його нерви теж могли не витримати, навіть якщо все, що коїлося на Станції, не можна пояснити божевіллям. «Реактивний психоз?..» – майнуло мені в голові, коли він почав майже беззвучно реготати.

– Ти ставиш мені діагноз? Не квапся. Ти зіткнувся з цим у такій легкій формі, що й досі ще нічого не розумієш!

– Ага. Диявол змилостивився наді мною, – кинув я.

Ця розмова почала вже дратувати мене.

– Чого ти, власне, хочеш? Щоб я розповів тобі, що задумують проти нас ікс більйонів частин метаморфічної плазми? Можливо, нічогосінько.

– Тобто як? – запитав я, вражений.

Снаут знову посміхнувся.

– Ти мусиш знати, що науку цікавить тільки те, як щось відбувається, а не те, чому воно відбувається. Отже, як? Ну, все це почалося через вісім чи дев'ять днів після того експерименту

з рентгеном. Може, Океан відповів на наше опромінення якимсь іншим, власним опроміненням, може, прозондував своїми променями наші мізки й видобув звідти інкапсульовані певні психічні процеси.

– Інкапсульовані?

Це мене зацікавило.

– Атож, процеси, відірвані від усіх інших, замкнені в собі, пригнічені, відокремлені, якісь запалені осередки пам'яті. Він сприйняв їх як рецепт, як проект якоїсь конструкції... Ти ж бо знаєш, які схожі між собою асиметричні кристали хромосом і тих нуклеїнових сполук цереброцидів, що становлять основу процесів запам'ятовування... Адже спадкова плазма – це плазма, яка «запам'ятовує». Виходить, Океан видобув усе це з нас, зафіксував, а потім... ти сам знаєш, що було потім. Тільки навіщо він це зробив? Ха! У всякому разі, не для того, щоб нас знищити. Це він міг би зробити значно простіше. Взагалі за таких технологічних можливостей йому під силу, власне, все. Наприклад, заслати до нас двійників.

– Ага! – вигукнув я. – Ось чому ти так злякався мене того першого вечора, коли я прийшов до тебе!

– Так. А втім, – додав Снаут, – може, він так і зробив. Звідки ти знаєш, що я і справді той до-

брий старий Щур, який прилетів сюди два роки тому...

Снаут тихо захихикав, немовби моя розгубленість бозна-як його потішила, і враз споважнів.

– Ні, ні, – промимрив він, – і так усього аж занадто... Може, відмінностей між нами набагато більше, але я знаю тільки одне: і мене, і тебе можна вбити.

– А їх ні?

– Не раджу тобі навіть пробувати! Це жахливе видовище!

– Нічим?

– Не знаю. В усякому разі, ні отрутою, ні ножем, ні мотузкою...

– А якщо атомним випромінювачем?..

– Ти би спробував?

– Не знаю. Якщо є певність, що це не люди...

– Якоюсь мірою це все-таки люди. Суб'єктивно вони люди. Але зовсім не усвідомлюють свого... походження. Ти це, мабуть, помітив?

– Звісно. І все-таки... Як це відбувається?

– Вони регенерують у неймовірному темпі. У неможливому темпі, просто на очах, повір мені, і знову починають поводитись, як... як...

– Як що?

– Як їхні образи в нашій уяві, ті записи в пам'яті, на підставі яких...

– Так. Це правда, – підтвердив я, зовсім не звертаючи уваги на те, що мазь стікає з моїх обпечених щік і скрапує мені на руки. – А Гібарян це знав?.. – запитав я несподівано.

Снаут пильно глянув на мене:

– Чи знав він те саме, що й ми?

– Так.

– Я в цьому майже певен...

– Звідки ти знаєш? Він тобі щось казав?

– Ні. Але я знайшов у нього книжку...

– «Малий Апокриф»?! – вигукнув я і підхопився з місця.

– Так. А ти звідки про це знаєш? – запитав Снаут і занепокоєним поглядом уп'явся в моє обличчя.

Я заперечно похитав головою.

– Спокійно. Ти ж бачиш, що я обпечений і зовсім не регенерую. Він залишив мені листа.

– Та невже?! Листа! І що ж у ньому написано?

– Небагато. Це, власне, не лист, а записка. Бібліографічна довідка до «Соляристичного додатка» і до цього «Апокрифа». Що це таке?

– Давня історія. Може, вона й справді якось стосується всього цього. Тримай.

Він вийняв з кишені оправлений у шкіру, потертий на кутиках тоненький томик і подав мені.

– А Сарторіус?.. – запитав я, ховаючи книжку.

– Що Сарторіус? У такій ситуації кожен поводить як... може. Він намагається бути нормальним – для нього це означає бути офіційним.

– Ну, знаєш!

– І все ж таки це правда. Якимось я ускочив з ним в одну халепу... Не вдаватимуся в подробиці, скажу лише, що на вісьмох у нас зосталося п'ятсот кілограмів кисню. Ми поволі збайдужіли до своїх щоденних справ, під кінець ходили всі бородаті, тільки він голився, чистив черевики – така вже у нього вдача. Але тепер, звичайно, все, що б він не зробив, буде облудою, комедією або злочином.

– Злочином?

– Ну гаразд, хай не злочином. Можна придумати для цього якесь нове визначення. Наприклад, «реактивне розлучення». Краще звучить?

– Ти дуже дотепний.

– А ти волів би, щоб я плакав? Запропонуй щось інше.

– Ет, дай мені спокій.

– Ні, я цілком серйозно. Ти тепер знаєш приблизно стільки ж, скільки і я. У тебе є якийсь план?

– Звідки?.. Уявлення не маю, що робитиму, коли... вона з'явиться знову... Вона неодмінно повинна з'явитися?

– Найімовірніше, що так.

– Як же вони потрапляють на Станцію? Адже вона герметична. Невже обшивка?..

Снаут похитав головою:

– З обшивкою все гаразд. Навіть не здогадуюсь як. Найчастіше ми бачимо гостей, коли прокидаємось, а спати хоча б уряди-годи треба.

– А якщо замкнутися?

– Допмагає ненадовго. Є інші способи... ну, та ти сам знаєш, які.

Снаут підвівся, а за ним і я.

– Послухай, Снауте... Ти хочеш ліквідувати Станцію, але волів би, щоб ініціативу проявив я?

Він похитав головою.

– Усе це не так просто. Звичайно, ми будь-якої миті можемо втекти, ну хоча б на Сателоїд, і звідти послати SOS. Про нас, звісно, подумають, що ми схибнулися, – якийсь санаторій на Землі, аж поки ми всі рішуче не відмовимося від своїх слів, – трапляються ж випадки масового божевілля на таких ізольованих базах... Може, це був би й не найгірший вихід. Сад, спокій, білі палати, прогулянки із санітарками...

Снаут говорив цілком серйозно, засунувши руки в кишені та вступившись невидючим поглядом у куток. Червоне сонце вже зайшло за обрій, і гривасті хвилі Океану переплавилися в чорнильну пустелю. Небо палало. Над цим двобарвним, незвичайно понурим пейзажем пливли хмари з ліловими краями.

– Отже, ти хочеш утікати? Чи ні? Поки що ні?

Снаут усміхнувся.

– Непохитний завойовнику... ти ще не скуштував цього, інакше не був би таким доскіпливим. Мова не про те, чого я хочу, а про те, що можливе.

– Ну і що ж можливе?

– От саме цього я й не знаю.

– Виходить, залишаємося тут? Думаєш, знайдеться спосіб...

Снаут глянув на мене, – обличчя в нього було облуплене, виснажене й пооране зморшками.

– Хтозна. Може, все це окупиться, – мовив він нарешті. – Про нього ми, мабуть, не довідаємося нічого, а от про себе...

Снаут відвернувся, взяв свої папери та вийшов. Я хотів його спинити, вже навіть розтулив рота, однак не вимовив ні слова. Що було діяти – я міг тільки чекати. Я підійшов до ілюмінатора

і втупився в криваво-чорний Океан, майже не бачачи його. Мені спало на думку, що я міг би замкнутися в якійсь ракеті на ракетодромі, однак це було б несерйозно, більше того, безглуздо, раніше чи пізніше мені довелося б вийти. Я сів біля ілюмінатора і вийняв книжку, яку дав Снаут. Було ще досить видно, вся кабіна палала багрянцем, і сторінки теж порожевіли. Це були статті й праці, відверто кажучи, сумнівної вартості, що їх уклав якийсь Оттон Равінцер, магістр філософії. Всяку науку завжди супроводить псевдонаука, її химерне викривлення в умах певного типу; астрономія карикатурно відбивається в астрології, як хімія колись відбивалася в алхімії; певна річ, що народження соляристики супроводжувалося вибухом думок-монстрів. Книжка Равінцера містила саме таку духовну поживу; втім, задля справедливості варто зазначити, що укладач у передмові відмежувався від цього паноптикуму. Просто він уважав, і не без підстави, що такий збірник може бути цінним документом епохи як для істориків, так і для психологів науки.

Рапорт Бертоні займав у книжці почесне місце. Він складався з кількох частин. Першу частину становила, власне, копія його бортового журналу, досить лаконічного.

Від чотирнадцятої до шістнадцятої години сорока хвилин за умовним часом експедиції записи були короткі й одноманітні.

«Висота 1000 – або 1200 – або 800 метрів – нічого не помічено – Океан порожній». Цей запис повторювався кілька разів.

О 16.40: «Підіймається червоний туман. Видимість 700 метрів. Океан порожній».

О 17.00: «Туман густішає, штиль, видимість 400 метрів, є провітри. Знижуюся до 200».

О 17.20: «Я в тумані. Висота 200. Видимість 20 – 40 метрів. Штиль. Підіймаюся до 400».

О 17.45: «Висота 500. Суцільний туман аж до обр'ю. В тумані – лійкуваті отвори, крізь які прозирає поверхня Океану. В них щось відбувається. Намагаюся увійти в одну з цих лійок».

О 17.52: «Бачу щось схоже на вир – викидає жовту піну. Навколо стіна туману. Висота 100. Знижуюся до 20».

На цьому записи в бортовому журналі Бертона закінчувалися. Далі в так званому рапорті виписка з його історії хвороби, а точніше, текст свідчень, що продиктував Бертон, і запитань, якими його раз у раз переривали члени комісії.

«*Бертон*. Коли я знизився до тридцяти метрів, стало важко утримувати висоту, бо в цьому кругло-

му, вільному від туману просторі дув поривчастий вітер. Усю свою увагу я змушений був зосередити на керуванні й через те якийсь час, хвилин десять-п'ятнадцять, не виглядав із гондоли. Отже, мимохіть попав у туман, куди мене відніс дужий порив вітру. Це був не звичайний туман, а щось схоже на колоїдну завись, яка затягла все скло. Очистити його було дуже важко, бо завись виявилася страшенно липкою. Тим часом через опір, який туман чинив гвинту, оберти останнього впади відсотків на тридцять, і я почав утрачати висоту. Я опустився так низько, що боявся скапотувати на хвилі, й дав повний газ. Машина тримала висоту, але не підіймалася. У мене лишилося ще чотири патрони ракетних прискорювачів. Я не скористався ними, боячись, що ситуація може погіршитись і тоді вони мені знадобляться. Зненацька почалася дуже сильна вібрація, хоча гвинт працював на повних обертах. Я здогадався, що ця химерна завись обліпила і його; однак стрілки висотоміра, як і досі, стояли на нулі, а я нічого не міг удіяти. Сонця не бачив з тієї хвилини, як увійшов у туман, але в тому напрямку, де воно мало бути, туман світився червінню. Я все ще кружляв, сподіваючись, що, зрештою, натраплю на вільний від туману просвіт, і справді, через півгодини мені

це вдалось. Я вилетів на чистий простір, який мав форму майже правильного кола діаметром кількасот метрів. Його межі окреслював туман, що бурхливо клубочився, немовби його підіймали могутні конвекційні потоки. Через те я намагався триматися по змозі в центрі «дірки» – там було найспокойніше. І тоді я помітив, що поверхня Океану змінилася. Хвилі майже зникли, а поверхневий шар цієї рідини – того, з чого складається Океан, – став напівпрозорим, з димчастими плямами, що поступово теж зникали. Через якийсь час верхній шар цілком очистився, і я зміг крізь його товщу, котра сягала, мабуть, кількох метрів, зазирнути углиб. Там громадилося щось схоже на жовтий намул, який здіймався тонкими, вертикальними смугами і, спливаючи на поверхню, виблискував, наче скло, починав вирувати й пінитись, а потім застигав, нагадуючи густий, пригорілий цукровий сироп. Цей намул чи слиз збивався у великі грудки, зводився над поверхнею, утворював стовщення, подібні до цвітної капусти, й поступово набував найрізноманітніших форм. Мене почало зносити до стіни туману, і я кілька хвилин змушений був за допомогою гвинта й керма боротися з цим рухом, а коли трохи перегада знову міг глянути вниз, то побачив під собою щось схоже на сад. Я розрізняв карли-

кові дерева, і живопліт, і доріжки – не справжні, а з тієї самої субстанції, яка вже зовсім затужавіла, наче жовтявий гіпс. Принаймні все це мало саме такий вигляд. Поверхня Океану сліпуче сяяла. Я знизивсь як тільки можна було, щоб усе ретельно роздивитися.

Запитання. Чи було на тих деревах та інших рослинах, які ти бачив, листя?

Відповідь Бертона. Ні. Це було щось на зразок макета саду. Так, так, саме макета! Такий воно мало вигляд. Але макет цей був натуральних розмірів. А ще за мить усе почало тріскатись та розламуватися, з розколин, зовсім чорних, хвилі вичавлювали на поверхню густий слиз, що відразу ж застигав; частина його стікала, а частина залишалась, й усе ще дужче завирувало, вкрилося піною, і, крім неї, я вже більше нічого не бачив. Водночас з усіх боків мене почав стискати туман; тоді я збільшив оберти й піднявся на висоту трьохсот метрів.

Запитання. Ти абсолютно певен, що картина, яку спостерігав, скидалася на сад, а не на щось інше?

Відповідь Бертона. Так. Адже я помітив там низку різних деталей: наприклад, в одному місці, пам'ятаю, стояли рядком якісь квадратні короб-

ки. Згодом мені спало на думку, що це могла бути пасіка.

Запитання. Згодом, кажеш? А не тієї миті, коли ти це побачив?

Відповідь Бертона. Ні, бо все це було немовби виліплене з гіпсу. Я бачив там й інші речі.

Запитання. Які саме?

Відповідь Бертона. Точно сказати не можу, не встиг як слід роздивитись. У мене склалося враження, що під декотрими кущами лежали якісь знаряддя; вони були довгасті, мали зубці, ніби гіпсові відливки невеликих садових машин. Та в цьому я не зовсім певен. А в усьому іншому – так.

Запитання. Ти не подумав, що це галюцинація?

Відповідь Бертона. Ні. Я вирішив, що це фата-моргана. Про галюцинацію я не думав, бо почувався цілком нормально, а також через те, що ніколи в житті чогось подібного не бачив. Коли я піднявся на висоту трьохсот метрів, туман підмною був подірявлений, мов сир. Одні з цих «дірок» були порожні, й крізь них я бачив, як хвилюється Океан, а в інших щось клубочилось. Я спустився в одну з таких «дірок» і з висоти сорока метрів побачив, що під поверхнею Океану – зов-

сім неглибоко – лежить немовби стіна величезної будівлі: вона чітко просвічувалася крізь хвилі, у ній я помітив низки розмірено розташованих прямокутних отворів, схожих на вікна; мені навіть здалося, ніби в деяких вікнах щось рухається. Та в цьому я не зовсім певен. Стіна почала поволі підійматися і виринати з Океану. З неї водоспадами стікали слиз та якісь драглисті утворення, згустки з прожилками. Зненацька вона розламалася навпіл і заглибилася так швидко, що враз щезла з очей. Я знову набрав висоту й полетів над самісіньким туманом, майже торкаючись його шасі. Потім побачив наступний лійкуватий просвіт – мабуть, у кілька разів більший за перший. Ще здалеку помітив якийсь предмет, що плавав на поверхні. Він був світлий, майже білий, і мені здалося, що це Фехнерів скафандр, тим більше, що за формою він нагадував людину. Боячись, що можу проскочити це місце і вже не знайду його, я круто розвернув машину. Цієї миті постать ледь звелася: вона наче пливла або стояла по пояс у хвилях. Поспішаючи, я спустився так низько, що відчув удар шасі об щось м'яке, певно, об гребінь хвилі – тут вона була висока. Людина – так, так, людина! – була без скафандра. І все-таки вона рухалася.

Запитання. Чи бачив ти її обличчя?

Відповідь Бертона. Так.

Запитання. Хто це був?

Відповідь Бертона. Це була дитина.

Запитання. Яка дитина? Ти бачив її коли-небудь раніше?

Відповідь Бертона. Ні. Ніколи. У всякому разі, не пам'ятаю. Та тільки-но я наблизився – мене віддаляло від неї метрів сорок, а може, й трохи більше, – я зрозумів: тут щось негаразд.

Запитання. Що маєш на увазі?

Відповідь Бертона. Зараз поясню. Спершу я не міг второпати, що це таке. І тільки трохи згодом збагнув: дитина була неприродно велика. Дитина-гігант – це ще слабо сказано. Була заввишки, мабуть, метрів з чотири. Я точно пам'ятаю, що, коли вдарився шасі об хвилю, її обличчя було трохи вище від мого, хоч я сидів у кабіні, тобто перебував не менш як за три метри від поверхні Океану.

Запитання. Якщо вона була така велика, то чому ти вирішив, що це дитина?

Відповідь Бертона. Бо це було зовсім маленьке дитя.

Запитання. А тобі не здається, Бертоне, що твоя відповідь нелогічна?

Відповідь Бертон. Ні. Аж ніяк. Бо я бачив його обличчя. Та й, зрештою, пропорції тіла були дитячі. Малюк видався мені... майже немовлям. Ні, це перебільшення. Йому було років, мабуть, два чи три. Він мав чорне волосся й голубі очі – велетенські! І був голий. Зовсім голий, як новонароджений. Був мокрий, точніше слизький, бо шкіра в нього блищала. Це видовище сповняло мене жахом. Я більше не вірив ні в яку фата-моргану. Адже бачив цю дитину надто виразно. Вона підіймалась і опускалася на хвилях, а, крім того, ще й сама рухалася. Відразливе видовище!

Запитання. Чому? Що вона робила?

Відповідь Бертон. Вона була схожа... ну, на якийсь музейний експонат, на ляльку, тільки живу. Розтуляла й стуляла рота, робила різні рухи – огидні рухи! Так, бо це були не її рухи.

Запитання. Як це розуміти?

Відповідь Бертон. Я не дуже наближався до неї – був метрів за п'ятнадцять, ну, може, за двадцять, так, метрів за двадцять – це найточніше. Але я вже сказав, яка вона була величезна, і тому бачив її дуже виразно. Очі в неї блищали, і взагалі вона справляла враження живої дитини, от тільки ці рухи... Немовби хтось проводив над нею досліди...

Комісія. Постарайся пояснити точніше: що маєш на увазі?

Відповідь Бертона. Не знаю, чи мені це вдасться. Таке склалося в мене враження. Інтуїтивно. Я не замислювався над цим. Рухи в малюка були неприродними.

Запитання. Ти хочеш сказати, що, припустимо, руки його рухалися не так, як людські, рухливість яких обмежена в суглобах?

Відповідь Бертона. Ні. Зовсім не те. Просто... ці рухи не мали жодного сенсу. Кожен рух, як правило, щось означає, для чогось робиться...

Комісія. Ти так гадаєш? Рухи немовляти не завжди цілеспрямовані.

Відповідь Бертона. Це я знаю. Але рухи немовляти безладні, не скоординовані. Узагальнені. А ті були... так, тепер я зрозумів! – методичні. Малюк виконував їх по черзі, ривками й серіями. Немовби хтось хотів з'ясувати, що ця дитина спроможна зробити руками, а що – тулубом і ротом. Та найгірше було з обличчям, певно, тому, що в людини воно найпромовистіше, а це було, як... ні, я не можу цього визначити. Воно справді було живе, але не людське. Розумієте, риси обличчя, й очі, й шкіра – все, як у людини, а от вираз, міміка – ні.

Запитання. А може, це були гримаси? Ти знаєш, який вигляд має обличчя людини, коли з нею станеться напад епілепсії?

Відповідь Бертона. Так. Я бачив такий напад. Розумію. Ні, це було щось зовсім інше. Під час епілепсії бувають конвульсії, судоми, а тут я бачив рухи цілком зграбні, плавні й безперервні, мелодійні, якщо можна так сказати. Ну й обличчя. З обличчям було те саме. Неймовірно, але одна його половина була весела, а друга – сумна, одна відображала погрозу, а може, переляк, а друга – тріумф чи щось подібне. Саме таке обличчя було в того малюка. Я пробув там зовсім недовго. Секунд десять, а може, й навіть менше.

Запитання. І ти хочеш сказати, що встиг розгледіти все за такий короткий час? До речі, звідки ти знаєш, скільки це тривало? Ти що, дивився на годинник?

Відповідь Бертона. Ні. На годинник я не дивився. Але я літаю вже шістнадцять років. У моїй професії треба вміти відчувати час з точністю до секунди – виробляється рефлекс. Особливо це потрібно при посадці. Пілот, що не може в будь-якій ситуації визначити, скільки тривало те чи інше явище, п'ять чи десять секунд, – нічого не вартий. Те ж саме стосується спостережливості. Людина

з роками починає схоплювати все в якнайкоротші проміжки часу.

Запитання. Більше ти нічого не бачив?

Відповідь Бертон. Бачив. Але цього я вже не пам'ятаю так детально. Можливо, доза виявилася для мене завеликою. Мозок мій немовби закупорився. Туман почав затягувати «діру», і я змушений був набрати висоту. Але як і коли це зробив, не пам'ятаю. Уперше в житті я мало не капотував. У мене так тремтіли руки, що я не міг як слід тримати штурвал. Здається, я щось кричав і викликав базу, хоча знав, що зв'язку нема.

Запитання. Ти пробував тоді вернутися?

Відповідь Бертон. Ні. Бо зрештою, вибравшись із пастки, подумав, що, може, Фехнер потрапив у якусь із цих «дір». Знаю, це звучить безглуздо. Але я так думав. Якщо вже таке коїться, вирішив я, то, може, мені пощастить знайти й Фехнера. Тому поклав собі оглянути всі «діри», які тільки вдасться. Те, що побачив у третій з ряду, так ошелешило мене, що я ледве підняв машину і зрозумів: це мені не під силу. Я більше не міг. Я повинен це сказати, хоча вам відомо й так. Мені стало млосно, до горла підкотила блювота. Раніше зі мною такого не бувало. Мене ніколи не нудило.

Запитання. Тобі не здається, Бертоне, що то був симптом отруєння?

Відповідь Бертона. Можливо. Не знаю. Але те, що побачив за третім разом, я не вигадав, і цього не поясниш ніяким отруєнням.

Запитання. Звідки ти можеш про це знати?

Відповідь Бертона. Це була не галюцинація. Адже галюцинація – це те, що витворює мій власний мозок, так чи ні?

Комісія. Так.

Відповідь Бертона. Отож-бо. А такого він не міг витворити. Я в це ніколи не повірю. Мій мозок на таке не здатен.

Комісія. Розкажи якнай докладніше: що це було?

Відповідь Бертона. Спершу я хочу почути, як комісія оцінює те, що я вже розповів.

Запитання. Яке це має значення?

Відповідь Бертона. Для мене – принципове. Я ж вам уже сказав, що побачив таке, чого ніколи не забуду. Якщо комісія визнає, що в моєму повідомленні є хоч відсоток правди, і вирішить розпочати відповідне дослідження Океану, то я розповім усе. Але якщо комісія вважає це маячнею, не скажу більше ні слова.

Запитання. Чому?

Відповідь Бертон. Бо мої галюцинації, хоч би які вони були страхітливі, – це моя особиста справа. А от досвід мого перебування на планеті Соляріс – ні.

Запитання. Чи означає це, що ти відмовляєшся далі відповідати на будь-яке наше запитання, поки компетентні органи експедиції не ухвалять належного рішення? Адже, звичайно, розумієш, що комісія не уповноважена негайно щось постановляти?

Відповідь Бертон. Так».

На цьому перший протокол закінчувався. Був іще фрагмент другого, складеного через одинадцять днів.

«Голова. ...беручи все це до уваги, комісія в персональному складі трьох лікарів, трьох біологів, одного фізика, одного інженера-механіка й заступника начальника експедиції дійшла висновку, що випадки, про які розповів Бертон, є проявом галюцинаторного синдрому, спричиненого отруйною атмосферою планети, із симптомами потьмарення свідомості, супроводжуваними збудженням асоціативних зон кори головного мозку, і що в реальній дійсності цим подіям ніщо або майже ніщо не відповідало.

Бертон. Вибачте. Що означає «ніщо або майже ніщо»? Що це – «майже ніщо»?

Голова. Я ще не закінчив. Окремо до протоколу занесено *votum separatum*¹ доктора фізики Арчибальда Мессенджера, який заявив: те, про що розповів Бертон, могло, на його думку, відбутися насправді й потребує ретельного дослідження. Тепер усе.

Бертон. Ви не відповіли на моє запитання.

Голова. Усе дуже просто. «Майже ніщо» означає, що певні реальні явища могли спричинити твої галюцинації, Бертоне. Наприклад, у вітряну ніч навіть цілком нормальній людині хитливий куц може видатися чимось живим. То що ж говорити про чужу планету, та ще коли мозок дослідника під впливом отрути! Це не докір тобі, Бертоне. Хочеться знати, як ти сам ставишся до того, що тут було сказано?

Бертон. Спершу я хотів би довідатися, чи буде зроблено якісь висновки з *votum separatum* доктора Мессенджера.

Голова. Практично жодних. Очевидно, дослідження в цьому напрямку ніхто не проводитиме.

Бертон. Чи нотують у протоколі зміст нашої розмови?

Голова. Так.

¹ Окрема думка (лат.).

Бертон. У такому разі хочу з цілковитою певністю заявити, що комісія проявила неповагу не до мене – на мене тут можна не зважати, – а до самого духу експедиції. Я підтверджую те, що сказав під час першої розмови, і на подальші запитання відповідати відмовляюсь.

Голова. У тебе все?

Бертон. Так. Але я хотів би зустрітися з доктором Мессенджером. Це можливо?

Голова. Звичайно».

На цьому закінчується другий протокол. Унизу на сторінці дрібним шрифтом було надруковано примітку, в якій йшлося про те, що доктор Мессенджер наступного дня майже три години віч-на-віч розмовляв з Бертоном, після чого звернувся до Ради експедиції, знову наполягаючи на вивченні свідчень пілота. Доктор твердив, що на користь цього промовляють нові, додаткові дані, які повідомив Бертон, але оприлюднити їх можна буде лише після того, як Рада ухвалить позитивне рішення. Рада, до якої належали Шеннаган, Тімоліс і Трах'є, поставилася до його пропозиції негативно, і справа на цьому скінчилася.

У книзі була також фотокопія сторінки листа, знайденого в паперах Мессенджера після його смерті. Напевне, це була чернетка. Равінцерові

не вдалося з'ясувати ні того, чи цей лист було надіслано адресатові, ні того, чи мав він якісь наслідки.

«...Її неймовірна тупість, – так починався текст. – Намагаючись зберегти свій авторитет, Рада, а конкретно Шеннаган і Тімоліс (голос Трах'є нічого не важить), відхилили мою вимогу. Тепер я звертаюся безпосередньо до Інституту, але ти сам розумієш, що це лише протест безсилового. Я дав слово, а тому, на жаль, не можу переказати тобі всього, що мені розповів Бертон. На ухвалу Ради, очевидно, вплинуло те, що це відкриття зробила людина без будь-якого вченого ступеня; тим часом не один науковець міг би позаздрити цьому пілотові, його відвазі й таланту дослідника. Будь ласка, надішли, мені зі зворотною поштою таке:

1) біографію Фехнера, починаючи з дитинства;

2) все, що тобі відомо про його родину й родинні справи; здається, в нього залишилася сиротою маленька дитина;

3) топографію місцевості, де він виріс.

Мені б хотілося іще поділитися з тобою міркуваннями про все це. Як ти знаєш, через якийсь час після вильоту Фехнера й Каруччі в центрі

червоного сонця з'явилася пляма, корпускулярне випромінювання якої, за даними Сателоїда, порушило радіозв'язок, головним чином, у районі південної півкулі, тобто там, де розташована наша база. З усіх дослідницьких груп на найбільшу відстань від бази віддалилися Фехнер і Каруччі.

Такого густого та стійкого туману при повному штилі ми не спостерігали жодного разу за весь час перебування на планеті, аж до дня катастрофи.

Те, що бачив Бертон, було, очевидно, частиною «операції «Людина», яку здійснила ця липка потвора. Справжнім джерелом усіх тих утворень, які зафіксував Бертон, був Фехнер – його мозок, підданий якомусь незрозумілому для нас «психічному розтинові»; йшлося про експериментальне відтворення, про реконструкцію певних (мабуть, найстійкіших) відбитків у його пам'яті.

Знаю, що це звучить фантастично, знаю, що можу помилятися. Через те й прошу в тебе допомоги: я зараз на Аларику й чекатиму твоєї відповіді.

Твій А».

Уже посутеніло, книжка в моїй руці стала сірою, і літери почали зливатися. Нарешті я дочитав до кінця цю історію, яка викликала в мене щирі переживання, бо видалася цілком правдо-

подібною. Я обернувся до ілюмінатора. Простір за ним був густо-фіолетовий, над обрієм ще жевріли хмари, схожі на згасаючі вуглинки. Океану, повитого пільмою, не було видно. Я чув ледве вловимий шелест паперових смужок над вентиляторами. Нагріте повітря з легким запахом озону здавалося непорушним. Глибока тиша панувала на всій Станції. Я подумав, що в нашому рішенні залишитися тут нема нічого героїчного. Період самовідданої боротьби, сміливих експедицій, жажливих смертей, таких, як загибель Фехнера, першої жертви Океану, давно минув. Мене вже майже не цікавило, хто «гостює» в Снаута чи в Сарторіуса. «Незабаром, – подумав я, – ми перестанемо соромитись один одного й замикатися в собі. Якщо ми не зможемо спекатись «гостей», то звикнемо до них і житимемо з ними, а якщо їхній творець змінить правила гри, ми пристосуємось і до нових, хоча спершу будемо відбиватися від них, метатися, може, навіть хтось із нас накладе на себе руки, але зрештою все знову повернеться до рівноваги».

Приміщення виповнювала темрява, що дедалі більше нагадувала земну. Видно було тільки світлі обриси умивальника й дзеркала. Я встав, навпомацки знайшов на полиці вату, обтер вологим

тампоном обличчя й ліг горлиць на ліжку. Десь наді мною немовби тріпотів нічний метелик: це то гучнішав, то стихав шелест вентилятора. Я не розрізняв навіть ілюмінатора, все повила чорна імла, і тільки смужка слабкого світла, що пробивалася невідомо звідки, жовтіла переді мною чи на стіні, чи десь далеко, у глибині пустелі, там, за ілюмінатором. Я пригадав, як учора ввечері мене нажахав безживний соляріанський простір, і мені стало страшно. Тепер я вже не боявся його. Я взагалі нічого не боявся. Я підніс до очей руку. Фосфоричним віночком чисел світився циферблат годинника. Через годину мало зійти блакитне сонце. Я насолоджувався темрявою, глибоко дихав, спустошений, вільний від будь-яких думок.

Поворухнувшись, я відчув притиснуту до стегна пласку коробку магнітофона. Ага, Гібарян. Це його голос зберігся на стрічці. Мені навіть на думку не спало воскресити його, послухати. А це ж було єдине, що я міг для нього зробити. Витягнувши магнітофон із футляра, я хотів заховати його під ліжку. Цієї миті почувсь якийсь шерех, ледь рипнули двері.

– Крісе?.. – озвався тихий, схожий на шепіт голос. – Ти тут, Крісе? Як тут темно!

– Нічого, – сказав я. – Не бійся. Ходи сюди.

Нарада

Я лежав навзнаки, ні про що не думачи. Голова Гері спочивала на моєму плечі. Темрява, яка виповнювала кімнату, поволі оживала. Я чув кроки. Стіни зникли. Щось піднімалося наді мною все вище й вище, у неосяжність. Щось пролизувало мене наскрізь, обіймало, не торкаючись. Я застиг, відчуваючи нестерпну прозорість темряви, яка оточувала мене з усіх боків. Десь дуже далеко билося моє серце. Я зосередив усю свою увагу, зібрав останні сили, чекаючи агонії. Вона не наставала. Я тільки ставав дедалі меншим, а незримо небо, незримі обрії, простір, позбавлений форм, хмар, зірок, відступаючи й збільшуючись, робили мене своїм центром. Я намагався втиснутись у те, на чому лежав, однак піді мною вже не було нічого, й морок уже нічого не заступав. Я затулив руками обличчя. Але його в мене вже не було. Пальці пройшли наскрізь. Хотілося закричати, завити...

Кімната була сіро-блакитною. Меблі, полиці, кутки – все немовби намальоване широкими матовими мазками, все безбарвне – тільки обриси. За ілюмінатором – сліпуча, перламутрова білина, тиша. Весь мокрий від поту, я скопив очі вбік – Гері дивилася на мене.

– У тебе затерпла рука?

– Що?

Вона підвела голову. Її очі були такого ж кольору, як і кімната, – сірі, променисті, облямовані чорними віями. Я відчув тепло її шепоту, перш ніж зрозумів слова.

– Ні. А, так.

Я поклав руку їй на плече й здригнувся від цього дотику. Потім повільно пригорнув її другою рукою.

– Ти бачив поганий сон?

– Поганий сон? Так, і справді. А ти не спала?

– Не знаю. Може, й не спала. Я не сонько. Та ти спи. Чому так на мене дивишся?

Я заплющив очі. Її серце рівномірно й спокійно билосся поруч із моїм. «Бутафорія», – подумав я. Однак мене не дивувало вже ніщо, навіть власна байдужість. Страх та відчай лишилися позаду. Я був від них тепер так далеко, як ніхто у світі. Я торкнувся губами її шиї, потім нижче, маленької, гладенької, мов стінки мушлі, западинки біля горла. Пульс бився й тут.

Я підвівся на лікті. Ні зорі, ні пастельних барв світанку – весь обрій заливала голуба електрична заграва; перший промінь стрілою пронизав кімнату, все засяяло, відблиски веселкою заграли у дзер-

калі, на ручках дверей, на нікельованих трубках; здавалося, світло б'є в кожную площину, яка трапляється йому на шляху, немовби хоче визволитись, розсунути це тісне приміщення. Дивитись було боляче, і я примружився. Зіниці в Гері звузилися. Сірі райдужні оболонки глянули на мене.

– Уже день? – запитала вона глухим голосом.

Це був напівсон-напів'ява.

– Тут так завжди, люба,

– А ми?

– Ти про що?

– Ми довго тут пробудемо?

Мене так і поривало зареготати. Але коли глухий звук вихопився з моїх грудей, він дуже мало був схожий на сміх.

– Думаю, що довгенько. Тобі не хочеться?

Гері, не кліпаючи, пильно дивилася на мене. А може, вона таки кліпнула? Я не був у цьому певен. Вона підтягнула ковдру, й на її руці зарожевів маленький трикутний знак.

– Чому ти так на мене дивишся?

– Бо ти гарна.

Гері усміхнулась. Але тільки з ввічливості й вдячності за комплімент.

– Справді? Та дивишся так, наче... наче...

– Що?

– Наче щось шукаєш.

– Не вигадуй!

– Ні, не шукаєш, а думаєш, що зі мною щось сталося або я тобі чогось не розповіла.

– Таке скажеш.

– Якщо ти так відмовляєшся – значить, так і є. Нехай, як хочеш.

За рожевими ілюмінаторами народжувалася мертва, блакитна спека. Затуливши долонею очі, я пошукав окуляри. Вони лежали на столі. Я звівся навколішки, надів їх і побачив у дзеркалі відображення Гері. Вона ніби чогось чекала. Коли я знову ліг поруч, дівчина усміхнулася.

– А мені?

Я відразу зрозумів, що вона мала на увазі.

– Окуляри?

Я встав і почав шукати у шухлядах, на столику під ілюмінатором. Знайшов дві пари окулярів, але і одна, й друга були надто великі. Я дав їх Гері. Вона приміряла одні, потім другі. Окуляри сповзали їй на кінчик носа.

Цієї миті протяжно заскреготали, затуляючи ілюмінатори, заслінки. Хвилина – і всередині Станції, яка, мов черепаха, сховалася у панцир, запанувала ніч. Я навпомацки зняв з Гері окуляри та разом зі своїми поклав під ліжку.

- Що робитимемо? – запитала вона.
- Те, що роблять уночі всі люди – спатимемо.
- Крісе...
- Що?
- Може, покласти тобі новий компрес?
- Ні, не треба. Не треба... люба.

Не знаю, щиро чи ні, але я в темряві обняв її тонкі плечі й, відчуваючи, як вони тремтять, повірив, що це вона. А втім, хтозна. Мені раптом здалося, що це я обманюю її, а не вона мене, що Гері така, як є.

Потім я засинав ще кілька разів, бо час від часу мене вихоплювала з дрімоти судома, серце шалено калатало, але поступово заспокоювалось, і я, смертельно стомлений, знову пригортав Гері до себе. Вона, легенько торкаючись мого обличчя, лоба, обережно перевіряла, чи нема в мене жару. Це була Гері. Справжня Гері. Іншої й бути не могло.

Від цієї думки в мене щось змінилось, я заспокоївся і майже відразу ж заснув.

Розбудив мене легенький дотик. На чолі відчувалася приємна прохолода. Моє обличчя було накрите чимось вологим і м'яким; потім те вологе і м'яке повільно піднялося, і я побачив схилену наді мною Гері. Обома руками вона відтискала

над фарфоровою мисочкою марлю. Поруч стояла пляшка з рідиною від опіків. Гері усміхнулася до мене.

– Ну й сонько ти! – сказала вона, знову накладаючи мені на обличчя марлю. – Болить?

– Ні.

Я наморщив лоба. Справді, опіки вже не відчувалися. Гері сиділа на краю ліжка, загорнувшись у чоловічий купальний халат, білий, з оранжевими смугами; чорне волосся розсипалося по коміру. Рукави вона підкотила аж до ліктів, щоб не заважали. Мені страшенно хотілося їсти, – минуло вже годин двадцять, як не мав і ріски в роті. Коли Гері зняла з мого обличчя компрес, я встав. Погляд мій раптом упав на дві однаковісінькі білі сукні з червоними гудзиками: вони лежали поруч – одна, яку я допоміг їй зняти, розрізавши на спині, та друга, в якій вона прийшла вчора. Цього разу дівчина сама розпоролла шов ножицями. Сказала, що, мабуть, заїло замок.

Ці дві однакові сукенки були найстрашнішими з усього, що я досі пережив. Гері вовтузилася біля шафки з ліками, наводячи там лад. Я крадькома відвернувся й до крові вкусив собі кулак. Не спускаючи очей з цих двох суконь, точніше, з однієї й тієї ж самої, повтореної двічі, я позадкував

до дверей. Вода все ще зі шумом лилася з крана. Я відчинив двері, тихенько вислизнув у коридор і обережно зачинив їх за собою. До мене долинав приглушений плюскіт води та дзенькіт скла. Зненацька всі ці звуки урвалися. Коридор освітлювали довгі лампи під стелею, розпливчаста пляма відбитого світла лежала на дверях. Я зціпив зуби й чекав, схопившись за ручку, хоча й не сподівався, що зможу її втримати. Різкий ривок – і я мало не випустив її з рук, але двері не відчинилися, а тільки затреміли й почали жахливо тріщати. Приголомшений, я відпустив ручку та відступив – з дверима діялося щось неймовірне: гладенький пластик вигнувся, немов його вдавлювали з мого боку всередину, до кімнати. Емаль відскакувала дрібненькими шматочками, оголюючи сталь одвірка, який дедалі більше напружувався. Раптом я зрозумів: Гері замість натискати на двері, бо вони відчинялися в коридор, щосили тягла їх до себе. Відблиск світла переломився на поверхні дверей, наче у ввігнутому дзеркалі, пролунав оглушливий хрускіт, і монолітна, гранично вигнута плита тріснула; водночас ручка, вирвана з гнізда, впала у кімнату. В проломі відразу ж показалися скривавлені руки й, залишаючи на лакованій поверхні дверей червоні сліди, усе ще тягли двері

до себе. Раптом вони переламалися навіпіл, косо повисли на завісах, і оранжево-біле створіння з посинілим, мертвим обличчям кинулося мені на груди, заходячись від ридань.

Якби це видовище не паралізувало мене, я, певно, пустився б навтіки. Гері конвульсивно хапала ротом повітря і билася головою об моє плече, волосся її розкуйовдилося. Я обняв Гері й відчув, як тіло її обм'якло в моїх руках. Протиснувшись у розколоту половинку дверей, я заніс Гері до кімнати і поклав на ліжко. Нігті в неї були поламані та скривавлені. Коли вона повернула руку, я побачив, що долоня в неї здерта до живого. Я зазирнув Гері в обличчя – розплющені очі байдуже дивилися крізь мене кудись удалину.

– Гері!

Вона щось невиразно пробелькотіла.

Я підніс палець до її ока. Повіка опустилась. Я підійшов до шафки з ліками. Ліжко скрипнуло. Я обернувся. Гері сиділа випроставшись і зі страхом дивилася на свої скривавлені руки.

– Крісе, – простогнала вона, – я... я... що зі мною сталося?

– Ти поранилася, висаджуючи двері, – сухо відповів я.

Щось сталося з моїми губами, а надто з нижньою – по ній немовби бігали мурахи. Я прикусив її.

Гері якусь хвилину дивилася на зазублені шматки пластику, що звисали з одвірка, потім перевела погляд на мене. Підборіддя в неї затремтіло, я бачив, з яким зусиллям вона намагається перебороти страх.

Я розрізав на шматочки марлю, вийняв із шафки присипку на рани й повернувся до ліжка. Та все зненацька випало з моїх ослаблених рук, скляний слоїчок з колодієм розлетівся на друзки, але я навіть не нахилився. Ліки були вже не потрібні.

Я взяв руку Гері. Кров тоненькою облямівкою запеклася навколо нігтів, однак усі рани зникли, а долоню затягувала молода, рожева шкіра. Шрами блідішали просто перед очима.

Я сів, погладив обличчя Гері й спробував усміхнутися до неї. Не можу сказати, що це мені вдалося.

– Навіщо ти так зробила, Гері?

– Що? Це... я?

Вона показала очима на двері.

– Так. Ти хіба не пам'ятаєш?

– Ні. Я побачила, що тебе нема, страшенно перелякалась і...

– І що?

– Почала тебе скрізь шукати, подумала, що ти, може, в душовій...

Тільки тепер я помітив, що шафа відсунена вбік і до душової зяє вхід.

– А потім?

– Я кинулася до дверей.

– І що?

– Не пам'ятаю. Мабуть, щось сталося.

– Що?

– Не знаю.

– А що ти пам'ятаєш? Що було потім?

– Я сиділа тут, на ліжку.

– А того, як я приніс тебе сюди, не пам'ятаєш?

Дівчина завагалася. Кутики її губ опустились, усе обличчя напружилось.

– Здається... Можливо... Не знаю.

Вона звисила ноги на підлогу і встала. Відтак підійшла до розтрощених дверей.

– Крісе!

Я обняв її ззаду за плечі. Вона вся тремтіла. І раптом, обернувшись, зазирнула мені в очі.

– Крісе! – прошепотіла вона. – Крісе!

– Заспокойся.

– Крісе, а що як... Крісе, може, в мене епілепсія?

Епілепсія, о Боже! Я мало не зареготав.

– Ну що ти, люба. Просто двері, розумієш, тут такі, ну, такі двері...

Ми вийшли з кімнати, коли зовнішні заслінки на ілюмінаторах піднялися з протяжним скрегогом і показався сонячний диск, що занурювався в Океан.

Я повів Гері до кухоньки в протилежному кінці коридору. Ми заходилися там разом господарювати, обнишпорюючи всі шафки й холодильники. Незабаром я виявив, що Гері не дуже вправна куховарка, – вона могла тільки відкривати консерви; це вмів і я. Я з'їв дві консерви і випив неймовірно багато кави. Гері їла, але так, як інколи їдять діти, коли не хочуть завдавати прикроців дорослим, – без примусу, проте машинально й байдуже.

Потім ми подалися до маленької операційної поруч з радіостанцією. У мене визрів певний план. Я сказав Гері, що хочу її про всяк випадок оглянути, всівся у розкладному кріслі й вийняв зі стерилізатора шприц та голки. Знав, де що лежить, майже напам'ять – так нас вимуштрували на тренажері на Землі. Взявши краплину крові з пальця Гері, я зробив мазок, висушив його в ексикаторі й обробив іонами срібла у високому вакуумі.

Реальність цієї роботи діяла на мене заспокійливо. Гері, відпочиваючи на подушках розкладеного крісла, оглядала операційну, заставлену різними апаратами.

Тишу порушив уривчастий зумер внутрішнього телефону. Я взяв слухавку.

– Кельвін, – сказав я, не спускаючи очей з Гері. Вона впала в апатію, немовби її виснажило все те, що довелося пережити протягом останніх годин.

– Ти в операційній? Нарешті! – почув я щось схоже на зітхання з полегкістю.

Говорив Снаут. Я чекав, притиснувши трубку до вуха.

– У тебе «гість», еге ж?

– Так.

– І ти зайнятий?

– Так.

– Невеличке дослідження, еге ж?

– А що? Маєш бажання зіграти партію в шахи?

– Не дурій, Кельвіне. Сарторіус хоче з тобою зустрітися. Точніше – з нами.

– Оце так новина! – здивовано вигукнув я. – А що з... – Я затнувся, а потім додав: – Він сам?

– Ні. Я висловився неточно. Він хоче поговорити з нами. З'єднаємося втрьох відеотелефоном, тільки треба заслонити екран.

– Ах, он як? Чому ж він не зателефонував мені?
Соромиться?

– Та, мабуть, – непевно буркнув Снаут. – Ну то як?

– Ти хочеш, щоб ми негайно домовилися? Тоді, скажімо, за годину. Гаразд?

– Гаразд.

Я бачив на екрані тільки його обличчя – не більше за долоню. Якусь мить Снаут пильно дивився на мене. В слухавці легенько потріскували заряди. Нарешті, трохи повагавшись, він запитав:

– Ну, як ти там?

– Більш-менш. А ти як?

– Гадаю, що трохи гірше, ніж ти. Чи можна...

– Хочеш до мене прийти? – здогадався я й глянув через плече на Гері. Вона звисила голову з подушки й лежала, заклавши ногу на ногу, з нудьги підкидаючи сріблясту кульку, якою закінчувався ланцюжок біля бильця крісла.

– Облиш це, чуєш? Облиш, ти! – долинув до мене гучний голос Снаута.

Я побачив на екрані його профіль. Більше я нічого не почув, – він затулив рукою мікрофон, – але мені було видно на екрані, як ворухнуться його губи.

– Ні, я не можу прийти. Може, трохи згодом.
За годину, – швидко сказав він, і екран погас.

Я поклав слухавку.

– Хто це був? – байдуже запитала Гері.

– Та є тут один такий: Снаут. Кібернетик. Ти його не знаєш.

– Іще довго?

– А тобі що, нудно? – кинув я.

Я вклав перший із серії препаратів у касету нейтронного мікроскопа й по черзі натиснув кольорові кнопки вимикачів. Глухо загули силові поля.

– Розваг тут не густо, і якщо мого скромного товариства тобі замало, то справи наші кепські, – говорив я неуважно, роблячи між словами довгі паузи, одночасно опускаючи обома руками велику чорну головку, в якій світився окуляр мікроскопа, й прикладаючи очі до м'якої гумової мушлі.

Гері щось сказала, але я не розібрав. Бачив наче з великої висоти безмежну пустелю, залиту сріблястим блиском. На ній лежали повиті легким серпанком, ніби потріскані й звітрілі пласкі кругляки. Це були червоні кров'яні тільця. Я збільшив різкість і, не відриваючи очей від окулярів, немовби дедалі глибше занурювався у палюче сріблясте поле. Одночасно лівою рукою я крутив ручку регу-

лятора столика, і коли червоне тільце, схоже на самотній валун, опинилося на перехресті чорних ниток, посилив збільшення. Об'єктиві ніби наїжджав на деформований, запалий посередині еритроцит, який скидався вже на скелястий кратер з чорними різкими тінями в заглибленнях кільцевої облямівки. Тепер ця облямівка, що наїжачилася кристалічним нальотом іонів срібла, не вміщалася у полі мікроскопа. Проступили каламутні контури напіврозплавлених, погнутих ланцюжків білка, наче я дивився на них крізь воду, що мінилася всіма барвами веселки. Впіймавши у чорне перехрестя одне з ущільнень білкових уламків, легенько крутнув ручку збільшувача, потім ще і ще; ось-ось мав настати кінець цієї мандрівки вглиб, приплющена тінь молекули заповнила все поле в окулярі, зображення прояснилося... Зараз!

Однак нічого не сталося. Я повинен був побачити мерехтливі плямки атомів, схожих на хитку драговину, але їх не було. Екран сяяв чистим сріблом. Я штовхнув важіль до упору. Гудіння мікроскопа посилювалося, стало гнівним, однак я й далі нічого не бачив. Деренчливий сигнал, який повторювався, ніби попереджав, що апаратура перевантажена. Ще раз глянув на сріблясту пустелю й вимкнув струм.

Відтак подивився на Гері. Вона саме розтулила рот, щоб позіхнути, але замість цього вимушено всміхнулася й запитала:

– Ну, як мої справи?

– Дуже добре, – відповів я. – Думаю, що... краще й бути не може.

Я весь час дивився на неї, знову почувачучи поколювання в спідній губі. Що власне, сталося? Що це означає? Це тіло, на вигляд таке слабке й тендітне – а по суті, незнищенне, – в основі своїй збудоване з... нічого? Я вдарив кулаком по циліндричному корпусі мікроскопа. Може, якась несправність? Може, поля не фокусуються?.. Ні, я знав, що апаратура справна. Спустився на всі рівні: клітина, білковий конгломерат, молекули – все мало точнісінько такий вигляд, як у тисячах препаратів, що їх мені вже доводилося бачити. Але останній крок униз вів у нікуди.

Я взяв у Гері кров з вени, перелив у мірний циліндр і, поділивши її на порції, почав аналіз. Проморочився з ним більше, ніж гадав, бо трохи втратив навик. Реакції були в нормі. Всі. Хіба що... може...

Я капнув концентрованою кислотою на червону намистинку. Краплина задиміла, посіріла, вкрилася нальотом брудної піни. Розклад. Дена-

турація. Далі, далі! Я взяв пробірку. А коли знову глянув на краплину, тонка пробірка мало не випала з рук.

Під шаром брудного шумовиння, на самісінькому дні пробірки, наростав шар темно-червоної маси. Кров, спалена кислотою, відновлювалася! Це був нонсенс! То було щось неможливо!

– Крісе! – долинуло до мене, наче звідкись здалеку. – Телефон, Крісе!

– Що? А, так, дякую.

Телефон деренчав уже давненько, але я почув його тільки тепер.

– Кельвін, – сказав, я, взявши слухавку.

– Снаут. Я перемкнув лінію, і тепер ми всі троє можемо говорити один з одним.

– Вітаю вас, докторе Кельвіне, – я почув високий гугнявий Сарторіусів голос. Він пролунав так, ніби його володар ступив на поміст, який під ним раптом небезпечно прогнувся, – підозріливо, насторожено, хоча зовні й спокійно.

– Моє шануваннячко, докторе, – відповів я.

Мені кортіло засміятися, хоча, відверто кажучи, приводу для цього не було ніякого. З кого, зрештою, було мені сміятися? Я щось тримав у руці: пробірку з кров'ю. Я струснув нею. Кров уже згорнулася. Може, все те, що було хвилину

тому, – тільки галюцинація? Може, мені просто здалося?

– Я хотів би ознайомити колег з деякими проблемами, пов'язаними з... е... фантомами... – я чув і не чув Сарторіуса. Він ніби вдирався в мою свідомість. Я захищався від його голосу, вп'явшись очима в пробірку із загуслою кров'ю.

– Назвемо їх створіннями F, – швидко підказав Снаут.

– Чудово.

Посередині екрана темніла вертикальна лінія, яка свідчила, що я одночасно приймаю два канали – по обидва боки від неї мали бути обличчя моїх співрозмовників. Однак скло залишалося й далі темним, і тільки вузька світла облямівка навколо нього свідчила, що апаратура працює, але передавачі чимось заслонені.

– Кожен з нас проводив різні дослідження... – знову та сама обережність у тому ж гугнявому голосі. Хвилина тиші. – Може, спочатку обміняємося відомостями, а потім я міг би розповісти про те, що з'ясував особисто... Почнете ви, докторе Кельвіне?..

– Я?

Раптом відчувши на собі погляд Гері, поквапом поклав пробірку на стіл, – вона покотилася під

штатив із склом, – і, присунувши ногою високий триніжок, сів на нього. Спершу я хотів відмовитись, але несподівано для самого себе погодився.

– Гаразд. Короткий обмін думками? Чудово! Я зробив зовсім мало, однак можу сказати. Один гістологічний препарат і кілька реакцій. Мікрореакцій. У мене склалося враження, що...

До цієї хвилини я просто не знав, що казати. І раптом мене мовби прорвало:

– Усе в нормі, але це камуфляж. Імітація. У певному розумінні це суперкопія: відтворення, до того ж, досконаліше, ніж оригінал. Це означає, що там, де в людини ми стикаємося з межею зернистості, межею структурної подільності, тут дорога веде далі завдяки застосуванню субатомної будівельної структури!

– Хвилинку! Хвилинку! Як ви це розумієте? – допитувався Сарторіус.

Снаут не озивався. А може, це його прискорене дихання чулося в трубці? Гері подивилася в мій бік. Тільки тепер я збагнув, що в стані збудження останні слова майже викрикнув. Отямившись, я згорбився на незручному стільчику й заплющив очі. Як тут краще пояснити?

– Кінцевим елементом конструкції наших організмів є атоми. Припустимо, що створіння N

збудовано з часток, менших, аніж звичайні атоми. Значно менших.

– Із мезонів?.. – підказав Сарторіус, нітрохи не здивувавшись.

– Ні, не з мезонів... Мезони вдалося б побачити. Адже оптимальна здатність апаратури, що стоїть тут, у мене, внизу, досягає десятих у мінус двадцятій ангстрем. Так же ж? Однак усе-таки нічого не видно. Значить, це не мезони, а ймовірніше, мабуть, нейтрино.

– Як ви це уявляєте? Адже нейтронні конгломерати нестійкі.

– Не знаю. Я не фізик. Можливо, їх стабілізує якесь силове поле. Я на цьому не розуміюся. Принаймні, якщо все так, як кажу, то за будівельний матеріал для них правлять частки, які приблизно в десять тисяч разів менші, ніж атоми. А втім, це ще не все! Якби молекули білка та клітини виявилися збудовані безпосередньо з цих «мікроатомів», то вони відповідно були б менші. Кров'яні тільця і ферменти теж. Але це не так. Звідси випливає, що всі білки, клітини, ядра клітин – тільки імітація! Справжня структура, відповідальна за функціонування «гості», захована глибше.

– Кельвіне! – майже закричав Снаут.

Пойнятий жахом, я замовк. Я сказав «гості»? Так, але Гері цього не чула. Втім, вона однаково нічого не зрозуміла б. Вона дивилася в ілюмінатор, підперши голову рукою, її тонкий, чистий профіль вимальовувався на тлі багряної зорі. Слухавка мовчала. Чулося тільки далеке дихання.

– Щось у цьому є, – буркнув Снаут.

– Так, можливо, – докинув Сарторіус. – Тільки тут є одне маленьке «але» – Океан збудований не з цих гіпотетичних часток, про які каже Кельвін, а зі звичайних.

– Може, він здатен синтезувати й такі, – зауважив я, і мене раптом охопила глибока апатія.

Ця розмова була навіть несмішною. Вона була непотрібною.

– Проте це пояснило б незвичайну витривалість, – промимрив Снаут. – І темп регенерації. Може, навіть джерело енергії міститься там, у глибині, адже їм не треба їсти...

– Прошу слова, – раптом озвався Сарторіус.

Я не міг його терпіти. Якби він хоч не виходив за межі своєї придуманої ролі!

– Поговоримо про мотивування. Мотивування появи створінь F. Я розглядав би це питання так: що таке створіння F? Це не особа і не копії певних осіб, а тільки матеріалізована проекція тих відо-

мостей, що їх містить наш мозок про якусь певну особу.

Чіткість визначення вразила мене. Цього Сарторіуса, хоча він і був мені антипатичний, дурним не назвеш.

– То правда, – зауважив я. – Це пояснює навіть, чому з'явилися лю... витвори саме такі, а не інакші. Вибрано найстійкіші відбитки в пам'яті, найбільш ізольовані від усіх інших, хоча, певна річ, жоден такий відбиток повністю не ізольований і під час його «копіювання» були або могли бути захоплені частини й інших відбитків, що випадково містилися поруч, унаслідок чого прибулець виявляв іноді більші знання, аніж ті, якими володіла ця, справжня особа, повторенням якої він...

– Кельвіне! – знову вигукнув Снаут.

Мене вразило, що тільки він так бурхливо реагував на мої необачні слова. Сарторіус, здавалося, їх зовсім не боявся. Може, це означало, що його «гість» за своєю природою не такий кмітливий, як «гість» Снаута. На мить у моїй уяві постав образ якогось кретина-карлика, що ні на крок не відступає від доктора Сарторіуса.

– Так, ми це теж помітили – відповів він. – А тепер стосовно мотивування появи створінь

Ғ.. Перша думка, що напрошується сама собою, – над нами проводять експеримент. Однак це був би експеримент, відверто кажучи, нікудишній. Якщо ми проводимо якесь дослідження, то вчимося на його результатах, передусім на помилках, і, повторюючи його, вносимо поправки... Тут же про це нема й мови. Ті ж самі створіння Ғ з'являються знову... невідкориговані... нічим додатково не озброєні проти наших... спроб позбутися їх...

– Одне слово, тут нема функціональної петлі з коригуючим зворотним зв'язком, як би це визначив доктор Снаут, – зауважив я. – І що ж із цього випливає?

– Тільки одне: якщо це вважати за експеримент, то це не експеримент, а... брак, у що, звісно, не можна повірити. Океан... точний. Про це свідчить хоча б двошарова конструкція створінь Ғ. До певної межі вони поводяться так, як поводитися б реальні... справжні... – він заплутався.

– Оригінали, – швидко підказав йому Снаут.

– Так, оригінали. Але коли ситуація стає надто складною для можливостей пересічного... е... оригіналу, в створіння Ғ ніби «вимикається свідомість», і воно починає діяти інакше, не по-людському...

– Це правда, – potwierдив я. – Але ми таким способом тільки перелічуємо різновиди поведінки цих... цих витворів і більше нічого. А це марна річ.

– Я в цьому не певен, – запротестував Сарторіус.

І раптом я зрозумів, чим він так мене дратує: Сарторіус не розмовляв, а виголошував промову, точнісінько, як на засіданнях Інституту. Мабуть, інакше говорити він не вмів.

– Тут виникає проблема індивідуальності. Океан повністю позбавлений цього поняття. Так і має бути. Мені здається, шановні колеги, що цей... е... найделікатніший, найнеприємніший для нас бік експерименту цілком випадає з уваги Океану, бо лежить поза межами його розуміння.

– Ви вважаєте, що це навмисно?.. – запитав я.

Таке твердження трохи приголомшило мене, але, поміркувавши, я визнав, що відкидати його аж ніяк не можна.

– Так. Я не вірю ні в яку підступність, зловтіху чи бажання щонайбільше нам дошкулити... як це вважає колега Снаут.

– Я зовсім не приписую йому людських почуттів, – узяв слово Снаут. – Однак, може, ти скажеш, як пояснити ці постійні повернення?

– Може, увімкнено якийсь пристрій, що весь час повторює той самий цикл, як грамофонна платівка, – сказав я не без прихованого бажання дозволити Сарторіусові.

– Не відволікаймося, колеги, – гугнявим голо-
сом закликав усіх доктор. – Це ще не все, що я хотів
вам сказати. За нормальних умов я вважав би, що
виступати навіть з коротким повідомленням про
стан моїх робіт передчасно, та, враховуючи специ-
фічну ситуацію, зроблю виняток. У мене склалося
враження, повторюю, тільки враження, не більше,
що припущення колеги Кельвіна цілком слушне.
Я маю на увазі його гіпотезу про нейтринну струк-
туру... Такі системи нам відомі тільки теоретично,
й ми не знали, що їх можна стабілізувати. Тут ви-
никає певний шанс, бо знищення силового поля,
котре надає системі стабільності...

Я ще трохи раніше помітив, що той темний
предмет, який затуляв екран з боку Сарторіуса,
відсовується: біля самісінького верху засвітилася
щілина, в якій поволі ворушилося щось рожеве.
І раптом темна заслона впала.

– Геть! Геть!!! – пролунав у слухавці відчай-
душний крик Сарторіуса.

На екрані, який раптом засвітився, промайну-
ли, когось відштовхуючи, докторові руки у широ-

ких лабораторних наукавниках, блиснув великий, золотистий, схожий на диск предмет, і все зникло, перш ніж я встиг зрозуміти, що цей золотистий диск – не що інше, як солом'яний бриль...

– Снауте! – покликав я, перевівши подих.

– Слухаю, Кельвіне, – відповів мені стомлений голос кібернетика.

Цієї миті я відчув, що він мені симпатичний. І мене зовсім не обходило, хто в нього «гостює».

– Поки що досить з нас, а?

– Та, мабуть, – відповів я. – Послухай, якщо зможеш, то спустися вниз або до мене, гаразд? – квапливо додав я, поки він не встиг покласти слухавку.

– Гаразд, – відповів він. – Тільки не знаю, коли зможу тебе відвідати.

На цьому наша проблемна дискусія закінчилася.

Потвори

Серед ночі мене розбудило світло. Я підвівся на лікоть, затуляючи другою рукою очі. Гері, загорнувшись у простирadlo, сиділа скулена у мене в ногах; волосся впало їй на обличчя, плечі стрясалися. Вона беззвучно плакала.

– Гері!

Дівчина скулилася ще дужче.

– Що з тобою?.. Гері...

Я сів, іще не зовсім прочумавшись од сну, поступово оговтуючись від кошмару, який щойно душив мене. Дівчина тремтіла. Я обняв її. Вона відштовхнула мене ліктем і сховала обличчя в долоні.

– Люба...

– Не називай мене так!

– Але ж, Гері, що сталося?

Я побачив її мокре, розпухле від плачу лице. Великі сльози котилися по щоках, мов у дитини, блищали в ямочці на підборідді, капали на простирadlo.

– Ти мене не любиш.

– Що це ти вигадала?

– Я сама чула.

Я відчув, як у мене німіє обличчя.

– Що чула? Ти нічого не зрозуміла, я тільки...

– Ні. Ні. Ти казав, що це не я... щоб я забира-
лась геть. Я би забралася. Боже! Я би забралася,
але не можу. Не знаю, що це зі мною. Я хотіла
піти, але не можу. Я така... така нікчема!

– Маленька моя!!!

Обійнявши Гері, я щосили притиснув її до
себе. Все руйнувалось. Я цілував їй руки, мокрі
й солоні від сліз пальці, благов, заприсягався,
просив пробачення, казав, що це був безглуздий,
дурний сон. Дівчина потроху заспокоїлася, вже не
плакала. Очі в неї стали великі, як у сомнамбули.
Сльози висохли. Вона відвернулася.

– Ні, не кажи мені цього, не треба. Ти вже не
такий, як був раніше...

– Я не такий! – ці слова вихопилися у мене, як
стогін.

– Так. Я тобі не потрібна. Я весь час це від-
чувала. Тільки вдавала, що не помічаю. Думала,
може, мені здається. Але ні, не здається. Ти по-
водишся... інакше. Не ставишся до мене серйоз-
но. Це був сон, то правда, але снилася тобі я. Ти
назвав мене на ім'я. Я була тобі гидкою. Чому?
Чому?

Я став перед нею навколішки, обняв її ноги.

– Маленька моя...

– Я не хочу, щоб ти так мене називав. Не хочу! Чуєш? Я зовсім не маленька. Я...

Вона зайшлася риданням, тицьнувшись обличчям у постіль. Я встав. Від вентиляційних отворів з тихим шурхотом віяло холодне повітря. Мене почало морозити. Я накинув купальний халат, сів на ліжку й торкнувся її руки.

– Гері, послухай. Я тобі щось скажу. Скажу тобі правду...

Вона почала повільно підводитися на руках. Я бачив, як на шиї в неї б'ється під тонкою шкірою жилка. Обличчя моє знову заціпеніло, мене пронизав такий холод, немовби я раптом опинився на морозі. У голові було зовсім порожньо.

– Правду? – перепитала Гері. – Святе слово правди?

Я відповів не зразу, бо до горла підкотив гіркий клубок. Це була наша давнішня клятва. Коли ми її вимовляли, ніхто з нас не смів не те що збрехати, а навіть замовчати щось. Був час, коли ми мучили одне одного надмірною відвертістю, наївно вважаючи, що нас це врятує.

– Святе слово правди, – сказав я серйозно. – Гері...

Вона чекала.

– Ти також змінилася. Ми всі змінюємося. Але я не це хотів сказати. Справді, схоже... що з причини, яку ніхто з нас напевне не знає, ти не можеш мене покинути. Та це навіть на краще, бо я теж не можу тебе...

– Крісе!

Я взяв загорнену в простирадло Гері на руки. Мокрий від її сліз ріжок простирадла впав мені на плечі. Я ходив по кімнаті, колишучи Гері. Вона погладила моє обличчя.

– Ні. Ти не змінився. Це я, – шепнула мені на вухо. – Зі мною щось діється. Може, це?..

Вона дивилася на чорний порожній прямокутник висаджених дверей, уламки яких я виніс увечері на склад. «Треба буде навісити нові», – подумав і посадив Гері на ліжко.

– Ти взагалі коли-небудь спиш? – запитав, стоячи над нею з опущеними руками.

– Не знаю.

– Як то не знаєш? Подумай, люба.

– Це, мабуть, не справжній сон. Може, я хвора. Я просто лежу й думаю, і знаєш...

Вона затремтіла.

– Що? – запитав я пошепки, бо в мене раптом зірвався голос.

– Це якісь дуже дивні думки. Навіть не знаю, звідки вони беруться...

– Наприклад?

«Треба зберегти рівновагу, – подумав я, – хоч би що вона сказала», – і приготувався до слів Гері, як до дошкульного удару.

Дівчина безпорадно похитала головою.

– Усе якимось так... довкола...

– Не розумію...

– Неначе не тільки в мені, й далі, так якимось... Я не можу навіть пояснити. Мені бракує слів...

– Мабуть, це тобі сниться, – кинув я ніби знехотя й із полегкістю зітхнув. – А тепер давай вимкнемо світло, й до ранку в нас не буде ніяких прикрощів, а вранці, якщо нам дуже захочеться, придумаємо собі нові. Гаразд?

Гері простягла руку до вимикача. У кімнаті стало темно, я ліг на захололу постіль, відчув тепле дихання Гері й обняв її.

– Міцніше, – прошепотіла вона. І, помовчавши, додала: – Крісе!

– Що?

– Я кохаю тебе.

Мені хотілося закричати.

Ранок був червоний. Велетенський сонячний диск висів низько над обрієм. На порозі лежав

лист. Я розірвав конверт. Гері була в душовій, я чув, як вона щось наспівувала. Час від часу вихилялася звідти, обліплена мокрим волоссям. Я підійшов до ілюмінатора і прочитав:

«Кельвіне, справи кепські. Сарторіус за рішучі дії. Він сподівається, що зуміє дестабілізувати нейтринні системи. Для дослідів йому потрібна трохи плазми як вихідного будівельного матеріалу витворів F. Він пропонує, щоб ти вирушив у розвідку і набрав трохи плазми в контейнер. Роби, як вважаєш за потрібне, але повідом мені про свій намір. У мене нема щодо цього ніякої думки. Здається, в мене взагалі вже нічого нема. Я волів би, щоб ти це зробив, хоча б тому, що після цього ми зрушимо з місця, хай навіть формально. Інакше залишиться тільки позаздрити Г'.

P. S. Нізащо не заходь до радіостанції! Це ти ще можеш для мене зробити. Краще зателефонуй».

У мене стиснулося серце, коли читав цього листа. Я уважно перебіг його очима ще раз, потім порвав і викинув у раковину. Відтак почав шукати комбінезон для Гері. Це було жахливо. Точнісінько як минулого разу. Але вона нічого не знала, інакше не зраділа б так, коли я їй сказав, що мушу вирушити в недалеку розвідку за межі

Станції і прошу її супроводити мене. Ми поспідали в маленькій кухні (Гері знову насилу проковтнула кілька шматочків) і пішли до бібліотеки.

Перш ніж виконати доручення Сарторіуса, я хотів переглянути літературу з проблем поля та нейтринних систем. Я ще не уявляв собі, з якого боку до цього братися, але твердо вирішив контролювати його роботу. Мені спало на думку, що цей неіснуючий нейтринний анігілятор міг би визволити Снаута й Сарторіуса, а я перечекав би «операцію» разом з Гері десь зовні – наприклад, у літальному апараті. Якийсь час я сидів над великим електронним каталогом, ставлячи йому запитання, на які він або відповідав, викидаючи картку з лаконічним написом: «У бібліографії не значиться», або пропонував мені заглибитися в такі нетрі спеціальних фізичних праць, що я не знав, з якого боку до них підступитися.

Мені чомусь не хотілося залишати це велике кругле приміщення з гладенькими стінами, в які було вмонтовано шухляди з безліччю мікрофільмів та електронних записів. Розташована в самісінькому центрі Станції, без жодного ілюмінатора, бібліотека була найбільш ізольованим приміщенням усередині сталевोї шкаралупи. Хто знає, чи не тому мені було тут так добре,

незважаючи на те, що мої пошуки досі не дали жодних результатів? Я нипав великою залогою, поки нарешті опинився перед велетенським, аж до самісінької стелі, стелажем, забитим книжками. Цінність цього зібрання була сумнівною, і його тримали тут, очевидно, тільки як данину пам'яті й поваги до піонерів досліджень планети Соляріс. На полицях стояло близько шестисот томів – уся класика предмета, починаючи з монументальної, хоча значною мірою й застарілої вже дев'ятитомної монографії Гізе. Я знімав ці томи, такі важкі, що їх ледве втримувала моя рука, й нехотя гортав, присівши на підлокітник крісла. Гері теж знайшла собі якусь книжку – через її плече я прочитав кілька рядків. То була одна з тих небагатьох книжок, які залишилися тут від першої експедиції і колись належали мало не самому Гізе – «Міжпланетний кухар»... Бачачи, з якою увагою Гері вивчає кулінарні рецепти, пристосовані до суворих умов космонавтики, я мовчки заглибився в читання товстенького фоліанта, що лежав у мене на колінах. Праця «Десять років досліджень Соляріуса» вийшла в серії «Соляріана» випусками від четвертого до тринадцятого, а тепер чергові випуски нумеровані чотиризначними цифрами.

Гізе не був наділений надто великою фантазією; а втім, ця риса може тільки зашкодити дослідникові планети Соляріс. Мабуть, ніде уява та вміння швидко створювати гіпотези не становлять такої небезпеки, як тут. Зрештою, на цій планеті все можливе. Неправдоподібні описи форм, які створює плазма, все-таки досить точні, хоча здебільшого їх неможливо перевірити, бо Океан дуже рідко повторює свої еволюції. Того, хто спостерігає їх уперше, вони вражають передусім велетенськими розмірами й чужим усьому земному характером; якби вони відбувалися у значно менших масштабах, в якійсь маленькій калюжі, їх, напевне, витлумачили б як ще один «вибрик природи», прояв випадковості та сліпої гри сил. Те, що пересічність і геніальність однаково безпорадні перед невичерпною розмаїтістю соляріанських форм, теж не полегшує спілкування з феноменами живого Океану. Гізе не був ні тим, ні тим. Він був класифікатором-педантом і належав до породи тих людей, у кого за зовнішньою байдужістю криється невичерпна, всепоглинаюча пристрась до праці. Поки міг, він намагався все описувати, а коли йому не вистачало слів, придумував нові поняття, часто невдалі, які не відповідали суті змальовуваних явищ. А втім, жоден термін не

передає суті того, що діється на планеті Солярис. Її «городерева», «довгуни», «грибовища», «мімоїди», «симетріїди» й «асиметріїди», «хребетники» й «спритуні» звучать неймовірно штучно, однак вони дають бодай якесь уявлення про Солярис навіть тим, хто, крім невиразних фотографій та дуже недосконалих фільмів, не бачив нічого.

Певна річ, і цей сумлінний класифікатор не раз грішив необачністю. Людина постійно висуває гіпотези, навіть якщо вона дуже обачна, навіть якщо й зовсім не здогадується про це. Гізе вважав, що саме «довгуни» і є вихідною формою, й зіставляв їх з побільшеними багато разів і нагромадженими одна на одну припливними хвилями земних морів. А втім, той, хто гортав перше видання його праці, пам'ятає, що спочатку він, натхнений геоцентризмом, так і називав їх – «припливами». З такого визначення можна було посміятися, якби воно не свідчило про безпорадність його автора. Адже ці утворення, – якщо вже шукати їм аналогії на Землі, – розмірами перевершують великий колорадський каньйон та змодельовані у масі, котра у верхньому шарі має драглисто-пінисту консистенцію (причому ця піна застигає гігантськими, крижкими фестонами, мереживом з велетенськими вічками, а деяким до-

слідникам вона навіть видавалася «скелетистими наростами»), а під поверхнею переходить у дедалі пружкішу субстанцію, мов скорочений м'яз, але м'яз, який незабаром, на глибині кільканадцяти метрів, перевершує твердість скелі, хоч і далі зберігає свою еластичність.

Поміж напнутими, мов шкіра на спині потвори, стінами, за які вчепилися «скелетики», на багато кілометрів тягнеться «довгун» – утворення зовні самостійне, схоже на велетенського пітона, який проковтнув гори і тепер мовчки їх перетравлює, час від часу надаючи своєму по-риб'ячому сплюснутому тілу повільних коливних рухів. Але такий вигляд «довгун» має тільки згори, з борту літального апарата. Якщо ж до нього наблизитися настільки, що обидві «стіни ущелини» здіймуться на сотні метрів вище за апарат, «тулуб пітона» стане розпростертим аж до горизонту обширом, в якому плазма рухається з такою запаморочливою швидкістю, що створюється враження застиглого циліндра. Спершу здається, що це, сліпуче поблискуючи на сонці, обертається слиzysta, сіро-зеленкувата маса, та коли апарат зависає над самісінькою поверхнею Океану (а краї «ущелин», де ховається «довгун», скидаються на гірські хребти обабіч геологічної западини), вид-

но, що маса ця рухається за значно складнішим принципом. Тут є і концентричні кола, і перехресні течії темніших струменів, і дзеркальні поверхні, що відбивають небо й хмари; іноді тут гуркочуть виверження змішаного з газами напіврідкого середовища.

Поступово починаєш розуміти, що під тобою – центр дії сил, які підтримують підняті до неба драглисті стіни, котрі поволі застигають у кристали. Однак те, що очевидне для спостерігача, не таке просте для науки. Скільки років тривали палкі суперечки з приводу того, що саме відбувається в надрах «довгунів», мільйони яких мандрують безмежними обширами живого Океану. Вважалося, що це якісь органи чудовиська, що в них відбуваються обмін речовин, процеси дихання й травлення, і тільки записані бібліотеки знають, що там іще. Кожну з цих гіпотез зрештою вдавалося спростувати тисячами нелегких, а іноді й небезпечних досліджень. А йдеться ж тільки про «довгунів», про форму, по суті, найпростішу, найстійкішу (вони існують лише кілька тижнів – звище на Солярис унікальне).

Набагато складніша й химерніша форма, яка викликала у спостерігача чи не найрізкіший протест (певна річ, несвідомий), – це «мімоїди».

Можна без перебільшення сказати, що Гізе залюбився в них і їхньому вивченню та описові, розгадуванню їхньої суті максимально присвятив свої сили й знання. У назві він намагався відбити те, що в них є найприкметнішого для людини: певну схильність до наслідування довколишніх форм, байдуже, близьких чи далеких.

Одного чудового дня з глибини Океану проступає плаский, широкий круг з рваними краями й немовби залитий смолою. Через кілька годин він починає ділитися на частини, розчленовується і водночас пробивається вгору, дедалі ближче до поверхні. Той, хто спостерігає за ним, міг би заприсягтися, що під кругом точиться запекла боротьба, бо з усіх боків сюди мчать нескінченні лави синхронних кільцевих хвиль, схожих на скривлені губи, на живі, ладні зімкнутися кратери, громадаються над розпливчастим привидом, який темніє в глибині, й, стаючи диба, опадають. Кожен такий обвал сотень тисяч тонн плазми супроводжується липким, ніби плямкання, гуркотом, що триває секунди, бо все, що тут відбувається, має незабгагнений масштаб. Темне чудовисько наче хто заганяє вниз, кожен наступний удар немовби розплющує та розщеплює його; від окремих клаптів, які звисають, наче намоклі

крила, тягнуться довгасті грона, що звужуються, утворюючи округлі форми, з'єднуються одне з одним і пливуть, підіймаючи за собою мовби прирослий до них роздрібнений диск, котрий їх породив. А тим часом згори у цю западину, що дедалі різкіше окреслюється, безнастанно потрапляють нові й нові кільця хвиль. І така гра триває іноді день, а іноді й місяць. Інколи на цьому все і закінчується.

Сумлінний Гізе назвав такий варіант «недоношеним мімоїдом», так ніби він звідкись мав точні відомості, що кінцева мета кожного такого катаклізму – «мімоїд дозрілий», тобто колонія поліпоподібних світлих наростів (звичайно, більша за земне місто), призначення якої – мавпувати навколишні форми... Певна річ, відразу заявив про себе інший солярист – Юйвенс, який визнав саме цю, останню фазу «дегенерацією» – виродженням, відмиранням, а все розмаїття створюваних форм – цілком очевидним проявом визволення відбрунькованих утворень з-під «матеріальної» влади.

Проте Гізе, який у характеристиках інших соляріанських утворень був обережний, наче мураха, котра повзе по замерзлому водоспаду, тут був так певен себе, що й далі, ретельно збираючи та

сухо описуючи найменші подробиці, навіть систематизував окремі фази формування мімоїда за ознакою дедалі зростаючої досконалості.

Із висоти мімоїд скидається на місто, але це омана, викликана пошуками бодай якоїсь аналогії серед уже відомих явищ. Коли небо чисте, всі багатопверхові вирости і частокіл на їхніх вершинах оточує шар нагрітого повітря, й від цього вони ніби коливаються, а їхні форми, й так дуже невиразні, змінюються. Перша ж хмара в небесній блакиті (я кажу так за звичкою, бо ця «блакить» у червоний день – руда, а в «голубий» – сліпучо-біла) викликає негайну реакцію. Починається бурхливе брунькування. Вгору викидається майже повністю відокремлена від основи тягуча, схожа на цвітну капусту оболонка, яка відразу ж блідне й через кілька хвилин разюче імітує купчасту хмару. Це велетенське утворення відкидає червонясту тінь, і тоді замість одних вершин мімоїда постають немовби інші, й цей рух завжди скерований у напрямку, протилежному рухові справжньої хмари. Я гадаю, Гізе дав би відрубати собі руку, щоб довідатися принаймні про те, чому так відбувається. Але такі «поодинокі» витвори мімоїда – ніщо порівняно з бурхливою діяльністю, яку він розвиває, «роздратований» присутністю

предметів і конструкцій, що з'являються над ним з волі прибульців із Землі.

Мімоїд відтворює геть усе, що перебуває на відстані, яка не перевищує восьми-дев'яти миль. Найчастіше він відтворює форми у збільшених розмірах, а іноді й спотворює їх до карикатури чи гротескних спрощень; особливо це стосується машин. Певна річ, за матеріал йому завжди править та сама маса, яка швидко світлішає. Вивержена в повітря, вона не падає назад, а зависає, з'єднана слабкими пуповинами з основою, по якій повільно пересувається і, корчачись, скорочуючись та роздимаючись, пластично формується у неймовірно складні конструкції. Літальний апарат, ферма чи щогла відтворюються з однаковою швидкістю. Мімоїд не реагує тільки на людей, а точніше на живі організми, в тому числі на рослини, що їх теж з експериментальною метою привезли на Соляріс невтомні дослідники. Зате манекен, лялька, зображення собаки чи дерева, зроблене з будь-якого матеріалу, копіюються негайно.

І тут треба зазначити, що така виняткова на планеті Соляріс «покірність» мімоїда експериментаторам спостерігається, на жаль, не завжди. Навіть у найдозрілішого з них бувають свої «мляві дні», коли він тільки дуже повільно пульсує. Це

пульсування, до речі, зовсім непомітне для ока. Його ритм, кожна фаза «пульсу» триває понад дві години, і встановити це пощастило тільки завдяки спеціальній кінозйомці.

У такий період мімоїд, особливо старий, дуже зручно досліджувати, бо і занурений в Океан диск, який його підтримує, і вирости, що піднімаються над ним, – цілком надійна опора для ніг.

Можна, звичайно, побувати на мімоїді й у його «робочі» дні, але в цей час видимість близька до нуля внаслідок того, що з пухирчастих відгалужень черевця, яке копіює всілякі форми, безстанно виділяється пухнаста, біла, мов дрібний сніг, колоїдна завись. А втім, зблизька ці відтворені форми не можна охопити поглядом, бо за розмірами вони такі, як земні гори. До того ж основа мімоїда-«трударя» стає глейкою від драглистого дощу, який, випавши, лише через кілька годин перетворюється на тверду кірку, набагато легшу, ніж пемза. Та у лабіринті велетенських відростків, що скидаються чи то на покривлені колони, чи то на напіврідкі гейзери, без спеціального спорядження неважко заблудитися, бо навіть яскраве сонячне світло не може пробити запону із зависі; яку безперервно викидають в атмосферу «імітаційні вибухи».

Спостереження за мімоїдом у його щасливі дні (точніше кажучи, у щасливі дні для дослідника, який перебуває над ним) можуть залишити незабутні враження. У мімоїда бувають свої «творчі злети», коли він видає якусь небачену суперпродукцію. Тоді він створює або власні варіанти навколишніх форм, або їхнє ускладнене зображення чи навіть «формальне продовження», і може так розважатися годинами на радість художника-абстракціоніста та водночас сповнюючи відчаєм ученого, котрий марно намагається збагнути бодай щось у процесах, які тут відбуваються. Іноді в діяльності мімоїда проявляються риси просто-таки дитячого спрощення, інколи він впадає в «барочні відхилення», і тоді на всьому, що він творить, лежить відбиток якоїсь слонячої величі. Старі мімоїди нерідко створюють форми, спроможні викликати щирий сміх. Щоправда, я ніколи з них не сміявся, бо завжди був страшенно шокований таємничістю цього видовища.

Цілком зрозуміло, що в перші роки досліджень учені так і накинулися на мімоїди, вважаючи їх за центри соляріанського Океану й гадаючи, що саме тут відбудеться жаданий контакт двох цивілізацій. Однак дуже швидко було з'ясовано, що ні про який контакт не може бути й мови, бо все

починалося і закінчувалося імітацією форм, яка нікуди не вела.

У відчайдушних пошуках дослідники знову й знову зверталися до антропоморфізму чи зооморфізму, вбачаючи у найрізноманітніших витворах живого Океану то «органи чуття», то навіть «кінцівки», – певний час такі вчені, як Маартенс і Екконаї, вважали за них «хребетників» та «швидкунів» Гізе. Однак називати «кінцівками» ці протуберанці живого Океану, які він викидав іноді на дві милі в атмосферу, було стільки ж підстав, скільки землетрус – «гімнастикою» земної кори.

Каталог форм, повторюваних більш-менш постійно й породжуваних живим Океаном так часто, що протягом доби на його поверхні їх можна побачити кілька десятків чи навіть сотень, охоплює близько трьохсот назв. Найбільш «нелюдськими», тобто геть не схожими на все те, що будь-коли досліджувала людина на Землі, за твердженням школи Гізе, є симетрії. Поступово стало зрозуміло, що Океан не виявляє агресивності й загинути в його плазматичних глибинах може тільки дуже необачний чи безпечний (звичайно ж, за винятком нещасних випадків, спричинених, наприклад, пошкодженням кисневого апарата чи кондиціонера); навіть циліндричні ріки «довгунів» і страхітливі

стовпи «хребетників», які безглуздо гойдаються серед хмар, можна наскрізь пробити літаком чи іншим літальним апаратом без будь-якого ризику – плазма звільняє дорогу, розступаючись перед стороннім предметом із швидкістю, рівною швидкості звуку в соляріанській атмосфері, утворюючи, якщо її до цього спонукати, глибокі тунелі навіть під поверхнею Океану (причому енергія, яка з цією метою миттю приводиться в дію, величезна – Скрябін визначив, що вона дорівнює приблизно 10^{19} ергів!!!). І все ж таки дослідження симетріад учені розпочали дуже обережно, раз по раз відступаючи, впроваджуючи все нові й нові правила безпеки, часто, щоправда, тільки уявні; не дивно, що імена тих, хто перший пробився в безодні симетріад, знають на Землі навіть діти.

Жах, який викликають ці почвари-гіганти, пояснюється не їхнім зовнішнім виглядом, хоча він і справді може навіяти кошмарні сни. Його породжує радше те, що в межах симетріад нема нічого постійного, нічого певного, там не діють навіть фізичні закони. Саме це давало дослідникам симетріад підставу дедалі наполегливіше стверджувати, що живий Океан розумний.

Симетріади виникають раптово. Їх утворення схоже на виверження. Незадовго до того Океан

починає сліпуче блищати, немовби вся його поверхня – кілька десятків квадратних кілометрів – раптом покрилася склом. При цьому ні його густота, ні ритм хвилювання не змінюються. Іноді симетріяда виникає там, де був нурт, який усмоктав у глибину «швидкуна», але таке трапляється рідко. Минає якийсь час, і склиста оболонка здувається потворним пухирем, у якому, мінячись, відбиваються весь небосхил, сонце, хмари, обрій. Схожу на спалахи блискавки гру кольорів, викликану почасти поглинанням, а почасти заломленням світла, ні з чим не порівняти! Особливо різючі світлові ефекти властиві симетріядам, які виникають під час голубого дня, а також перед самісіньким заходом сонця. Тоді складається враження, що з надр однієї планети народжується друга, яка щомиті подвоює свій об'єм. Сліпуча куля, ледве піднявшись із глибини, розтріскується біля вершини на вертикальні сектори. Однак це не розпад. Ця стадія, не зовсім удало названа «фазою квіткової чашечки», триває лише кілька секунд. Спрямовані до неба перетинчасті дуги повертаються, зростаються десь у невидимій глибині й починають блискавично формувати щось на зразок кремезного торса, всередині якого відбуваються одночасно сотні явищ. У самому центрі

(вперше його дослідила експедиція Гамалії – сімдесят осіб) з гігантських полікристалів утворюється вісьовий несучий стержень, який іноді називають, може, й не дуже вдало, «хребтом». Химерна архітектоніка цієї центральної опори підтримується *in statu nascendi*¹ вертикальними стовпами рідких, майже водянистих драглів, які безперервно б'ють з кілометрових западин. При цьому велет видає глухий, протяглий рик, а довкола, знавісніло хлюпочучи, здіймається вал сніжної, грубопористої піни. Потім від центра до країв починається складне обертання потовщених площин, на котрі нашаровуються відклади тягучої маси, що підіймається з глибин; водночас гейзери, про які я щойно згадував, застигають та перетворюються на рухливі, схожі на щупальці колони, пучки їх спрямовуються в точно визначені динамікою всієї конструкції місця й тепер скидаються на велетенські зябра зародка, що росте з неймовірною швидкістю; у цих зябрах струменіють рожева кров і темно-зелена, майже чорна, вода. З цієї миті симетріяда починає виявляти свою найдивовижнішу властивість – здатність моделювати чи, точніше, зупиняти дію деяких фізичних законів. Передусім варто зазначити,

¹ У момент утворення (*лат.*).

що не буває двох однакових симетріад і геометрія кожної з них – немовби новий «винахід» живого Океану. Далі симетріада створює в собі те, що часто називають «машинами миттєвої дії», хоча ці конструкції нітрохи не схожі на машини, які збудували люди; йдеться тільки про порівняно вузьку й через те немовби «механічну» цілеспрямованість дії.

Коли гейзери, які б'ють з безодні, роздуваються, тужавіють, обертаючись на товстостінні галереї та коридори, що розходяться навсібіч, а «перетинки» зводять систему пересічних площин, нависів, склепінь, симетріада починає виправдовувати свою назву, кожному утворенню біля одного полюса відповідає точнісінько таке саме утворення біля полюса протилежного.

Хвилини через двадцять–тридцять гігант починає повільно занурюватись, іноді відхиляючись від вертикальної осі на вісім-дванадцять градусів. Симетріади бувають великі й малі, але навіть карликові після занурення здіймаються метрів на вісімсот над рівнем Океану, і їх видно на відстані доброго десятка миль. Найбезпечніше проникнути всередину симетріади відразу ж після відновлення нею рівноваги, коли вся система перестає занурюватись в живий Океан і знову набуває

вертикального положення. Найзручніше для проникнення місце розташоване трохи нижче від вершини симетрії. Порівняно гладеньку полярну «шапку» там оточує простір, подірявлений, мов решето, гирлами внутрішніх камер і тунелів. У цілому ж ця формація – тривимірне втілення якогось рівняння вищого порядку.

Як відомо, кожне рівняння можна виразити мовою вищої геометрії, побудувати еквівалентне йому геометричне тіло. У такому розумінні симетрія – родичка конусів Лобачевського та від'ємної кривини Рімана, але через свою неймовірну складність родичка дуже далека. Це радше велетенська, що сягає кількох кубічних миль, модель математичної системи, причому модель чотиривимірна, бо співмножники рівнянь виражаються також і в часі, й у змінах, що відбуваються з його плином.

Найпростішою, певна річ, була думка, що перед нами не що інше, як «математична машина» живого Океану, створена у відповідних масштабах модель розрахунків, потрібних йому для якоїсь невідомої нам мети. Але цю гіпотезу Фермона нині вже ніхто не підтримує. Вона була вельми спокуслива, однак уявлення, нібито за допомогою таких титанічних вивержень, де кожна з часток

відповідає формулам математичного аналізу, до того ж дедалі складнішим, живий Океан розгортає таємниці матерії, космосу, буття, проіснувало недовго. Надто багато можна знайти в глибині симетрії явищ, що суперечать такій, по суті, простій, навіть по-дитячому наївній, як дехто вважає, інтерпретації.

Не бракувало і спроб створити якусь доступну модель симетрії, її наочну аналогію. Популярне пояснення Аверяна, який запропонував таке порівняння: уявімо стародавню земну споруду часів розквіту Вавилону, зведену із живої, збудливої й еволюціонізуючої речовини; архітектоніка її плавно поминає низку перехідних фаз, набираючи на наших очах форм грецької і романської архітектури, потім колони робляться тонкими, наче стебла, склепіння стає ніби невагомим, піднімає, загострюється, арки перетворюються на круті параболи, а відтак заламуються, як у готиці. Готика, що виникла таким способом, досягає досконалості, потім старіє, дотеперішня її строгість стрімкого поривання, злету змінюється вибухом оргії пишноти, на наших очах розквітає химерне бароко; якщо продовжувати цей ряд, розглядати всі ці утворення як етапи існування чогось живого, то врешті можна прийти до архітектури космодро-

мічної епохи і водночас хоч трохи наблизитися до розуміння того, що таке симетріяда.

Але таке порівняння, хоча його розвивали й збагачували, навіть спробували проілюструвати спеціальними моделями та фільмом, у найкращому разі – тільки доказ нашого безсилля, у найгіршому – спроба ухилитися від проблеми, а то й просто омана, бо симетріяда не схожа ні на що земне...

Людина може сприйняти зразу зовсім небагато; вона бачить тільки те, що відбувається перед нею, тут, у даний момент, але уявити безліч процесів, які відбуваються одночасно, хай навіть взаємопов'язаних, таких, що доповнюють один одного, не здатна. В цьому можна пересвідчитися навіть на підставі порівняно простих явищ. Доля однієї людини може важити дуже багато, долю кількох сотень простежити важче, а долю тисячі чи мільйона осягнути просто неможливо. Симетріяда – мільйон, ні, навіть мільярд, піднесений до ступеня безмежності, вона – сама неймовірність; що з того, що в глибині одного з її нефів, який є лише збільшеним у десять разів простором Кронеккера, ми – наче мурахи, завмерлі в живому склепінні, що бачимо перед собою велетенські площини, які стрімко здіймаються й тьмяно ви-

блискують у світлі наших ракет, спостерігаємо їхній взаємозв'язок, плавність ліній та бездоганну досконалість форм, – усе це тільки мить, бо в цій архітектоніці головне – рух, зосереджений та цілеспрямований. Ми спостерігаємо лише окремих фрагмент цього процесу, коливання однієї струни в симфонічному оркестрі супергігантів і знаємо – але тільки знаємо, а не розуміємо, – що водночас над нами й під нами, у стрілчастих безоднях, недоступних нашому зору й уяві, відбуваються сотні тисяч та мільйони перетворень, пов'язаних між собою, наче ноти, математичним контрапунктом. Хтось назвав симетрію геометричною симфонією; якщо це й справді так, то ми – її глухі слухачі.

Щоби розгледіти тут хоч що-небудь, треба відійти, відступити в безмежну далечінь, але ж у симетрії все – утроба, розмноження, лавини народжень, безперервне формування, причому те, що формується, водночас само формує, чутливо озиваючись на кожну навколишню зміну; жодна мімоза не зреагує так на дотик, як віддалена від нас на багато миль і на сотні ярусів частина симетрії на те, що відбувається в тому місці, де ми стоїмо. Кожна конструкція, досягнувши досконалості, вивершення якої недоступне нашому зору, існує лише мить, проте сама бере участь

у конструюванні інших конструкцій, диригуванні ними, а ті, своєю чергою, впливають на її моделювання. Так, це симфонія, але така, яка сама себе творить і сама себе глушить.

Кінець симетріїди жахливий. Той, хто бачив його, не міг позбутися враження, що перед його очима скоїлася трагедія, а може, навіть убивство. Через якихось дві, щонайбільше три години, протягом яких триває цей шал розростання, збільшення й самостворення, живий Океан переходить у наступ: його гладенька поверхня брижиться, заспокоєний уже, вкритий засохлою піною прибіїв починає кипіти; від обрїю котяться лави концентричних хвиль, таких самих мускулястих кратерів, як ті, з котрих народжуються мімоїди, тільки незрівнянно більших. Занурена частина симетріїди стискається, немовби якась сила поволі виштовхує колос угору, щоб викинути його за межі планети; верхні шари океанічного драговиння враз активізуються, підіймаються дедалі вище на бічні стіни симетріїди, тужавіють, укривають їх, замурують отвори, та все це дрібниці порівняно з тим, що відбувається рівночасно у глибині велета. Спершу формотворчі процеси – народження чергових архітектонік – ненадовго припиняються, а потім різко прискорюються: рухи маси, її взає-

мопроникнення, коливання, вибудова основ та склепінь, досі такі плавні й розмірені, наче вони мали тривати віки, зненацька набирають карколомної швидкості. Виникає гнітюче відчуття, ніби колос перед лицем небезпеки, яка йому загрожує, прагне щось вивершити. Однак що швидше зростає навальність переміни, то очевиднішою стає жахлива, бридка метаморфоза як будівельного матеріалу, так і його динаміки. Всі стрілчасті перетини напрочуд гнучких площин робляться м'якими, млявими й провислими; з'являються невикінчені, потворні, скалічені форми, а з невидимих глибин долинають дедалі гучніший гул і рев. Зі силою виштовхуване з надр повітря немовби в передсмертному видиху третєся об вузькі тіснини, видобуваючи з прогонів і склепінь, наче зі страхітливих горлянок, оброслих сталактитами слизу, і мертвих голосових зв'язок, стогін та хрипіння; у спостерігача, незважаючи на карколомний рух маси, виникає враження її цілковитого омертвіння. Справді, це рух плундрування. І вже тільки ураганний вітер, завиваючи у тисячах бездонних шахт, підтримує, роздимаючи, піднебесну споруду. Мить – і вона починає сповзати вниз, западатися, наче охоплений полум'ям стільник; де-не-де ще видно останні конвульсії, безпорадний,

дедалі слабший трепет; нарешті, без упину атакований ззовні, підмитий хвилями титан повільно, наче гора, перекидається й зникає у клубах піни, точнісінько такої, як та, що з неї він постав.

І що ж це все означає? Так, що воно означає?..

Пам'ятаю, як шкільна екскурсія оглядала Інститут соляристики в Адені. Я був тоді Гібаряновим асистентом. Через боковий зал бібліотеки школярів провели до головного приміщення, основну частину якого заповнювали касети з мікрофільмами. На них було зафіксовано незначні фрагменти нутра симетріад, певна річ, давно вже неіснуючих, а всього їх там – не окремих кадрів, а цілих бобін з плівкою налічувалося понад дев'яносто тисяч. І ось повновида дівчинка років п'ятнадцяти, рішуче й допитливо глянувши крізь окуляри, раптом запитала: «А навіщо все це?..»

Запала ніякова тиша. Вчителька суворо глянула на недисципліновану ученицю. А ми, соляристи, які провадили екскурсію (я теж був серед них), нічого не змогли їй відповісти. І справді, що можна сказати? Адже симетріади неповторні, як неповторні загалом процеси, що відбуваються в цих гігантах. Наприклад, іноді повітря перестає проводити в них звук; або збільшується чи зменшується коефіцієнт рефракції. Інколи в деяких

місцях тяжіння ритмічно пульсує, неначе у симетрії б'ється гравітаційне серце. З'являються і зникають шари підвищеної іонізації, і тоді гірокомпаси дослідників аж шаленіють. Цей перелік можна було би продовжити. А втім, якщо таємницю симетриад колись буде навіть розгадано, залишаться ще асиметріїди...

Вони виникають так само, як і симетріїди, тільки гинуть інакше. У них нічого не можна розрізнити, бо все тремтить, палає, мерехтить. Ми знаємо тільки, що вони – осередки процесів, швидкість яких наближається до межі фізично можливих величин, іноді асиметріїди називають іще «неосяжними квантовими явищами». Однак їхня математична подібність до певних моделей атома така непостійна й скороминуща, що дехто вважає її другорядною чи навіть випадковою ознакою. Вони живуть набагато менше, ніж симетріїди, – лише якихось двадцять хвилин, а загибель їхня ще жахливіша: слідом за ураганом, котрий роздирає та підриває їх з оглушливим гуркотом, із них з неймовірною швидкістю вихоплюється рідина. Вируючи під шаром брудної піни, вона затоплює все довкола з гидким бульканням, після чого стається вибух. Мов виверження грязьового вулкана, він викидає стовп розшматованих решток асиме-

тріади, що ще довго падають на збурену поверхню Океану. Рознесені вітром деякі з них, висохлі, наче тріски, жовтуваті, пласкі, схожі на закостенілі перетинки чи хрящі, можна знайти на хвилях за багато десятків кілометрів від центру вибуху.

Окрему групу становлять утворення, які на тривалий чи короткий періоди повністю відокремлюються від живого Океану. Вони трапляються значно рідше, і через те їх набагато важче помітити. Коли вперше було знайдено їхні рештки, вчені помилково, – це з'ясували набагато пізніше, – ототожнили їх з останками створінь, які нібито живуть у глибинах Океану. Іноді здається, що ці утворення втікають, наче дивні багатокрилі птахи, від сурм «швидкунів», котрі їх переслідують. Але це земне порівняння нічого не пояснює. Інколи (дуже рідко) на скелястих берегах островів можна помітити дивні силуети, схожі чи то на тюленів на лежбищі, чи на пінгвінів, які вигріваються на сонці або ліниво чалапають до моря, щоби злитися з ним в одне ціле.

Отак і крутилися уявлення про них у колі земних, людських понять, а перший контакт...

Експедиції подолали сотні кілометрів у глибинах симетриад, розставили реєстраційні апарати, автоматичні кінокамери; телевізійні очі штучних

супутників фіксували брунькування мімоїдів та «довгунів», їхнє дозрівання і загибель. Заповнювалися бібліотеки, розросталися архіви; ціна, яку доводилося платити за ці дослідження, часом була дуже висока. Сімсот вісімнадцять осіб пропало під час катаклізмів, не встигнувши вибратися з приречених на загибель колосів, причому сто шість із них – тільки в одній катастрофі, відомій тим, що в ній загинув і Гізе, якому тоді саме минуло сімдесят років. Сталося непередбачене: утворення, яке за всіма ознаками належало до симетриад, спіткала смерть, властива асиметриадам. Сімдесят дев'ять осіб, одягнених у броньовані скафандри, разом з машинами і приладами протягом кількох секунд знищив гігантський грязьовий вулкан, збивши своїм виверженням ще двадцятьох сімох, які пілотували літаки й вертольоти, що кружляли над місцем дослідження. Цю точку перетину сорок другої паралелі з вісімдесят дев'ятим меридіаном позначено на картах як «Виверження ста шести». Але вона існує тільки на картах, – поверхня Океану там нічим не відрізняється від будь-якого іншого пункту.

Тоді вперше за всю історію соляристичних досліджень пролунали голоси, які вимагали завдати по Океану термоядерних ударів. Та це було б

жорстокіше за будь-яку помсту, бо йшлося про знищення того, чого ми не могли зрозуміти. Коли обговорювали це питання, Цанкен, колишній заступник начальника резервної групи Гізе, який уцілів, заблукавши над Океаном через помилку передавального апарата, що хибно позначив координати місця досліджень симетрії, і прибув туди буквально через кілька хвилин після вибуху (підлітаючи, він іще побачив чорний гриб), пригрозив, що в разі такої ухвали підірве Станцію разом із собою й вісімнадцятьма людьми, які залишилися на ній. І хоч офіційно ніколи не визнавалися, що цей самобивчий ультиматум уплинув на наслідки голосування, можна припустити, що так воно й було.

Однак часи, коли такі численні експедиції відвідували планету, вже минули. Сама Станція, за будівництвом якої спостерігали з супутників, – інженерна споруда такого масштабу, що Земля могла б пишатися нею, якби не здатність Океану протягом кількох секунд створювати конструкції, в мільйони разів більші, – має форму диска діаметром двісті метрів з чотирма ярусами в центрі й двома по краях. Вона висить на висоті від п'ятисот до тисячі п'ятисот метрів над Океаном завдяки гравітаторам, котрі приводить в рух енер-

гія анігіляції, і, крім звичайної апаратури, якою устатковані всі станції та великі Сателоїди інших планет, її оснащено ще й спеціальними радарними установками, готовими увімкнути додаткову потужність за найменшої зміни стану поверхні Океану, – тож, тільки-но з'являються перші ознаки нового живоутворення, сталевий диск підіймається у стратосферу.

Тепер Станція майже безлюдна. Відтоді, як у нижніх складах замкнули роботів – з невідомої мені досі причини, – у коридорах не зустрінеш ні душі, мов на кораблі, що дрейфує без команди, яка загинула за таємничих обставин.

Коли я поставив на полицю десятий том монографії Гізе, мені здалося, що під моїми ногами затремтіла сталь, укрита шаром пористого пінопласту. Я заціпенів, але тремтіння більше не повторилося. Бібліотека була ретельно ізольована від усього корпусу станції, і вібрація могла виникнути тільки з однієї причини: з ракетодрому стартувала якась ракета. Ця думка повернула мене до дійсності. Я ще не вирішив остаточно, чи полечу, як мені радив Сарторіус. Якщо поводитимусь так, ніби цілком схвалюю його плани, то в кращому разі зможу тільки відтягти наше зіткнення; я був майже певен, що справа дійде до сутички, бо ви-

рішив зробити все можливе, щоб урятувати Гері. Головне, чи були в Сарторіуса шанси на успіх. Його перевага переді мною була величезна: як фізик він розумівся на цій проблемі у десять разів краще за мене, і я міг, хоч як це парадоксально, покладатися лише на бездоганність рішень, що підносив нам Океан. Тож я годину просидів над мікрофільмами, силкуючись виловити хоча б щось доступне моєму розумінню з моря триклятої математики, мовою якої промовляла фізика нейтринних процесів. Спершу мені це здалося безнадійним, тим паче, що неймовірно складних теорій нейтринного поля було аж п'ять – явна ознака того, що всі вони далекі від досконалості. Та врешті-решт мені вдалося знайти щось обнадійливе. Я саме переписував формули, коли раптом хтось постукав. Я швидко підійшов до дверей і прочинив їх, заступаючи щілину. Я побачив перед собою блискуче від поту Снаутове обличчя. В коридорі більше нікого не було.

– А, це ти, – сказав я, широко розчиняючи двері. – Заходь.

– Так, це я, – відповів Снаут.

Голос його лунав хрипко, під запаленими очима набрякли мішки. Снаут був у блискучому гумовому антирадіаційному фартусі на еластич-

них шлейках; з-під фартуха виглядали ті самі брудні холоші штанів, яких він, здавалося, ніколи не скидав. Його очі оббігли круглий, рівномірно освітлений зал і зупинилися, завваживши Гері, яка стояла в глибині біля крісла. Ми швидко перезирнулися, і я опустив повіки; тоді він легенько вклонився, а я люб'язним тоном відрекомендував їх одне одному:

– Це доктор Снаут, Гері. Снаут, це... моя дружина.

– Я... малопомітний член екіпажу й через те... – пауза небезпечно затяглась. – Я не мав нагоди познайомитися з вами...

Гері усміхнулася й подала йому руку. Він потиснув її, як мені здалося, трохи приголомшений, кілька разів кліпнув очима й скам'янів, вирячившись на Гері. Я поклав йому на плече руку.

– Даруйте, – сказав Снаут, звертаючись до Гері. – Я хотів би поговорити з тобою, Кельвіне...

– Будь ласка, – відповів я з якоюсь великосвітською невимушеністю. Все це трохи скидалося на низькопробну комедію, але іншого виходу не було. – Гері, люба, не звертай на нас уваги. Нам з доктором треба поговорити про наші нудні справи... – І, взявши Снаута за лікоть, я повів його до кріселець у протилежному кінці залу.

Гері вместились у кріслі, в якому щойно сидів я, але підсунула його так, щоб, підводячи очі від книжки, могла нас бачити.

– Ну що? – тихо запитав я.

– Розвівся, – стиха просичав Снаут.

Можливо, якби мені переказали цю історію й такий початок нашої розмови, я би зареготав, але тут, на Станції, моє почуття гумору цілком атрофувалося.

– З учорашнього дня я прожив кілька років, Кельвіне, – додав він. – Кілька непоганих років. А ти?

– Нічого... – відповів я, трохи повагавшись, бо не знав, що казати. Я завжди з симпатією ставився до Снаута, але відчував, що зараз повинен остерігатися його, точніше, того, з чим він до мене прийшов.

– Нічого? – мовив Снаут тим самим тоном, що й я. – Навіть так?..

– Про що це ти? – я вдавав, що не розумію його.

Він примружив почервонілі очі й, нахилившись до мене так близько, що я відчув на обличчі тепло його дихання, зашепотів:

– Ми загрузаємо, Кельвіне. Із Сарторіусом уже не можу зв'язатися. Знаю тільки те, що написав тобі й що він розповів мені після нашої маленької пречудової конференції...

– Він вимкнув відеофон? – запитав я.

– Ні. В нього коротке замикання. Здається, він зробив це навмисне або... – Снаут різко змахнув кулаком, немовби щось розбиваючи.

Я мовчки дивився на нього. Лівий кутик його губів скривився в неприємній посмішці.

– Кельвіне, я прийшов тому, що... – Снаут не доказав. – Що збираєшся робити?

– Ти маєш на увазі той лист? – неквапливо запитав я. – Можу це зробити, не бачу підстав для того, щоб відмовляти, я, власне, заради цього тут і сиджу. Хотів з'ясувати...

– Ні, – урвав він мене. – Я не про те...

– Ні? – перепитав я з удаваним подивом. – Тоді слухаю тебе.

– Сарторіус, – буркнув Снаут, трохи помовчавши. – Йому здається, що він знайшов шлях... розумієш?

Він не спускав з мене очей. Я сидів спокійно, намагаючись надати обличчю байдужого виразу.

– По-перше, ця історія з рентгеном. Те, що робив з ним Гібарян, пам'ятаєш? Можлива певна модифікація...

– Яка саме?

– Ми посилали в Океан просто пучок променів і модулювали тільки їхню напругу за різними законами.

– Ну, я про це знаю. Нилін уже ставив такі досліді. Та й багато інших теж.

– Так, але вони застосовували м'яке випромінювання. А в нас воно було жорстким – ми гатили в Океан на всю потужність.

– Це може призвести до прикрих наслідків, – зауважив я. – Порушення Конвенції Чотирьох і ООН.

– Кельвіне... не прикидайся. Адже тепер це вже не має ніякогісінького значення. Гібарян мертвий.

– Ага, Сарторіус хоче звалити все на нього?

– Не знаю. Ми з ним про це не говорили. Та й, зрештою, то не так важливо. Оскільки «гості» завжди з'являються саме тієї миті, коли ми прокидаємося, це, на думку Сарторіуса, дає підставу зробити висновок, що Океан витягує з нас рецепт для своїх витворів під час нашого сну. Мабуть, він гадає, що найважливіший наш стан – саме сон. Тому так і чинить. А Сарторіус хоче послати йому нашу яву – думки, коли ми не спимо, розумієш?

– Яким чином? Поштою?

– Жарти пошлеш йому сам, окремо. Цей пучок променів ми промодулюємо біострумами мозку когось із нас.

У голові в мене раптом проясніло.

– Ага, – сказав я. – І цей хтось – я, так?

– Так. Він мав на увазі саме тебе.

– Красенько дякую.

– Що на це скажеш?

Я нічого не відповів. Снаут мовчки глянув на Гері, яка поринула в читання, а відтак перевів погляд на моє обличчя. Я відчув, що блідну, але нічого не зміг із собою вдіяти.

– Ну як?.. – запитав він.

Я знизав плечима.

– Ці рентгенівські проповіді про досконалість людини вважаю блазенством. І ти теж. Може, ні?

– Так?

– Так.

– Дуже добре, – сказав Снаут і всміхнувся, немовби я виправдав його сподівання. – Отже, ти проти цього наміру Сарторіуса?

Я ще не розумів, як це сталося, в його погляді прочитав, що він загнав мене туди, куди хотів. Я мовчав, бо що тут можна було сказати?

– Чудово, – мовив він. – Є ще один проект. Перемонтувати апарат Роше.

– Анігілятор?

– Так. Сарторіус уже зробив попередні розрахунки. Це цілком реально. І навіть не потрібна

буде велика потужність. Апарат працюватиме цілодобово, необмежений час, створюючи антиполе.

– Стри... стривай! Як ти це уявляєш?!

– Дуже просто. Це буде нейтринне антиполе. Звичайна матерія залишається без змін. Знищенню підлягають тільки... нейтринні системи. Розумієш?

Снаут задоволено посміхнувся. Я сидів приголомшений. За хвилину він перестав посміхатися, пильно глянув на мене, насупившись, й чекав.

– Отже, перший проект – «Думка» – ми відкидаємо. А другий? Сарторіус уже над ним працює. Назвемо його «Свобода».

Я на мить заплющив очі. І раптом у мене сяйнув здогад: Снаут – не фізик; Сарторіус вимкнув або розбив відеофон. Та це ж чудово!

– Я назвав би його інакше – «Бійня»... – неквапливо проказав я.

– Ти теж не святий. Хіба ні? Тепер усе буде зовсім інакше. Ніяких «гостей», ніяких створінь F – нічого. Уже тієї миті, коли почнеться матеріалізація, настане розпад.

– Це непорозуміння, – усміхнувся я, похитавши головою. Я був певен, що моя усмішка цілком природна. – Йдеться не про докори сумління, а тільки про інстинкт самозбереження. Я не хочу вмирати, Снауते.

– Що?!

Снаут вражено й підозріло дивився на мене. Я витягнув з кишені зім'ятого папірця з формулами.

– Я теж думав про це. Ти що, здивований? Адже я перший висловив нейтринну гіпотезу. Хіба неправда? Послухай. Антиполе можна збудити. Для звичайної матерії воно безпечне. Це правда. Але тієї миті, коли настає дестабілізація, коли нейтринна структура розпадається, вивільнюється надлишок енергії зв'язку. Якщо на кожен кілограм маси в стані спокою припадає десять у восьмому степені ергів, то на кожне створіння F – п'ять-сім по десять у восьмому степені. Знаєш, що це означає? Еквівалент невеликому зарядові урану, якби він вибухнув усередині станції.

– Що ти кажеш!.. Але ж... Сарторіус мав усе те врахувати...

– Не обов'язково, – заперечив я, лукаво посміхнувшись. – Розумієш, справа в тому, що Сарторіус належить до школи Фрезера і Кайолли. Згідно з їхньою теорією, вся енергія зв'язку в момент розпаду вивільнюється у вигляді світлового випромінювання. Це був би просто сліпучий спалах, не зовсім, може, безпечний, але й не руйнівний. Є, однак, й інші гіпотези, інші теорії нейтринного поля. За Кайятом, Аваловим, за Сіоною, спектр випроміню-

вання значно ширший, а максимум припадає на жорстке гамма-випромінювання. Добре, що Сарторіус вірить своїм учителям та їхнім теоріям, проте є й інші теорії, Снауते. І знаєш, що я тобі скажу?.. – спроквола мовив я, бачачи, що мої слова справляють на нього враження. – Треба взяти до уваги й Океан. Якщо вже він зробив те, що зробив, то, мабуть, застосував оптимальний метод. Інакше кажучи, його дії, як мені здається, є аргументом на користь тієї, другої школи – противників Сарторіуса.

– Покажи мені цього папірця, Кельвіне...

Я подав йому аркушик. Снаут нахилив голову, намагаючись розібрати мої закарлючки.

– Що це таке? – показав він пальцем.

Я взяв у нього папірець.

– Це? Тензор трансмутації поля.

– Дай мені ці розрахунки.

– Навіщо? – запитав я, хоча знав, що він відповість.

– Треба показати їх Сарторіусові.

– Як хочеш, – байдуже відповів я. – Можеш узяти. Тільки май на увазі, що експериментально цього ніхто не перевіряв. Такі структури нам іще не відомі. Сарторіус вірить у Фрезера, а я розраховував за Сіоною. Він скаже, що я не фізик, і Сіона теж. Принаймні в його розумінні. Та це питання

дискусійне. А мене не влаштовує дискусія, внаслідок якої я можу випаруватися для більшої слави Сарторіуса. Тебе я можу переконати, а його – ні. Навіть і не намагатимусь.

– Що ж ти хочеш зробити?.. Він працює над цим, – безбарвним голосом мовив Снаут, згорбившись увесь і аж наче зів'явши.

Я не знав, чи можу розраховувати на його довіру, але мені було вже однаково.

– Те, що робить людина, яку хочуть убити, – тихо відповів я.

– Спробую з ним зв'язатися. Може, він думає про якісь застережні заходи, – буркнув Снаут і підвів на мене очі: – Слухай, а якщо все-таки... Той перший проект, а? Сарторіус погодиться. Напевно. Тут... принаймні є... якийсь шанс...

– Ти в це віриш?

– Ні, – відповів він, не вагаючись ні секунди. – Але... це не зашкодить...

Я не хотів надто швидко погоджуватись, – адже саме це мені й було треба: Снаут ставав моїм спільником. Тепер ми могли разом зволікати з цією грою.

– Треба подумати, – сказав я.

– Ну, я піду, – буркнув Снаут.

Коли він підводився з крісла, у нього затріщали суглоби.

– Хоч енцефалограму ти дозволиш собі зробити? – запитав він, потираючи пальцем фартух, наче хотів витерти на ньому невидиму пляму.

– Гаразд, – погодивсь я.

Не звертаючи уваги на Гері (вона сиділа з книжкою на колінах, мовчки спостерігаючи цю сцену), Снаут попрямував до дверей. Коли вони зачинилися за ним, я встав і розправив аркушик, що тримав у руці. Формули були справжні. Я не підробив їх. Не знаю тільки, чи Сіона визнав би правильними мої висновки. Мабуть, ні. Гері підійшла до мене ззаду і торкнулася моєї руки. Я здригнувся.

– Крісе!

– Що, люба?

– Хто це був?

– Я тобі вже казав. Доктор Снаут.

– Яка він людина?

– Я мало його знаю. А чому ти про це питаєш?

– Він так дивився на мене...

– Мабуть, ти йому сподобалася.

– Ні, – похитала вона головою. – Він дивився на мене зовсім інакше. Так... неначе...

Дівчина зіщулилася, звела на мене очі й відразу ж потупила їх.

– Ходімо звідси куди-небудь...

Рідкий кисень

Не знаю, скільки я пролежав у темній кімнаті, втупившись очима в освітлений циферблат годинника на своєму зап'ясті. Прислухався до власного дихання, охоплений почуттям якогось подиву. Та водночас мене поймала байдужість. Певно, я страшенно стомився. Повернувся на бік, ліжко було незвичайно широке, мені чогось бракувало. Я затамував дух. Запала цілковита тиша. Я завмер. Ані найменшого шереху. Гері! Чому не чую її дихання? Я провів руками по постелі: Гері поруч не було.

«Гері!» – хотів я покликати, але раптом почув чийсь ходу. Хтось ішов, великий і важкий, як...

– Ти, Гібаряне? – спокійно запитав я.

– Так, це я. Не вмикай світла.

– Не вмикати?

– Не треба. Так буде краще для нас обох.

– Але ж ти помер!

– Байдуже. Ти ж упізнаєш мій голос?

– Так. Навіщо ти це зробив?

– Довелося. Ти запізнився на чотири дні. Якби ти прилетів раніше, може, в цьому відпала би потреба. Та не дорікай собі. Мені не так уже й погано.

– Ти справді тут?

- Ах, он воно що! Думаєш, що я тобі снюсь, як думав про Гері?
- Де вона?
- Звідки ти взяв, що я це знаю?
- Здогадався.
- Тримай свої здогади при собі. Припустімо, що я тут замість неї.
- Але я хочу, щоб вона теж була біля мене.
- Це неможливо.
- Чому? Послухай, ти ж знаєш, що насправді це не ти, а я?
- Ні. Це справді я. Якби ти захотів бути педантичним, то міг би сказати – це ще один я. Але не будемо марнувати слів.
- Ти підеш?
- Так.
- І тоді вона повернеться?
- Хіба це для тебе так важливо? Хто вона тобі?
- Це вже моя справа,
- Ти ж її боїшся.
- Ні.
- І гидуєш нею...
- Чого ти від мене хочеш?..
- Ти повинен жаліти себе, а не її. Їй завжди буде двадцять років. Не прикидайся, ніби не знаєш цього!

Раптом, невідомо чому, я заспокоївся. Слухав Гібаряна цілком спокійно. Мені здалося, що тепер він стоїть ближче, в ногах ліжка, проте я, як і досі, нічого не бачив у довколишній пітьмі.

– Чого ти від мене хочеш? – запитав я тихо.

Мій тон начебто здивував його. Він хвилину помовчав.

– Сарторіус переконав Снаута, що ти його обдурив. Тепер вони обдурюють тебе. Вдаючи, що монтують рентгенівську установку, будують анігілятор поля.

– Де вона? – запитав я.

– Ти хіба не чув, що я тобі сказав? Я тебе попередив!

– Де вона?

– Не знаю. Май на увазі: тобі буде потрібна зброя. Тут тобі ні на кого покластися.

– Можу покластися на Гері, – сказав я.

Гібарян тихо захихикав.

– Звичайно, можеш. До певної міри. Зрештою, ти завжди можеш зробити те, що зробив я.

– Ти не Гібарян.

– Та ну? А хто ж, по-твоєму? Може, твій сон?

– Ні. Ти їхня лялька. Але ти про це не знаєш.

– А ти знаєш, хто ти сам?

Ці слова мене збентежили. Я хотів підвестися, однак не зміг. Гібарян тим часом щось говорив. Я не розумів слів, чув тільки звуки його голосу, відчайдушно борюся з кволістю, ще раз шарпнувся з усієї сили... і прокинувся. Я хапав ротом повітря, як викинута на берег рибина. Було зовсім темно. Це сон. Кошмар. Зараз... «дилема, яку ми не вміємо розв'язати. Ми переслідуюмо самих себе. Політерії застосували якийсь спосіб селективного посилення наших думок. Пошуки мотивів цього явища і є антропоморфізм. Там, де нема людей, нема й доступних для людини мотивів. Щоб провадити далі дослідження, треба знищити або власні думки, або їхню матеріальну реалізацію. Перше не в нашій владі, а друге надто вже нагадує вбивство».

Я дослухався у темряві до цього розміреного, далекого голосу, який упізнав одразу ж: говорив Гібарян. Я простягнув руки. Ліжко було порожнє.

«Прокинувся, щоби знову заснути», – подумав я і покликав:

– Гібаряне?..

Голос мій урвався на півслові. Щось тихенько клацнуло, і я відчув на обличчі легенький подих.

– Ну що це ти, Гібаряне, – пробуркотів я, позіхаючи. – Так переслідувати зі сну в сон – це вже, знаєш...

Біля мене щось зашелестіло.

– Гібаряне! – повторив я вже трохи гучніше.

Пружини ліжка гойднулися.

– Крісе... це я... – почувся шепіт поряд мене.

– Це ти, Гері... а Гібарян?

– Крісе... Крісе... його ж не... ти сам казав, що він помер...

– Уві сні все можливе, – сказав я спроквола. Тепер у мене вже не було цілковитої певності, що я бачив сон. – Він був тут. Щось говорив, – додав я.

Мені страшенно хотілося спати. «Якщо мене так хилить на сон, значить, я сплю», – майнула химерна думка. Торкнувся губами холодного плеча Гері та влігся зручніше. Вона щось відповіла мені, але я вже поринув у забуття.

Уранці в залитій червоним світлом кімнаті я пригадав події, які сталися минулої ночі. Розмова з Гібаряном мені приснилась. Але те, що було потім? Я чув його голос, міг у цьому навіть запрястися, однак добре не пам'ятав, що саме він говорив.

Точніше, він не говорив, а читав лекцію. Лекцію...

Гері купалася. З душової долинав хлюпіт води. Я зазирнув під ліжку, куди кілька днів тому засунув магнітофон. Його там не було.

– Гері! – покликав я.

Її мокре обличчя вихилилося з-за шафи.

– Ти часом не бачила під ліжком магнітофона? Маленького, кишенькового...

– Там лежало багато різних речей. Я все склала туди, – вона кивнула на поличку біля аптечки й зникла в душовій.

Я підхопився з ліжка, але мої пошуки не дали жодних результатів.

– Ти не могла його не помітити, – сказав я, коли Гері повернулася до кімнати.

Дівчина нічого не відповіла й почала розчісуватися перед дзеркалом. Тільки тепер я помітив, яка вона бліда, в її очах, коли вони зустрілися в дзеркалі з моїми, була якась настороженість.

– Гері, – знову почав я вперто, як вісьлюк, – магнітофона на полиці нема.

– Ти що, не можеш знайти іншої теми для розмови зі мною?..

– Даруй, – промимрив я. – Твоя правда, я бовкнув дурницю.

Не вистачало ще, щоб ми почали сваритися!

Потім пішли снідати. Гері сьогодні робила все не так, як завжди, проте я не міг уловити, в чому різниця. Вона весь час роззиралася і ніби не чула, коли я їй щось казав, наче раптово впадала в за-

думу. А раз, коли вона підвела голову, я помітив, що очі в неї блищать.

– Що з тобою? – пошепки запитав. – Ти плачеш?

– Ох, дай мені спокій. Це не справжні сльози, – схлипнула вона.

Можливо, мені не треба було задовольнятися цією відповіддю, але я нічого в світі не боявся так, як «відвертих розмов». Зрештою, мене турбувало щось зовсім інше. Хоч я й знав, що інтриги Снаута і Сарторіуса мені тільки приснились, усе-таки почав розмірковувати, чи є взагалі на Станції якась підходяща зброя. Про те, навіщо вона мені, не думав – просто хотілося її мати. Я сказав Гері, що повинен піти на склади. Вона мовчки пішла зі мною. Я перенишпорив у всіх ящиках, обшукав контейнери, а коли спустився на самісінький низ, то не міг здолати бажання зазирнути до холодильної камери. Проте мені не хотілося, щоб Гері заходила туди, тому тільки прохилив двері й обвів очима все приміщення. Під темним саваном вимальовувався видовжений предмет, однак звідти, де я стояв, не видно було, чи лежить там іще та, чорношкіра. Мені здалося, що те місце тепер порожнє.

Я не знайшов нічого підходящого, і настроїв у мене ще погіршився. Несподівано я помітив, що

Гері поруч зі мною нема. А втім, вона відразу ж прийшла – затрималася в коридорі, – але вже сама її спроба покинути мене, бодай на секунду, хоч зробити це їй було дуже важко, мала насторожити. Та й я далі поводився, наче йолоп, чи просто вдавав ображеного хтозна й на кого. У мене розболілася голова, я не міг знайти в аптечці ніяких порошків і злий, як сто чортів, перекинув усе в ній догори дригом. Іти знову до операційної не хотілося. Рідко якого дня мені так не щастило, як сьогодні. Гері тінню снувала по кімнаті, час від часу ненадовго кудись зникаючи. Пополудні, коли ми вже пообідали (втім, Гері взагалі нічого не їла, а я навіть не пробував її вмовити щось з'їсти, бо в мене розколювалася від болю голова, тож і сам пожував щось без усякого апетиту), вона раптом сіла поруч і смикнула мене за рукав.

– Ну, чого тобі? – неохоче буркнув я.

Мені здалося, що з труб долинає ледь чутний стукіт, – мабуть, Сарторіус длубався в апаратурі високої напруги. Хотілося піти нагору. Та від думки, що доведеться взяти з собою й Гері, відразу ж відхотілось. Якщо в бібліотеці її присутність іще можна було якось витлумачити, то там, серед машин, дівчина може дати Снаутові привід для якогось ущипливого зауваження.

– Крісе, – прошепотіла Гері, – а як у нас із тобою?..

Я мимохить зітхнув. Ні, цей день аж ніяк не міг називатися щасливим.

– Краще й бути не може. А про що, власне, ти?

– Хочу поговорити з тобою.

– Будь ласка. Я слухаю.

– Тільки не так.

– А як? Я ж тобі сказав, що в мене болить голова, і взагалі роботи по самісіньку зав'язку...

– Головне, щоби було бажання, Крісе...

Я силувано посміхнувся. Мабуть, моя посмішка була жалюгідна.

– Маєш слухність, люба. Говори.

– А ти скажеш мені правду?

Я звів брови. Такий початок розмови зовсім не сподобався.

– Навіщо ж мені тебе обманювати?

Можеш мати на те причини. Серйозні. Та якщо ти хочеш, щоб... ну, одне слово... то не обманюй мене.

Я промовчав.

– Щось тобі скажу, і ти мені скажи. Гарзд? Тільки щирю правду. Незважаючи ні на що.

Я не дивився їй у вічі, й хоча вона ловила мій погляд, удав, що не помічаю цього.

– Уже казала тобі, що не знаю, звідки тут узялася. Але, може, ти знаєш? Почекай, я ще не закінчила. Може, й тобі теж це не відомо. А якщо ти знаєш, тільки не можеш мені сказати зараз, то, можливо, згодом, колись? Це не найстрашніше. Принаймні даси мені шанс.

Я відчув себе так, немовби мене облили крижаною водою.

– Маленька моя, що ти кажеш? Який шанс? – промимрив я.

– Крісе, хоч би хто я була, я не маленька. Ти мені обіцяв. Скажи.

Від цього її «хоч би хто я була» мені перехопило віддих, і я міг тільки дивитися на неї, дурнувати хитаючи головою, ніби захищаючись від того, що мав іще почути.

– Я ж тобі вже пояснила – не обов'язково казати це саме зараз. Скажи просто, що не можеш...

– Я нічого від тебе не приховую... – відповів я хрипким голосом.

– От і добре, – мовила вона й підвелася.

Я хотів щось сказати. Відчував, що не можу так облишити цю розмову, але слова застрягли мені в горлі.

– Гері...

Дівчина стояла біля ілюмінатора, одвернувшись від мене. Темно-синій, порожній Океан розпростерся під голим небом.

– Гері, якщо думаєш... Гері, адже ти знаєш – я люблю тебе.

– Мене?

Я підійшов до неї. Хотів її обняти. Вона випручалась, відштовхнувши мою руку.

– Ти такий добрий... Любиш мене? А я воліла б, щоб ти мене бив!

– Ну що ти, Гері, люба!

– Ні! Ні! Замовкни, будь ласка.

Вона підійшла до столу й почала збирати тарілки. Я дивився в темно-синю порожнечу. Сонце сідало, й величезна тінь Станції розмірено погойдувалася на хвилях. Тарілка, вислизнувши з рук Гері, упала на підлогу. В раковині булькала вода. Рудий колір переходив по краях небосхилу в брудно-червоне золото. Якби я знав, що робити! Якби тільки знав! Запала раптова тиша. Гері стояла поруч, у мене за спиною.

– Ні. Не обертайся, – сказала вона, знизивши голос до шепоту. – Ти ні в чому не винен, Крісе. Я знаю. І не картай себе.

Я простягнув до неї руки. Гері відскочила й, піднявши стосик тарілок, мовила:

– Шкода. Якби вони могли розбитись, я би розтрощила їх на друзки, всі до одної!!!

Якусь мить мені здавалося, що дівчина й справді жбурне їх на підлогу, але вона мигцем глянула на мене й усміхнулася:

– Не бійся – я не влаштовуватиму тобі сцен...

Прокинувшись серед ночі, я відразу ж насторожено сів на ліжку. В кімнаті було темно, тільки з коридору крізь прочинені двері падала тонка смужка світла. Звідкись долинали пронизливе, дедалі гучніше сичання і приглушені, тупі удари, наче щось велике відчайдушно билося за стіною. «Метеор! – майнуло мені в голові. – Пошкодив обшивку. Там хтось є!»

Протяжне хрипіння.

Я остаточно прочумався від сну. Я ж на Станції, не в ракеті, а цей жахливий звук...

Я вискочив у коридор. Двері маленької лабораторії були відчинені навстіж, там горіло світло. Я забіг досередини.

На мене війнуло хвилею крижаного холоду. В кабіні клубочилася пара, від якої замерзав подих. Хмара білих сніжинок кружляла над загорненим у купальний халат тілом, яке кволо билося на підлозі. У цьому крижаному тумані я ледве розгледів, що це Гері, кинувся до неї й підняв на

руки; халат обпікав мені долоні, Гері хрипіла. Я вискочив у коридор і побіг мимо нескінченної низки дверей, уже не реагуючи на холод, відчуваючи тільки дихання Гері, яке вихоплювалося з її розтулених уст хмарками пари, що вогнем обпікала мені плече.

Я поклав Гері на стіл, розірвав на грудях халат, мить дивився на її скрижаніле, перекривлене судомою обличчя; кров замерзла в кутиках рота, вкрила його чорною смагою, на язиці блищали кришталики льоду...

Рідкий кисень! У лабораторії в посудинах Дьюара зберігався рідкий кисень; підіймаючи Гері, я відчув, як під руками в мене тріщало скло. Скільки вона могла випити? Все одно. Спалені трахея, горлянка, легені – рідкий кисень ядучий, аніж концентровані кислоти. Її скреготливе, сухе, мов звук шматованого паперу, дихання завмирало. Очі заплющились. Агонія.

Я глянув на великі засклені шафи з інструментами та ліками. Трахеотомія? Інтубація? Але ж у неї вже нема легенів! Вони спалені. Ліки? Стільки ліків! Полиці були заставлені рядами кольорових бутлів і коробок. Хрипіння виповнило все приміщення, з розтуленого рота Гері все ще йшла пара.

Грілки...

Кинувшись шукати їх, метнувся до однієї шафи, до другої, рвонув дверцята й почав викидати коробки з ампулами. Тепер шприц. Де він?... У стерилізаторах. Я не міг скласти його закляклыми руками, пальці задеревіли й не хотіли згинатися. Почав шалено гатити кулаком по кришці стерилізатора, але нічого, крім слабкого поколювання, не відчував.

Хрипіння, яке вихоплювалося з грудей дівчини, ще подужчало. Я підскочив до неї. Очі її були розплющені.

– Гері!

Це був навіть не шепіт. Я не міг видобути зі себе ні звуку. Обличчя в мене було якесь чуже, неслухняне, немовби виліплене з гіпсу. Ребра в дівчини ходили ходором під білою шкірою, мокре від розталого снігу волосся розсипалося по столу. Вона дивилася на мене.

– Гері!

Більше нічого видушити із себе не міг. Стояв стовпом, звисивши неслухняні, задерев'янілі руки; ступні ніг, губи, повіки пекли дедалі дужче, але я майже не відчував цього. Крапля розталого в теплі крові скотилася по щоці дівчини, прокресливши скісну риску. Язик затремтів і зник у горлянці; вона й досі хрипіла.

Я взяв її за крижане зап'ястя – пульсу не було; тоді відкинув поли халата й проклав вухо до страхітливо холодного тіла під грудьми. Крізь шум, який нагадував тріск вогню, почув стукіт, шалені удари серця, такі швидкі, що їх не можна було полічити. Я стояв, низько нахилившись над нею, заплющивши очі; й раптом щось торкнулося голови. То пальці Гері перебирали моє волосся. Я зазирнув їй у вічі.

– Крісе, – прохрипіла вона.

Я схопив її руку, вона відповіла потиском, який ледь не розчавив мою долоню. Обличчя Гері спотворила жахлива гримаса, з-під повік блиснули білки очей, у горлі захрипіло, і все тіло звела блювота. Я насилу зміг її втримати, вона сповзала зі столу, билася головою об край фарфорового зливника. Я підтримував її й притискав до столу, але з кожним новим спазмом вона виривалася з моїх рук. Я геть укрився потом, ноги стали ватяні. Коли напади блювання ослабли, спробував покласти Гері. Вона стогнала, хапаючи ротом повітря. Несподівано на цьому страшному, закритавленому обличчі засвітилися очі.

– Крісе... – прохрипіла Гері, – чи... довго, Крісе?

Вона почала задихатися, на губах у неї виступила піна, знову почалася блювота. Я тримав її

з останніх сил. Потім дівчина впала навznak так раптово, аж у неї клацнули зуби, і часто задихала.

– Ні, ні, ні, – виштовхувала вона з кожним видихом, і кожен видих здавався останнім.

Але блювота повернулася знову, і Гері знову забилася у моїх обіймах, втягуючи повітря в короткі перерви між її нападами з такими зусиллями, що крізь шкіру проступали ребра. Нарешті повіки напівзатулили її невидючі очі. Вона знерухоміла. Я подумав, що це кінець, і вже навіть не витирав рожеву піну з її рота; стояв, схилившись над нею, чув десь далеко удари величезного дзвона й чекав останнього зітхання, щоби потім безтямно упасти на підлогу, та Гері все ще дихала, причому вже майже без хрипів, дедалі спокійніше, а горбик грудей, що був, здавалося, майже зовсім непорушний, раптом почав здрігатись у такт швидкому биттю серця. Я стояв згорбившись; обличчя Гері починало рожевіти. Я ще нічого не розумів. Обидві мої долоні спітніли, і мені здалося, ніби я глухну – щось м'яке, еластичне виповнило вуха, та я і далі чув той дзвін – тільки тепер він був глухий. Дівчина підвела повіки, й наші очі зустрілися.

«Гері», – хотів сказати, але губи мої не поворушилися, обличчя мовби перетворилося на мертву, важку маску, і я міг тільки дивитися на дівчину.

Гері обвела очима приміщення, поворухнула головою. В лабораторії запала глибока тиша. За спиною в мене, в якомусь іншому, далекому світі, розмірено капала з погано закрученого крана вода. Гері звелася на ліктях. Сіла. Я позадкував. Вона спостерігала за мною.

– Що? – запитала. – Що? Не... вдалося? Чому?.. Чому ти так дивишся?.. – І раптом страшно закричала: – Чому так дивишся?!!

Знову запала тиша. Гері глянула на свої руки. Здивовано поворушила пальцями.

– Це я?..

– Гері, – вимовив я беззвучно, самими лише губами.

Вона підвела голову.

– Гері?.. – повторила трохи здивовано, повільно зсунулася на підлогу, встала, похитнулася, але відразу ж відновила рівновагу й пройшла кілька кроків. Усе це робила, наче загіпнотизована, дивилася на мене й мовби не бачила.

– Гері? – спроквола мовила ще раз. – Але ж.. я... не Гері. А хто я?.. А ти, ти?!

Раптом очі її розширилися, заблищали, і тінь усмішки й радісного подиву освітила обличчя дівчини.

– Може, ти теж? Крісе! Може, ти теж?!

Я мовчав, притиснувшись зі страху спиною до шафи.

Руки в Гері опали.

– Ні, – сказала вона. – Ні, бо ти боїшся. Послухай – я більше не можу. Так не можна. Я нічого не знала. Я й тепер... я й досі нічого не розумію. Адже це неможливо! Я, – вона притиснула до грудей побілілі руки, – нічого не знаю, крім... крім того, що я – Гері! Може, ти гадаєш, що я прикидаюся? Ні, не прикидаюсь, святе слово правди, не прикидаюся.

Останні її слова пролунали, як стогін. Вона заридала і впала на підлогу. Крик дівчини немовби щось у мені розбив, і я підскочив до неї, схопив за плечі; вона пручалася, відштовхувала мене, ридючи без сліз, кричала:

– Пусти! Пусти! Ти мною гидуєш! Я знаю! Я так не хочу! Не хочу! Ти ж бачиш, сам бачиш, що це не я, не я, не я...

– Замокни! – кричав я, термосячи її.

Ми обоє кричали, мов навіжені, стоячи одне перед одним навколішках. Голова Гері безживно хиталася й билася об моє плече, а я щосили притискав її до себе. Раптом ми завмерли, важко дихаючи. З крана розмірено капала вода.

– Крісе... – насилу видушила зі себе Гері, уткнувшись обличчям у моє плече. – Скажи, що я повинна зробити, щоб мене не стало, Крісе...

– Перестань! – гримнув я на неї.

Піднявши голову, дівчина пильно подивилася на мене.

– Як?.. Ти теж не знаєш? Нічого не можна придумати? Геть нічого?

– Гері... зглянься...

– Я хотіла... ти ж сам бачив. Ні. Ні. Пусти, я не хочу, щоб ти мене торкався! Тобі гидко.

– Неправда!

– Правда. Тобі гидко. Мені... мені самій... теж. Якби я могла... Якби я тільки могла...

– Ти наклала б на себе руки?

– Так.

– А я не хочу, розумієш? Не хочу, щоб ти себе вбила. Хочу, щоб ти була тут, зі мною, і більше нічого мені не треба!

Величезні сірі очі Гері втупилися у мене.

– Як гарно ти брешеш... – зовсім тихо сказала вона.

Відпустивши її, я підвівся з колін. Гері сіла на підлозі.

– Скажи, що я повинен зробити, аби ти мені повірила? Я кажу те, що думаю! Це правда. Іншої правди нема.

– Ти не можеш сказати правду. Я не Гері.

– А хто ж ти?

Вона довго мовчала. У неї затремтіло підборіддя, і, опустивши голову, вона прошепотіла:

– Гері... але я знаю, що це неправда. Ти не мене... любив там, колись давно...

– Так, – сказав я. – Те, що було, вже минуло. Воно померло. Але тут я люблю тебе. Розумієш?

Вона похитала головою.

– Ти добрий. Не думай, що я не можу оцінити все те, що ти робив. Ти намагався робити якнайкраще. Але марно. Коли три дні тому я вранці сиділа біля тебе й чекала, поки ти прокинешся, я ще нічого не знала. У мене таке відчуття, ніби то було давно, дуже давно. Я поводитися, мов божевільна. У голові все ніби повив якийсь туман. Я не пам'ятала, що було раніше, а що пізніше, і нічому не дивувалася, наче після наркозу чи тяжкої недуги. І навіть думала, що, може, я хворіла, але ти не хочеш мені цього сказати. Та потім деякі факти примусили мене замислитися. Ти знаєш, які саме. Дещо прояснилося мені вже після твоєї розмови там, у бібліотеці, з тим, як

його, зі Снаутом. Але ти не хотів мені нічого сказати, тож я встала вночі й увімкнула магнітофон. Я збрехала тобі тільки раз, один-однісінький раз, Крісе, бо справді потім сховала його. Той, хто говорив... як його звали?

– Гібарян.

– Так, Гібарян. Тоді я довідалася про все, хоча, щиро кажучи, й досі нічого не можу збагнути. Я не знала одного: що я не можу... що я не є... що це так закінчиться... що цьому не буде краю. Про це він нічого не казав. А втім, може, й казав, та ти раптом прокинувся, і я вимкнула магнітофон. Одначе я й так почула достатньо, щоби зрозуміти: я не людина, а тільки знаряддя.

– Що ти кажеш, Гері?!

– Так, знаряддя для вивчення твоїх реакцій чи щось подібне. У кожного з вас є такий... така, як я. Все ґрунтується на підсвідомих споминах чи уяві... А втім, ти знаєш це краще, ніж я. Він говорив про страшне, неймовірне, і якби все це так не збігалося, я б, мабуть, не повірила!

– Що збігалося?

– Ну, що мені не потрібний сон і що я весь час повинна бути коло тебе. Ще вчора вранці я думала, що ти мене ненавидиш, і через те була нещасна. Боже, яка я була дурна! Але скажи,

сам скажи, хіба я могла уявити?! Хіба ж Гібарян ненавидів ту свою... А як він про неї говорив! Тільки тоді я зрозуміла: хоч би я що робила, це нічого не змінює, бо, хочу того чи ні, для тебе це однаково буде тортурами. Ба ні, ще гірше, бо знаряддя тортур мертві та ні в чому не винні, як камінь, що може впасти й убити. А щоби знаряддя спроможне було бажати добра і любити, цього я не могла уявити. Мені б хотілося розповісти тобі принаймні те, що коїлося зі мною тоді, коли я все зрозуміла, коли слухала магнітофонну стрічку. Може, це стане тобі в пригоді. Я навіть пробувала записати...

– Через те ти й увімкнула світло? – запитав я здушеним голосом.

– Так. Але з цього нічого не вийшло. Бо я шукала в собі, знаєш... їх – те щось зовсім інше, я наче збожеволіла, повір мені! Якийсь час мені здавалося, що під моєю шкірою зовсім нема тіла, що всередині у мене щось інше, що я тільки... тільки оболонка. Щоб ошукати тебе. Розумієш?

– Розумію.

– Коли вночі лежиш отак годинами без сну, то думкою можна залинути дуже далеко, та ти й сам це добре знаєш...

– Знаю...

– Але я відчувала своє серце і, зрештою, пам’ятала, що ти брав на аналіз мою кров. Яка в мене кров? Скажи, скажи правду. Адже тепер уже можна.

– Така сама, як і в мене.

– Справді?

– Присягаюся тобі.

– Що це означає? Знаєш, я потім думала, що, може, це заховане десь у мені, що воно... дуже маленьке. Однак не знала, де саме. Тепер я вважаю, що просто викручувалася, бо дуже боялася того, що хотіла зробити, й шукала якогось іншого виходу. Але, Крісе, якщо в мене така сама кров... якщо все так, як ти кажеш, то... Ні, це неможливо. Адже тоді я б померла, правда? Виходить, щось усе-таки є, тільки де? Може, в голові? Але ж я думаю цілком нормально... і нічого не знаю... Якби я думала цим, то повинна була б одразу все знати й не любити тебе, а тільки вдавати і розуміти, що вдаю... Крісе, благаю тебе, скажи мені все, що ти знаєш, може, вдасться щось зробити?

– Що саме?

Вона мовчала.

– Ти хочеш померти?

– Мабуть.

Знову запала тиша. Я стояв над зніченою Гері, дивлячись на порожній зал, на біле емальоване

обладнання, на блискучі розсипані інструменти, немовби шукав щось конче мені потрібне, проте ніяк не міг знайти.

– Гері, можна й мені щось сказати?

Вона очікувала.

– Так, це правда, що ти не зовсім така, як я. Та це зовсім не означає, що ти гірша за мене. Навпаки. Зрештою, можеш думати, що хочеш, але завдяки цьому... ти не вмерла.

Якась дитяча, жалісна усмішка проступила на її обличчі.

– Невже це означає, що я... безсмертна?

– Не знаю. В усякому разі, ти не така смертна, як я.

– Це страшно, – прошепотіла дівчина.

– Може, не так страшно, як тобі здається.

– Але ж ти мені не заздриш...

– Гері, це радше питання твого... призначення – я б так назвав це. Знаєш, тут, на станції, твоє призначення, по суті, таке ж невиразне, як і моє, як і кожного з нас. Ті двоє продовжуватимуть експеримент Гіббаряна, і може статися все, що завгодно...

– Або й нічого.

– Або й нічого. І скажу тобі, я волів би, щоб таки справді нічого не сталося, навіть не тому, що

боюся (хоча страх теж, мабуть, відіграє тут якусь роль), а тому, що все те нічого не дасть. Це єдине, в чому я абсолютно певен.

– Нічого не дасть? А чому? Через цей... Океан? Гері здригнулася.

– Так. Через контакт. Я думаю, що тут усе, по суті, дуже просто. Контакт означає обмін досвідом, поняттями, зрештою результатами, якимись рівнями... А якщо нічим обмінятися? Якщо слон – не велетенська бактерія, то Океан не може бути велетенським мозком. Кожна з обох сторін може, звичайно, вдаватися до якихось дій. Унаслідок однієї з них я зараз дивлюся на тебе й намагаюся втовкмачити тобі, що ти мені дорожча, ніж ті дванадцять років життя, які я присвятив планеті Солярис, і що я хочу бути з тобою завжди. Може, твоя поява мала стати для мене карою, може, ласкою, а може, тільки мікроскопічним дослідженням. Свідченням дружби, підступним ударом чи знуцанням? Може, всім водночас або, – що мені здається найімовірнішим, – чимось зовсім іншим. Та, врешті-решт, хіба нас повинні цікавити задуми наших батьків, хоч би як вони різнилися між собою? Ти можеш сказати, що від цих задумів залежить наше майбутнє, і я з цим погоджуюсь. Я не можу передбачити того, що буде. Так само,

як і ти. Не можу навіть обіцяти, що кохатиму тебе довіку. Після того, що сталося, можна сподіватися чого завгодно. Може, завтра я обернуся на зелену медузу? Це від нас не залежить. Але в тому, що залежить від нас, ми будемо разом. Хіба цього мало?

– Знаєш, – сказала Гері, – я хочу запитати тебе ще... Я... дуже на неї... схожа?

– Була дуже схожа, – відповів я, – а тепер уже не знаю.

– Тобто як?..

Гері підвелася з підлоги і втупилась у мене широко розплющеними очима.

– Ти її вже заступила.

– І ти певен, що ти не її, а мене?.. Мене?..

– Так. Тебе. Не знаю. Боюся, що якби ти й справді була нею, то я не зміг би тебе кохати.

– Чому?

– Бо я скоїв щось жахливе.

– Щодо неї?

– Так. Коли ми були...

– Не треба.

– Чому?

– Бо я хочу, щоб ти знав: я – це не вона.

Розмова

Наступного дня, повернувшись з обіду, я знайшов на столі під ілюмінатором записку від Снаута. Він повідомляв, що Сарторіус тимчасово припинив роботу над анігілятором, аби ще раз і востаннє дослідити, як на Океан вплине пучок жорсткого випромінювання.

– Люба, – сказав я Гері, – мені треба піти до Снаута.

Червона заграва палала в ілюмінаторі й поділяла кімнату на дві частини. Ми з Гері були в блакитній тіні. Здавалося, що все поза нею мідяне, навіть книжки, тож досить якійсь із них упасти з полиці, й вона забрязкотить.

– Ідеться про той експеримент. Тільки не знаю, як це краще зробити. Я волів би, розумієш...

– Не виправдовуйся, Крісе. Я б і сама хотіла... Якби тільки ненадовго...

– Ну, якийсь час доведеться згаяти, – відповів я. – Послухай, а може, ти підеш зі мною й почекаєш у коридорі?

– Гаразд. А якщо не витримаю?

– А як це, до речі, з тобою відбувається? – запитав я й квапливо додав: – Я питаю не з цікавості,

розумієш, але, може, з'ясувавши це, ти могла б сама усе те перебороти.

– Я боюся, – відповіла Гері, й обличчя її вкрилося ледь помітною блідістю. – Я навіть не можу сказати, чого боюся, власне, не боюся, а тільки... наче кудись щезаю. До того ж, останньої миті відчуваю ще такий сором... Як тобі все це пояснити... А потім уже нічого нема. Через те я й думала, що це якась хвороба... – тихо закінчила вона й здригнулася.

– Певно, таке відбувається тільки тут, на цій клятій Станції, – припустив я. – Щодо мене, то постараюсь зробити все, щоб ми її якнайшвидше залишили.

– Ти думаєш, що це можливо? – Гері широко розплющила очі.

– А чому б ні? Кінець кінцем, я до неї не прикутий... А втім, це залежатиме також від того, що вирішимо ми зі Снаутом. Як гадаєш, скільки ти зможеш пробути сама?

– Це залежить... – неквапливо почала Гері й опустила голову. – Якщо чути твій голос, то, мабуть, дам собі раду.

– Тобі краще не слухати нашу розмову. Ні, в мене від тебе нема жодних таємниць, але не знаю, не можу знати, що скаже Снаут.

– Нічого більше не говори, Крісе. Я розумію. Гарзд. Стану так, щоб чути тільки звук твого голосу, – цього з мене цілком вистачить.

– Тоді я зараз зателефоную йому з лабораторії. Двері залишу відчиненими.

Гері мовчки кивнула головою. Я пройшов крізь стіну червоного сонячного проміння й опинився в коридорі – через контраст він видався мені майже чорним, хоча там горіли лампи. Двері до маленької лабораторії були відчинені. Блискучі скалки посудини Дьюара, що лежали на підлозі під величезними резервуарами з рідким киснем, ураз нагадали мені про нічну пригоду. Коли я зняв слухавку й набрав номер радіостанції, маленький екран заяснів. Синювата плівка світла, яка немовби вкривала зсередини матове скло, тріснула, і Снаут, перехилившись через підлокітник високого крісла, зазирнув мені просто в очі.

– Вітаю, – сказав він.

– Я прочитав записку й хочу поговорити з тобою. Можна прийти?

– Можна. Зараз?

– Так.

– Будь ласка. Ти прийдеш... не сам?

– Ні, сам.

Його бронзове від засмаги худе обличчя з глибокими поперечними зморшками на чолі, схилене набік у випуклому склі, що надавало йому схожості з якоюсь дивовижною рибиною в акваріумі, набрало багатозначного виразу.

– Ну, ну, – закивав він головою. – Чекаю.

– Ходімо, люба, – мовив я удавано бадьоро, заходячи до кімнати, перетканої червоними пасмами світла, за якими бачив тільки силует Гері, але голос у мене зірвався.

Гері сиділа, забившись у куток крісла й просуваючи руки під підлокітники. Або вона надто пізно почула мою ходу, або не змогла враз прибрати нормальну позу – не знаю, тільки цієї миті мені було цілком досить, щоб побачити, як вона бореться з незбагненою, прихованою в ній силою, і серце моє захлюпнув сліпий, лютий гнів, змішаний із жалем.

Ми мовчки попростували довгим коридором, поминаючи його секції, вкриті різнобарвною емаллю, що, як задумали архітектори, мала скрашати перебування людей у цій броньованій шкаралупі. Ще здалеку я побачив прохилені двері радіостанції. З них у коридор падала довга червона смуга – сонце досягало й сюди. Я глянув

на Гері – вона навіть не пробувала усміхнутись; я бачив, як вона всю дорогу зосереджено готувалася до боротьби зі собою. Напруження вже й зараз змінило її обличчя – воно блідло й аж наче здрібніло. За кілька кроків від дверей вона зупинилась; я обернувся до неї, вона легенько, самими лише кінчиками пальців підштовхнула мене, мовби кажучи: «Іди». І цієї миті усі мої плани, Снаут, експеримент, станція видалися мені такими нікчемними порівняно з тією мукою, яку вона прийшла сюди перебороти. Я відчув себе катом і хотів уже повернути назад, як раптом широку сонячну смугу, заломлену на стіні коридору, заслонила людська тінь. Наддавши ходи, я ввійшов до кабіни. Снаут стояв одразу ж за дверима, немовби чекав на мене. Червоне сонце палало прямо за ним, і здавалося, що Снаутове сиве волосся випромінює пурпурове сяйво. Ми якусь мить мовчки дивилися один на одного. Він мовби вивчав моє обличчя. Його лица я не бачив, засліплений блиском ілюмінатора. Обійшовши Снаута, я зупинився біля високого пульта, з якого стирчали гнучкі стебла мікрофонів. Він поволі обернувся, незворушно стежачи за мною, і звично скривив рота у легкій гримасі, що здавалася то усміхом, то виразом утоми. Не спускаючи

з мене очей, Снаут підійшов до металевої шафи, яка займала всю стіну і обабіч якої громадилися ніби поспіхом звалені в купи радіодеталі, термічні акумулятори та різні інструменти, підсунув туди табуретку й сів, опершись спиною на емальовані дверцята.

Наша мовчанка, яку ми й досі зберігали, ставала вже принаймні дивною. Я зосереджено вслухався в тишу, що панувала в коридорі, де залишилася Гері, але звідти не долинали ні найменшого шереху.

– Коли ви будете готові? – поцікавився я.

– Можна було б розпочати навіть сьогодні, однак запис займе ще трохи часу.

– Запис? Ти маєш на увазі енцефалограму?

– Ну звичайно, ти ж погодився. А що?

– Та нічого.

– Кажі, я слухаю, – озвався Снаут, коли мовчанка знову стала гнітючою.

– Вона вже знає... про себе, – я знизив голос майже до шепоту.

Снаутові брови стрельнули вгору.

– Та невже?

Мені здалося, ніби він тільки вдає, що здивувався. Чому ж Снаут прикидається? Мені відразу ж відхотілося говорити, але я все-таки перебо-

ров себе. «Треба бути хоча б лояльним, – подумав я, – якщо вже більше нічого не лишилося».

– Вона почала здогадуватися, мабуть, після нашої розмови в бібліотеці, спостерігала за мною, зіставляла факти, потім знайшла Гібарянів магнітофон і прослухала стрічку...

Снаут не змінив пози, як і до цього, сидів, опершись на шафу, але в його очах спалахнули іскорки. Я стояв біля пульта навпроти дверей, прочинених у коридор, і ще більше стишив голос:

– Цієї ночі, коли я спав, вона пробувала покінчити із собою. Рідкий кисень...

Щось зашелестіло, наче папір на протязі. Я зазмер, дослухаючись до того, що діялося в коридорі, адже джерело звуку було десь ближче. Щось зашкряботіло, наче миша... Миша? Дурниці! Звідки тут могли взятися миші? Я спідлоба стежив за Снаутом.

– Я тебе слухаю, – сказав він спокійним тоном.

– Їй, звичайно, це не вдалося... в усякому разі, вона знає, хто вона.

– Навіщо ти мені про це розповідаєш? – несподівано запитав Снаут.

Я не відразу зметикував, що йому відповісти.

– Для того, щоб ти орієнтувався... щоб знав справжній стан речей, – урешті мовив.

– Я тебе застерігав.

– Хочеш сказати, що знав... – я мимохіть підвищив голос.

– Ні. Звичайно ж, ні. Але я вже пояснював тобі, як усе відбувається. Кожен «гість», який тут з'являється, – насправді тільки фантом, напакований безладною мішаниною почерпнутих у свого... Адама... спогадів та образів, поза якими він просто... порожній. Чим довше він з тобою, тим більше олюднюється. І набуває самостійності, до певних меж, звичайно. І через те, чим довше це триває, тим важче...

Снаут не докінчив, глянув на мене спідлоба й недбало кинув:

– Вона вже все знає?

– Так, я ж тобі сказав.

– Геть усе? І те, що вона вже раз була тут, а ти...

– Ні!

Снаут усміхнувся.

– Кельвіне, послухай, якщо це настільки... Що ти, власне, збираєшся робити? Залишати Станцію?

– Так.

– З нею?

– Так.

Снаут мовчав, немовби розмірковуючи над моєю відповіддю, проте в його мовчанні було ще щось... Що? Знову цей ледве чутний шерех тут, одразу ж за тонкою перегородкою. Снаут засовався на стільці.

– Чудово, – мовив він. – Чому ти так на мене дивишся? Думаєш, я стану тобі на заваді? Роби, як хочеш, любий мій. Гарні були б ми з тобою, якби до всього ще й силували один одного? Не збираюся тебе переконувати, скажу лишень: ти намагаєшся в нелюдській ситуації залишатися людиною. Може, це й благородно, але марно. А втім, чи благородно, я теж не певен. Хіба глупота може бути благородною? Та справа не в цьому. Ти відмовляєшся від подальших експериментів, хочеш полетіти звідси геть і забрати її з собою. Так?

– Так.

– Але ж це також... експеримент. Ти подумав про це?

– Що маєш на увазі? Хіба вона... зможе?.. Якщо разом зі мною, то не бачу...

Я говорив дедалі повільніше й нарешті зовсім замовк. Снаут з полегкістю зітхнув.

– Ми всі тут дотримуємося страусової політики, Кельвіне, але принаймні знаємо про це й не демонструємо свого благородства.

– Я нічого не демонструю.

– Гаразд. Я не хотів тебе образити. Свої слова про благородство забираю назад, але страусова політика залишається в силі. Ти здійснюєш її в особливо небезпечній формі: обманюєш себе, і її, і знову себе. Ти знаєш умови стабілізації системи, збудованої з нейтринної матерії?

– Ні. І ти їх теж не знаєш. Цього не знає ніхто.

– Твоя правда. Зате нам відомо інше: така система нестійка й може існувати тільки завдяки безперервному припливові енергії. Мені все пояснив Сарторіус. Ця енергія створює вихрове поле стабілізації. Так от: чи є це поле зовнішнім щодо «гостя»? Чи, може, воно виникає в його організмі? Вловлюєш різницю?

– Так, – неквапно відповів я. – Якщо воно зовнішнє, тоді... вона... тоді... така...

– Тоді, віддалившись від Соляріс, така система розпадеться, – докінчив Снаут замість мене. – Ми не можемо цього з певністю стверджувати, але ти вже здійснив експеримент. Та ракета, яку ти запустив... і досі кружляє довкола планети. Вибравши час, я навіть обчислив параметри її руху. Можеш полетіти, вийти на орбіту, зблизитися, стикуватися з нею й перевірити, що сталося з... пасажиркою...

– Ти збожеволів! – вигукнув я.

– Ти так гадаєш? Ну... а якщо... повернути її сюди, ту твою ракету, га? Це можна зробити. У неї дистанційне керування. Ми знімемо її з орбіти і...

– Припини!

– І це теж тебе не влаштовує? Ну, тоді є ще один спосіб, дуже простий. Не треба навіть повертати її на станцію. Нехай там кружляє. Ми тільки зв'яжемося з нею по радіо; якщо вона жива, то озоветься і...

– Але ж... але ж там уже давно скінчився кисень! – насилу видушив я зі себе.

– А може, вона обходиться без кисню? Ну що, спробуємо?

– Снауте... Снауте...

– Кельвіне... Кельвіне... – сердито перекривив він мене. – Ну що ти за людина! Кого хочеш ошчасливити? Врятувати? Себе? Її? Яку з них? Цю чи ту? На обох сміливості в тебе вже не вистачає? Сам бачиш, до чого це призводить! Кажу тобі востаннє: тут ситуація – поза всякою мораллю.

Раптом я знову почув той самий шерех, немовби хтось нігтями дряпнув стіну, і мене тієї ж миті охопила цілковита байдужість. Я почувався так, ніби всю цю ситуацію, нас обох, розглядав з вели-

чезної відстані у перевернутий бінокль – усе було маленьке, трохи смішне, неістотне.

– Ну гаразд, – сказав я. – І що ж, по-твоему, я маю зробити? Позбутися її? Але ж завтра з'явиться така сама, хіба ні? Тоді що, знов? І так щодень? Доки? Навіщо? Що це мені дасть? А тобі? Сарторіусові? Станції?

– Ні, спершу дай мені відповідь. Ти полетиш разом з нею і, припустімо, сам будеш свідком, що з нею станеться. Через кілька хвилин побачиш перед собою...

– Що? Страховисько? – запитав я ущипливо. – Демона, га?

– Ні. Звичайну, найзвичайнісіньку агонію. Ти й справді повірив у її безсмертя? Запевняю тебе – вони всі вмирають... Що ти тоді зробиш? Повернешся за... наступною?

– Припини!!! – закричав я, стискаючи кулаки.

Снаут дивився на мене з поблажливою посмішкою в примружених очах.

– Ах, це я маю припинити? Знаєш, на твоєму місці я облишив би цю розмову. Краще вже зроби щось інше, наприклад, відшмагай різками Океан, помститися на ньому. Що тебе мучить? Отже, якщо... – він театральню помахав рукою і звів очі до стелі, немовби проводжаючи когось погля-

дом, – то будеш мерзотником? А так хіба ні? Якщо усміхаєшся, коли тобі хочеться вити, вдаєш веселого й спокійного, коли ладен рвати на собі волосся, – тоді, виходить, ти не мерзотник? А якщо тут не можна не бути мерзотником? Що тоді? Битися в істериці перед Снаутом, який у всьому винен, так? Ну, тоді ти, до всього, ще й дурень, любий мій...

– Може, це ти... – сказав я, похнюпившись. – Я... кохаю її.

– Кого? Свій спомин?

– Ні. Її. Я розповів тобі, що вона намагалася зробити. На таке спроможна далеко не кожна... жива людина.

– Отже, ти сам визнаєш, що...

– Не лови мене на слові.

– Ну гаразд. Хай так – вона кохає тебе. А ти хочеш кохати її. Це різні речі.

– Помиляєшся.

– Кельвіне, мені дуже прикро, але ти сам утаємничив мене в свої інтимні справи. Не кохаєш. Кохаєш. Вона ладна пожертвувати своїм життям. Ти також. Це дуже зворушливо, красиво й благородно – все, що завгодно. Але тут усе це ні до чого. Ні до чого. Розумієш? Ні, ти не хочеш цього зрозуміти. Сили, над якими ми не владні, втягну-

ли тебе в круговерть, і вона – її часточка. Фаза. Повторюваний ритм. Якби вона була... якби тебе переслідувало страховисько, ладне заради тебе на все, ти б не вагався й хвилини, щоби спекатися його. Правда ж?

– Правда.

– А може... може, саме тому в неї вигляд не страховиська? Це зв'язує тобі руки? Так про це ж і йдеться, щоб вони в тебе були зв'язані!

– Ще одна гіпотеза на додаток до мільйона тих, що в бібліотеці. Снауте, годі, вона... Ні. Я не хочу більше про це з тобою говорити.

– Гаразд. Ти ж сам почав. І все-таки подумай над тим, що вона, зрештою, тільки дзеркало, в якому відбивається частина твого мозку. Якщо вона й справді чарівна, то тільки тому, що чарівним був твій спомин про неї. Ти дав рецепт. Круговерть, не забувай!

– Ну й чого ти хочеш від мене? Щоб я... щоб я спекався її? Я вже питав тебе: навіщо це робити? Але ти не відповів.

– Зараз відповім. Я не запрошував тебе сюди на цю розмову. Не втручався у твої справи. Нічого тобі не наказував та не забороняв – і не зробив би цього, навіть якби й міг... Ти... ти сам прийшов сюди й виклав мені все... знаєш, навіщо? Ні?

Щоби скинути зі себе весь цей тягар. Я знаю, який він важкий, любий мій! Так, так, знаю, і не перебивай мене! Я ні в чому тобі не перешкоджаю, але ти – ти сам хочеш, щоб я тобі перешкодив. Якби я став тобі на заваді, ти, може, розчерепив би мені голову, мені, зліпленому з такого самого тіста, що й ти, і сам відчув би себе людиною. А так... ти не можеш дати всьому цьому ради й через те сперечаєшся зі мною... а, по суті, зі самим собою! Скажи мені ще, що ти тяжко побиватимешся, якщо вона раптом щезне... А втім, не кажи нічого.

– Ну знаєш! Я прийшов розповісти тобі просто з почуття лояльності, що збираюся залишити разом з нею Станцію, – спробував я відбиватися від нього, але мої слова прозвучали непереконливо навіть для мене самого.

Снаут знизав плечима.

– Цілком можливо, що ти зостанешся при своїй думці. Якщо я й заговорив з тобою про це, то тільки тому, що ти зайшов уже надто далеко, а вертатися назад, сам розумієш... Приходь завтра вранці годині о дев'ятій нагору, до Сарторіуса... Прийдеш?

– До Сарторіуса? – здивувався я. – Але ж він нікого не впускає до себе. Ти казав, що йому не можна навіть зателефонувати.

– Він уже все якось уладнав. Ми з ним про це не розмовляємо, розумієш... Ти – зовсім інша справа. Але зараз це не так важливо. Ну то як, прийдеш завтра вранці?

– Прийду, – буркнув я і пильно подивився на Снаута.

Його ліва рука ніби ненароком опинилася за дверцятами шафи. Коли вони прочинилися? Мабуть, уже давно, але, схвильований цією неприємною для мене розмовою, я не звернув уваги. Це було якось неприродно... Наче він там щось ховав. Або хтось тримав його за руку. Я обливав губи.

– Снауте, що з тобою?

– Вийди, – сказав він тихо й напрочуд спокійно. – Вийди.

Я вийшов і зачинив за собою двері, осяяні променями багряної заграви. Гері сиділа на підлозі, кроків за десять од дверей, під самісінькою стіною; помітивши мене, підхопилася.

– Бачиш? – запитала вона з якимсь гарячковим блиском у очах. – Удалося, Крісе... Я така рада. Може, може, відтепер усе буде краще й краще...

– О, звичайно, – неуважно відповів я.

Ми поверталися до своєї кімнати, а я все думав про ту ідіотську шафу... Невже, не вже він ховав

там?.. А вся наша розмова? У мене враз спаленіли щоки, і я мимохіть потер їх. Боже, яке навіженство! І до чого ж ми власне, домовилися? Ні до чого. Щоправда, завтра вранці...

І раптом мене поймав страх, майже такий самий, як і минулої ночі. Моя енцефалограма! Повний запис усіх мозкових процесів, перекладений на коливання пучка променів, буде послано вниз. Углиб цього неосяжного, безмежного чудовиська. Як це сказав Снаут: «...Ти тяжко побиватимешся, якщо вона раптом щезне...» Енцефалограма – то повний запис. І підсвідомих процесів теж. А якщо я хочу, щоби вона зникла, загинула? Бо інакше хіба я здивувався б так, коли вона залишилася жива після тієї жахливої спроби покінчити із собою? Чи можна відповідати за власну підсвідомість? Але якщо за неї не відповідаю я, то хто? Що за ідіотизм! Якого біса я погодився, щоб саме мій, мій... Звичайно, можу попередньо ознайомитися з цим записом, однак розшифрувати його не зумію. Та й ніхто цього не зуміє. Хіба що фахівці, але й вони тільки в загальних рисах зможуть визначити, про що думав піддослідний. Наприклад, що він розв'язував математичну задачу, проте з'ясувати, яку саме, вже не здатні. Вони твердять, що зробити це неможливо, бо енцефалограма –

лише випадкова суміш безлічі процесів, котрі відбуваються одночасно, і тільки частина з них має психологічну «підкладку». А підсвідомі... про них ніхто навіть говорити не хоче, то де вже там розшифровувати чийсь спомини – і ті, які ще жевріють у пам'яті, й ті, які вже зовсім забуто... Але чому я так боюся? Сам же казав уранці Гері, що цей експеримент нічого не дасть. Бо якщо вже наші нейрофізіологи неспроможні розшифрувати запис, то як це може зробити зовсім чужий, чорний, рідинний велетень...

Але ж він увійшов у мене невідомо як, щоб перевернути все в моїй пам'яті й відшукати у ній найболючіший атом! То хіба ж можу в цьому сумніватися? Без нічиєї допомоги, без будь-якої «променевої передачі» проліз він крізь подвійну герметичну обшивку, крізь товсту оболонку Станції, відшукав у ній моє тіло та забрався геть зі здобиччу...

– Крісе... – тихо покликала мене Гері.

Я стояв біля ілюмінатора, втупившись невидючими очима в густі сутінки. Легка, ніжна на цій географічній широті пелена повивала зорі. Суцільний, хоча й тонкий шар хмар висів так високо, що сонце з глибини, з-за обрію вибарвлювало його ледь помітним сріблясто-рожевим сяйвом.

Якщо вона потім щезне, то це означатиме, що я цього хотів. Що я її вбив. А що, як не піти туди? Вони не можуть мене присилувати. Але що я їм скажу? Про це – ні словечка. Не можу. Так, треба прикидатися, треба брехати, весь час та скрізь. І все це тому, що в мені, мабуть, криються думки, заміри, надії – жорстокі, злочинні, безжалісні, а я про них нічого не знаю. Людина вирушила на зустріч з іншими світами, іншими цивілізаціями, не пізнавши до кінця закамарків глухих кутів, глибоких колодязів, міцно забарикадованих дверей власної душі. Видати їм Гері... зі сорому? Видати її тільки тому, що мені бракує відваги?

– Крісе... – ще тихіше прошепотіла Гері.

Я радше відчув, аніж почув, як вона безшелесно підійшла до мене, але вдаю, що не помічаю її. Цієї хвилини мені хотілося побути на самоті. Просто конче треба було побути на самоті. Я ще ні на що не відважився, нічого не вирішив. Стояв не порушно, вдивляючись у потемніле небо, в зорі, котрі були тільки примарною тінню земних зірок, і в порожнечі, яка змінила шалений вихор думок, зростала мертва, байдужа впевненість, що десь там, у недсяжних для мене глибинах, я вже зробив вибір і тільки вдаю, мовби нічого не сталося. У мене не було сили навіть зневажати себе.

Мислителі

– Крісе, це ти через той експеримент?

Я зіщулювся від голосу Гері. Вже кілька годин лежав без сну, втупившись у темряву, зовсім самотній. Не чув навіть дихання Гері, бо, заплутавшись у лабіринті нічних думок, примарних, напівбезглузких, які через це набували нового значення, зовсім забув про неї.

– Що? Звідки ти знаєш, що я не сплю? – запитав, і в моєму голосі забринів страх.

– Бо чую, як ти дихаєш, – відповіла Гері тихо й аж якось наче провинно. – Я не хотіла тобі заважати... Якщо не можеш, не кажи нічого...

– Ні, чому ж. Так, це через той експеримент. Ти вгадала.

– Чого вони від нього сподіваються?

– Вони й самі не знають. Але чогось таки сподіваються. Чого-небудь. Цю операцію треба було б назвати не «Думка», а «Відчай». Зараз потрібне тільки одне – людина, в якій вистачило б сміливості перебрати відповідальність за рішення. Але таку сміливість більшість вважають звичайнісіньким боягузством, бо це – відступ, розумієш, відмова, втеча, негідна людини. Так, ніби в'язнути, тонути й захлинатися

в тому, чого не розумієш і ніколи не зрозумієш – гідно людини.

Я замовк, але не встиг заспокоїтися, як мене захлюпнув новий напад гніву:

– Звісно, ніколи не бракує людей з практичним поглядом на світ. Вони кажуть: якщо навіть не вдасться встановити контакт, то, вивчаючи плазму, всі ці примарні живі утворення, які виникають з неї, щоб проіснувати добу і потім знову щезнути, – ми пізнаємо таємницю матерії. Наче не розуміють, що все це така ж самоомана, як, наприклад, відвідини бібліотеки, заповненої книжками, написаними невідомою мовою, і нам не залишається нічого іншого, тільки розглядати кольорові корінці... Аякже!

– А більше таких планет нема?

– Хтозна. Може, десь і є, але ми знаємо тільки одну. В усякому разі це щось дуже рідкісне, не таке, як Земля. Ми звичайні, ми – трава Всесвіту й пишаємося цією своєю звичайністю, тим, що вона така поширена; ми вважали, ніби в неї можна все убгати. З такою схемою ми сміливо й радісно вирушили уперед – в інші світи! Але що це таке – ті інші світи? Ми підкоримо їх або вони підкорять нас – ото й усе, про що думали наші нікчемні голови... Та годі вже про це. Годі!

Вставши, я навпомацки знайшов у аптечці плаский слоїчок зі снодійним.

– Я спатиму, люба, – мовив, відвертаючись; у темряві, десь високо наді мною, гудів вентилятор. – Мені треба спати. Інакше... сам не знаю...

Я сів на ліжку. Гері торкнулася моєї руки. Я обняв її, невидиму, й тримав у обіймах, не ворухачись, аж поки мене здолав сон.

Уранці, коли прокинувся свіжий та відпочилий, експеримент видався мені дрібницею; я не розумів, як міг надавати йому такої ваги. Те, що Гері доведеться піти зі мною до лабораторії, теж мало хвилювало. Всі її зусилля перебороти себе зводилися нанівець, коли я на кілька хвилин виходив з кімнати, отож відмовився від подальших спроб залишати її саму, хоча вона й наполягала (пропонувала навіть, щоб я її десь замкнув). Я порадив їй узяти якусь книжку.

Більше, ніж сама процедура, мене цікавило, що побачу в лабораторії. Крім великих прогалин на стелажах й у шафах з лабораторним посудом (у деяких з них бракувало скла, а скляна плита одних дверцят була в зірчастих тріщинах, немов тут нещодавно точилася боротьба, і її сліди покvapливо, хоча й старанно, ліквідували), у цьому великому біло-голубому залі не було нічого прикметного.

Снаут, вовтузячись із апаратурою, поведився на диво стримано; прихід Гері він сприйняв як щось цілком нормальне й ледь вклонився їй здалеку.

Коли Снаут протирав мені скроні та чоло фізіологічним розчином, з'явився Сарторіус. Він зайшов у маленькі двері звідкись із темряви. На ньому були білий халат і чорний антирадіаційний фартух, який сягав йому майже до кісток. Діловитий, енергійний, Сарторіус привітався зі мною так, немовби ми були співробітники великого земного інституту й розсталися тільки вчора. Лише тепер я помітив, що мертвого виразу його обличчю надають контактні лінзи, які він носив замість окулярів.

Схрестивши руки на грудях, він дивився, як Снаут прибинтовує до моєї голови електроди, формуючи на ній щось на зразок чалми. Кілька разів Сарторіус обвів очима весь зал, ніби не помічаючи Гері, яка, скулена, сиділа на маленькому табуреті під стіною і вдавала, що читає книжку. Коли Снаут відійшов від мого крісла, я повернув голову, обтяжену металом та проводами, щоб побачити, як він умикатиме апаратуру, але Сарторіус несподівано підняв руку й уривчасто заявив:

– Докторе Кельвіне! Прошу хвилинку вашої уваги й зосередженості! Я не збираюся вам щось

нав'язувати, бо це нічого не дало б, але ви не повинні думати про себе, про мене, про колегу Снау-та, взагалі про будь-що, щоб унеможливити випадковість окремих індивідуальностей і зосередитися на ділі, заради якого ми сюди прибули. Земля та Соляріс, покоління дослідників, які становлять одне ціле, хоча життя кожної людини має свій початок і кінець, наша наполегливість у прагненні налагодити інтелектуальний контакт, історичний шлях, пройдений людством, упевненість у тому, що його буде продовжено в майбутньому, готовність піти на будь-які жертви й здолати будь-які труднощі, підпорядкувати всі особисті почуття нашій місії – ось теми, які повинні цілком заповнити вашу свідомість. Щоправда, виникнення асоціацій не залежить повністю від вашої волі, але те, що ви перебуваєте тут, усе-таки підтверджує слушність послідовності, яку я визначив. Якщо у вас не буде певності, що ви впорались із завданням, прошу повідомити нас про це, і колега Снаут повторить запис. Часу маємо досить...

Останні слова він вимовив з блідю, холодною посмішкою на вустах, не спускаючи, однак, з мене пильного погляду.

У мені все перекидалося від потоку цих фраз, виголошених з такою серйозністю й значущістю.

На щастя, Снаут перервав паузу, що надто затяглася.

– Можна, Крісе? – недбало й трохи фамільярно запитав він, спершись ліктем на високий пульта електроенцефалографа, неначе то була спинка звичайнісінького стільця.

Я був вдячний йому за те, що він назвав мене на ім'я.

– Можна, – відповів я, заплющуючи очі. Хвилювання, від якого в моєму мозку не залишилося жодної думки, щезло, тільки-но Снаут, закріпивши електроди, поклав пальці на кнопки; крізь вії я побачив рожевувате світло контрольних лампочок на чорній панелі апарата. Неприємне відчуття від вологих і холодних, неначе монети, металевих електродів, які оперізували мою голову, зникло. Мені здалося, що я – сіра, неосвітлена арена. Натовп невидимих глядачів амфітеатром оточував порожнечу, і в їхньому мовчанні танула моя іронічна зневага до Сарторіуса й до Місії. Напруження внутрішніх спостерігачів, які прагнули зіграти імпровізовану роль, потроху спадало. «Гері?» – подумав я з огидним страхом, випробовуючи себе, ладен одразу ж відступити. Якусь мить я був сама ніжність, щирий жаль, терпіння й готовність до незліченних жертв.

Гері, без силуету, без форм, без обличчя, заповнила мене до решти. Нараз крізь її безликий, болюче-сентиментальний образ у всій професорській величі проступив із сірої пільми Гізе, батько соляристики і соляристів. Але я думав не про те грязьове виверження, не про ту смердючу безодню, яка поглинула його золоті окуляри й акуратно підстрижені сиві вуса – бачив тільки гравюру на титульній сторінці монографії, густо заштрихований фон навколо його голови, від чого вона була ніби в ореолі; його обличчя не рисами, а виразом добропорядності, старосвітської розважливості так скидалося на обличчя мого батька, що я, зрештою, вже не знав, хто з них дивиться на мене. І в одного, і в другого не було могили – у наш час таке трапляється частенько й не викликає особливих переживань.

Образ почав уже зникати, і я на мить (не знаю, скільки вона тривала) забув про Станцію, про експеримент, про Гері, про чорний Океан – геть про все; в мені раптово спалахнула впевненість, що ці двоє, вже неживих, безмежно маленьких, обернених на жменьку праху людей здолали все, що випало на їхню долю, і відчуття спокою, вщерть виповнивши мене після цього відкриття, розвіяло безформний натовп, який оточував сіру

арену в німому очікуванні моєї поразки. Тієї ж миті клацнула апаратура, бо її вимкнули, і штучне світло вдарило мені в очі. Я зажмурився. Сарторіус стояв у тій самій позі, пильно дивлячись на мене; Снаут, повернувшись до нього спиною, вовтузився біля апарата, ніби навмисне човгаючи сандалями, що спадали йому з ніг.

– Як ви вважаєте, докторе Кельвіне, експеримент удався? – пролунав гугнявий, неприємний Сарторіусів голос.

– Так, – відповів я.

– Ви цього певні? – з відтінком подиву, ба навіть підозри запитав Сарторіус.

– Так.

Від мого рішучого й різкого тону він на хвилину втратив свою поважність.

– Це... добре, – буркнув він і озирнувся, мовби не знаючи, чим йому тепер зайнятися.

Снаут підійшов до мене й почав знімати з моєї голови пов'язку.

Я встав і пройшовся залом, а тим часом Сарторіус, який зник був у темряві, повернувся з уже проявленою та висушеною плівкою. На десятих з лишком метрах плівки тяглися тремтячі зубчасті лінії, схожі на білясту плісняву або павутиння на чорній слизькій целулоїдній стрічці.

Мені більше нічого було тут робити, але я все ще не йшов. Мої колеги вставили в окисдовану головку модулятора плівку, кінець якої Сарторіус, недовірливо насупившись, проглянув ще раз, немовби намагаючись розшифрувати сенс, що крився у цих тремтливих лініях.

Далі експеримент тривав за межами лабораторії. Я бачив, як Снаут і Сарторіус підійшли до пультів управління під стіною й привели в рух апаратуру. Басовито загув струм в обмотках котушок під сталевую підлогою. А потім тільки вогники на вертикальних заскленних трубках індикаторів побігли вниз, показуючи, що великий тубус рентгенівської установки опускається у вертикальну шахту, щоби зупинитися в її відкритій горловині. Вогники застигли на найнижчих поділках шкали, й Снаут почав збільшувати напругу, поки стрілки, а точніше, білі смужки, що правили за них, зробили, хитнувшись, півоберта праворуч. Гудіння струму стало ледве чутним, нічого більше не відбувалося, бобіни з плівкою оберталися під кожухом, тож їх теж не було видно, лічильник метражу тихенько цокав, наче годинниковий механізм.

Гері дивилася понад книжкою то на мене, то на Снаута й Сарторіуса. Я підійшов до неї. Вона запитально глянула на мене. Експеримент уже

закінчувався, Сарторіус повільно підійшов до невеликої конусної головки апарата.

– Ходімо?.. – самими лише губами запитала Гері.

Я кивнув. Вона підвелася. Ні з ким не прощаючись – мені здавалося, що прощатися недоречно – я пройшов повз Сарторіуса.

За ілюмінаторами верхнього коридору, що були високо вгорі, палала напрочуд гарна заграва. Це була не звичайна, похмура, криваво-червона заграва, а вигравали всі відтінки рожевого кольору, оповитого серпанком, усипаного срібним пилом. Важка, безладно збрижена чорнота безмежної рівнини Океану, здавалося, відповідала на це ніжне сяяння брунатно-фіолетовим, м'яким полиском. Тільки в самісінькому zenіті небо все ще залишалося яро-рудим.

Я раптом зупинився посередині нижнього коридору. Мені страшно було навіть подумати про те, що ми знову, наче в тюремній камері, замкнемося у своїй кімнаті, з якої видно тільки Океан.

– Гері, – сказав я, – мені... мені треба зазирнути до бібліотеки... Ти не заперечуєш?

– Ну що ти, я охоче пошукаю собі там щось почитати, – відповіла вона з трохи вдаваною жвавістю.

Я відчував, що учора між нами виникла якась тріщина, і розумів, що маю бути бодай трохи чуйнішим до Гері, але мене раптом поійняла цілковита апатія. Не знаю, що могло б мене з неї вивести. Ми поверталися назад коридором, який похило спускався до маленького тамбура з трьома дверима; між ними, наче у вітринах за кришталево чистими шибками, росли квіти.

Середні двері, що вели до бібліотеки, були з обох боків оббиті тисненою штучною шкірою; відчиняючи їх, я щоразу хтозна-чому намагався не торкатися її. У великому круглому залі з блідо-сріблястою стелею, розмальованою стилізованими сонцями, було трохи прохолодніше.

Провівши рукою уздовж корінців зібрання класичних праць із соляристики, я вже хотів узяти перший том Гізе, той, із гравюрою на фронтиспісі під цигарковим папером, як раптом побачив непомічений минулого разу грубий, формату ін-октаво том Гравінського.

Я сів на м'який стілець. У залі панувала глибока тиша. За моєю спиною Гері гортала якусь книжку – я чув легкий шелест сторінок під пальцями.

Посібник Гравінського, який студенти найчастіше просто зазубрювали, був збірником усіх – від «Абіологічної» до «Ядерної» – соляристичних

гіпотез, розміщених за алфавітом. Компілятор, який ні разу не бачив планети Соляріс, перерив усі монографії, протоколи експедицій, записи й донесення тих часів, ретельно вивчив навіть уривки з праць планетологів, котрі досліджували інші планети. Він склав каталог, що іноді вражав лаконічністю формулювань, часом і тривіальних, бо вони спрощували витончену складність думок, котрі породили ці гіпотези; а втім, ця праця, задумана як енциклопедична, тепер мала цінність радше курйозу; том було видано двадцять років тому, за цей час виросла гора нових гіпотез, які не вмістилися б у жодній книжці. Я пробіг очима алфавітний покажчик авторів, наче список полеглих, – мало хто з-поміж них залишився живий, та й ті, мабуть, не працювали вже активно в соляристиці. Усе це багатство думок, яке охоплювало найрізноманітніші напрямки, створювало враження, що хоча б одна із цих гіпотез неодмінно має бути істинною, бо неможливо уявити, щоб дійсність не відповідала жодному з міриадів викладених тут здогадів.

У передмові до тому Гравінський поділив відомі йому шістдесят років соляристики на періоди. Під час першого, початкового періоду дослідження планети Соляріс ніхто, власне, не висловлю-

вав гіпотез свідомо. Тоді просто інтуїтивно, як підказував «здоровий глузд», вирішили, що Океан – мертвий, хімічний конгломерат, потворна драглиста маса, яка, омиваючи планету, завдяки своїй «квазівулканічній» діяльності володіє спроможністю формувати химерні утворення і в результаті спонтанного автоматизму процесів стабілізує непостійну орбіту планети, так само як маятник утримується в раз заданій площині свого коливання. Щоправда, вже через три роки Маженон припустив, що «драглиста машина» – не що інше, як щось живе від природи, але Гравінський датував період біологічних гіпотез тільки через дев'ять років, коли здогад Маженона, який спочатку ніхто не підтримував, почав завойовувати дедалі більше прихильників. У наступні роки було створено дуже багато складних, підпертих біоматематичним аналізом, детальних теоретичних моделей живого Океану. Відтак настав третій період, період розпаду монолітної досі думки вечних і виникнення багатьох шкіл, які змагалися й завзято боролися між собою. Це була доба діяльності Панмаллера, Штробля, Фрейгауза, Ле-Грея, Осиповича. Всю спадщину Гізе піддали нищівній критиці. Напрацювали перші атласи, каталоги, стереофотографії асиметриад, що доти вважа-

ли утвореннями, котрі не піддаються вивченню; злам стався завдяки новій апаратурі з дистанційним керуванням, яку спрямовували в клекотливі безодні велетів, хоча вони щомиті загрожували вибухнути. Тоді ж під час бурхливих суперечок почали лунати окремі несміливі голоси мінімалістів, які твердили: коли навіть не вдасться встановити горезвісного «контакту» з «розумною потворою», то й тоді вивчення мімоїдів – застиглих міст та кулястих гір, що їх Океан викидає, аби знову поглинути, дасть вельми цінні хімічні й фізично-хімічні пізнання, нові відомості про структуру молекул-гігантів. Але з проповідниками таких ідей ніхто не вважав за потрібне навіть полемізувати. Бо саме цим періодом датовані актуальні й сьогодні каталоги типових метаморфоз та біоплазматична теорія мімоїдів Франка, хоч і відкинута як хибна, а проте визнана чудовим зразком широти мислення й логіки.

Ці «періоди Гравінського», які налічували загалом понад три десятиліття, були роками наївної молодості, стихійно оптимістичного романтизму, нарешті, зрілої соляристики, позначеної першими скептичними голосами. Вже наприкінці двадцятип'ятиріччя знову відродились колоїдно-механістичні гіпотези про апсихічність соляріанського

Океану. Будь-які пошуки свідомої волі, цілеспрямованості процесів, дій, мотивованих внутрішніми потребами Океану, було проголошено хибою цілого покоління дослідників. Запал, з яким спростовували їхні твердження, підготував основу для тверезих, аналітично обґрунтованих, базованих на ретельній фактографії досліджень групи Голдена, Іонідеса, Століви; це був час стрімкого розбухання й розростання архівів, картотек мікрофільмів, час спорядження численних експедицій, оснащених найрізноманітнішою технікою, самофіксуючими реєстраторами, оптиметрами, зондами – всім, що тільки могла дати Земля. У деякі роки в дослідженнях брали участь понад тисячу осіб. Однак уже тоді, коли темп невпинного накопичення матеріалів усе ще наростав, натхнення вчених поволі почало згасати. Так уже в оптимістичний період, межі якого важко точно визначити, розпочався занепад експериментальної соляристики.

Його характеризували передусім такі яскраві й сміливі – хто в своїх твердженнях, а хто в запереченнях – індивідуальності, як Гізе, Штробл, Севада; Севада – останній з великих соляристів – загинув за випадкових обставин: у районі південного полюса планети, через таку безглузду помилку, якої не припустився б навіть новачок. На очах

у сотні спостерігачів він спрямував свій апарат, що летів низько над Океаном, у глиб «швидкуна», який явно поступався йому дорогою. Говорили про якусь раптову слабкість, непритомність пілота чи несправність керування; насправді ж, як на мене, це було перше самогубство, перший раптовий вибух відчаю.

Перший, але не останній. Однак Гравінський про це не згадував жодним словом, я сам допонував дати, факти й подробиці, дивлячись на пожовклі, вкриті дрібним бісером літер сторінки.

Зрештою, таких патетичних спроб покінчити життя самогубством опісля вже не було. Зникли й яскраві індивідуальності. Ніхто не досліджує, чому вчені присвячують себе саме цій, а не іншій галузі планетології. Люди виняткових здібностей і величезної сили волі народжуються часто, важко тільки передбачити, яку сферу діяльності вони оберуть. Їхня участь або неучасть у певній галузі досліджень залежить, мабуть, лише від перспектив, які вона відкриває. По-різному оцінюючи класиків соляристики, ніхто не може відмовити їм у таланті, а іноді й у геніальності. Найкращих математиків, фізиків, визначних фахівців у галузі біофізики, теорії інформації, електрофізіології мовчазний гігант приваблював до себе протягом

десятиліть. І раптом армія дослідників з року в рік почала втрачати своїх вождів. Залишилася сіра, безіменна маса терпеливих збирачів фактів, компіляторів, оригінальних експериментаторів, але вже не було численних, задуманих у масштабі планети експедицій, сміливих, узагальнюючих гіпотез.

Соляристика явно починала розвалюватись, і ніби акомпанементом, паралеллю до її дедалі нижчого лету стала сила-силенна гіпотез про дегенерацію, регрес, інволюцію соляріанських морів, гіпотез, які відрізнялись одна від одної тільки другорядними деталями. Час від часу народжувалися сміливіші, цікавіші думки, але всі дослідники були одноставні в тому, що Океан, визнаний кінцевим продуктом розвитку, давно, тисячоліття тому, пережив період найвищої організації, а тепер, цілісний тільки фізично, уже розпадався на численні, непотрібні, безглузді, агонізуючі утворення. Отже, всепоглинаюча агонія протягом століть, – так сприймали Соляріс, шукаючи в процесах, що відбувалися у рідинному тілі, проявів хаосу й анархії і водночас убачаючи в «довгунах» чи мімоїдах ознаки нових утворень; зрештою цей напрямок став маніакальним, і вся наукова література в наступні сім-вісім років перетворилася на зібрання образ, – хоча, певна річ, жоден автор

відверто не висловлював своїх почуттів, – це була ніби помста сірій масі соляристів за те, що вона втратила своїх проводирів; тим часом об'єкт їхнього вивчення і далі залишався байдужим, ніби ігнорував своїх дослідників.

Я був ознайомлений з оригінальними працями, не введеними до цього каталогу соляристичної класики (як на мене, зовсім несправедливо), – кільканадцятьох європейських психологів, котрі протягом тривалого часу вивчали громадську думку, збираючи дуже пересічні, іноді навіть некомпетентні висловлювання, і встановили таким чином дивовижну залежність ставлення нефахівців до цієї проблеми від процесів, що паралельно відбувалися в колі науковців.

У сфері координаційної групи Інституту планетології, там, де порушували питання про матеріальну підтримку досліджень, теж відбувалися зміни, які призводили до постійного, хоча й поступового скорочення бюджету соляристичних інститутів і баз, а також у фінансуванні експедицій, що вирушали на планету.

Голоси, які наполягали на потребі згортання досліджень, чергувалися з вимогами використовувати енергійніші засоби, але ніхто, мабуть, не пішов далі адміністративного директора Всезем-

ного космологічного інституту, котрий наполегливо твердив, що живий Океан зовсім не ігнорує людей, а просто не помічає їх, як слон мурашу, що повзає в нього по спині, й для того, щоб повернути його увагу та сконцентрувати її на нас, треба вдатися до могутніших подразників і застосувати машини-гіганти в масштабах усієї планети. Цікавою деталлю тут було те, що, як іронічно підкреслювала преса, на таких дорогих заходах наполягав директор Космологічного інституту, а не Інституту планетології, котрий фінансував дослідження Соляріс. Це була щедрість за рахунок чужої кишені.

А потім вир нових гіпотез, власне, відродження з деякими несуттєвими змінами старих, одні з яких було забуто, а до інших, навпаки, перебільшували увагу – все це заводило соляристику, досі таку зрозумілу, попри численні відгалуження, у дедалі складніший, повний глухих кутів лабіринт. В атмосфері загальної збайдужіlosti, застою та розчарування другий, безплідний, паперовий океан товаришив Океану соляріанському.

Років за два до того, як я, випускник Інституту, почав працювати в лабораторії Гібаряна, заснували фонд Метта-Ірвінга, призначений для заохочення тих, хто знайде спосіб використати

для потреб людини енергію океанічного глею. Це спокушало й раніше, і не раз космічні кораблі привозили на Землю вантаж плазматичних драглів. Довго й терпляче вивчали методи їх консервування, застосовуючи високі або низькі температури, штучні, схожі на соляріанські, мікροатмосферу та мікроклімат, фіксували випромінювання, використовували тисячі хімічних реактивів – і все це лише для того, щоби спостерігати більш чи менш млявий процес розпаду; втім, як і всі інші перетворення, звичайно, не раз щонайсумлінніше описувані на різних стадіях – samozнищення, висихання, розрідження первинного і вторинного, раннього чи пізнього. Аналогічні результати давали також усі проби, взяті з різних частин і утворень плазми. Відрізнялися тільки шляхи, що вели до кінцевого результату – легкої, мов попіл, стоншеної аутоферментацією речовини з металевим полиском. Її склад, співвідношення елементів та хімічні формули міг назвати навіть уві сні перший-ліпший солярист.

Невдача, якої зазнала спроба зберегти життя – чи хоча б тимчасову вегетацію в стані гіпотермії – меншої аби більшої частини потвори поза її планетарним організмом, породила теорію, розроблену школою Менье та Пророха: треба

розгадати, по суті, лише одну-єдину таємницю, а коли ключ до неї буде підбрано, все враз стане зрозумілим...

До пошуків такого ключа – цього філософського каменя планети Соляріс – часто бралися, марнуючи час і сили, люди, котрі не мали найменшого стосунку до науки. Тож коли соляристика відлічувала вже своє четверте десятиріччя, комбінаторів-маніяків, які не мали нічого спільного з наукою, проте були одержимі цією пристрасстю дужче, ніж їхні попередники, цих так званих пророків «перпетуум-мобіле» чи «квадратури кола», з'явилося стільки, що це вже починало набирати характеру епідемії, викликаючи занепокоєння в деяких психологів. Однак минуло ще кілька років, така пристрась згасла, а коли я готувався до польоту на Соляріс, про неї вже більше не писали в газетах та й узагалі не говорили; як, зрештою, й про загадку Океану.

Повертаючи на місце том Гравінського, – а книжки на полиці стояли в алфавітному порядку, – я побачив брошурку Граттенстрома, ледве помітну серед товстенних фоліантів. Це був один з курйозів соляристики, праця, спрямована – в боротьбі за розуміння надлюдського – проти самих людей, проти людини, злісний пасквіль

на рід людський, по-математичному суха розвідка самоука, який, опублікувавши спершу низку незвичайних додатків до деяких специфічних і радше другорядних розділів квантової фізики, у цій своїй головній, обсягом лише кільканадцять сторінок, неординарній праці намагався довести, що наука, навіть на перший погляд дуже абстрактна, гранично теоретична і математично обґрунтована, насправді досягла небагато – тільки на крок чи на два віддалилася від доісторичного, грубо-чуттєвого, антропоморфічного розуміння довколишнього світу. Шукаючи у рівняннях теорії відносності, в теоремах силових полів, у парастатиці, в гіпотезах єдиного космічного поля сліди плоті, все те, що є похідним від наших органів чуття, будови нашого організму, обмеженості й убозтва тваринної фізіології, Граттенстром зробив остаточний висновок: ні про який «контакт» людини з нелюдиноподібною, агумаїдальною цивілізацією не може бути й ніколи не буде навіть мови. У цьому пасквілі на весь рід людський жодного разу не згаданий мислячий Океан, але його присутність, ніби втілена в зневажливо тріумфуюче мовчання, відчувалася майже у кожній фразі. Принаймні я так сприймав її, ознайомлюючись із брошурою Граттенстрома. Це була курйозна

праця, що не мала нічого спільного зі соляристи-кою в звичному розумінні, – у класичне зібрання вона потрапила тільки завдяки тому, що туди її увів сам Гібарян; зрештою він перший і дав мені її почитати.

Із дивним, схожим на повагу почуттям я обережно поставив на полицю тонкий, навіть неоправлений друкарський відбиток. Кінчиками пальців торкнувся зелено-бронзового «Соляристичного альманаху». За всього хаосу й усієї безнадії довкола нас пережите протягом кільканадцяти днів, безперечно, допомогло нам розв'язати низку головних проблем, які роками викликали безплідні суперечки та на спроби з'ясування яких було змарновано море чорнила.

У тому, чи жива істота Океан, тепер міг сумніватися хіба що хтось упертий і схильний до парадоксів. Але заперечувати наявність у нього психіки, – байдуже, що розумілося під цим словом, – було вже неможливо. Те, що Океан дуже добре помічає нашу присутність над собою, стало очевидним... Уже саме це твердження перекреслювало певний напрям у соляристиці, прихильники якого проголошували Океан «світом у собі», «життям у собі», вважаючи, що внаслідок повторного відмирання він позбувся властивих йому ко-

лись органів чуття й через те нічого не знає про існування зовнішніх явищ та об'єктів; що він зосереджений лише на круговерті гігантських течій мислення, творцем яких є безодня, котра вирує під двома сонцями. Крім того, ми довідалися: Океан уміє те, що нам самим не під силу, – він штучно синтезує людські тіла, ба навіть удосконалює їх, вносячи в їхню субатомну структуру незбагненні зміни, відповідно, мабуть, до мети, якою він при цьому керується.

Отже, Океан існував, жив, думав, діяв; шанс звести «проблему планети Соляріс» до нонсенсу або до нуля, ідея, що Океан – ніяка не істота, а тому ми нічого чи майже нічого не програємо, – втратили під собою ґрунт раз і назавжди. Тепер люди, хотіли вони того чи ні, мали зважати на такого сусіда, і хоч їх відділяли від нього більйони кілометрів порожнечі, простір багатьох світлових років, він усе ж таки стояв на дорозі їхньої експансії, до того ж, збагнути його було куди важче, ніж решту Всесвіту.

Можливо, ми досягли поворотного етапу історії, думав я. Тож намір відступити, відійти тепер або в недалекому майбутньому міг бути слухним, навіть ліквідацію самої Станції я вважав цілком можливою та реальною. Однак не вірив, що це

може зарадити. Саме існування мислячого коло-са ніколи вже не дасть людям спокою. Хай вони облітають усі галактики і встановлять контакт з іншими цивілізаціями схожих на нас створінь – Соляріс завжди буде викликом, кинутим людині.

І ще один невеликий том у шкіряній оправі загубився серед випусків «Альманаху». Якусь мить я роздивлявся корінець, потемнілий від дотику людських пальців, а тоді розгорнув стару книжку. Це був «Вступ до соляристики» Мунціуса. Мені пригадалася ніч, яку я провів над нею, усмішка Гібаряна, коли він давав мені цей свій примірник, і земний світанок, що спалахнув у вікні, тільки-но я дочитав до слова «кінець». «Соляристика, – писав Мунціус, – своєрідна релігія космічного віку, віра в шатах науки; контакт, мета, яких ми прагнемо, такі ж туманні й малоймовірні, як життя святих чи прихід Месії. Наші дослідження – це літургія в методологічних формулах, а смиренна праця вчених – очікування здійснення наших мрій, благовіщення, бо немає й не може бути ніяких мостів між планетами Соляріс та Земля. Ці очевидні факти, як і багато інших, – брак спільного досвіду, єдиних понять, що ними можна було б обмінюватися, – соляристи відкидають, як віруючі відкидають аргументи, котрі спростовують

їхню віру. А втім, чого люди можуть чекати, чого сподіватися, «встановивши інформаційний зв'язок» з мислячими морями? Переліку переживань, пов'язаних з безмежним у часі існуванням, таким давнім, що самі моря не пам'ятають, мабуть, коли вони виникли? Опису бажань, пристрастей, надій і страждань, породжених творенням живих гір, утіленням математики в буття, самостійності й смирення – в сутність? Але ж усе це знання, які неможливо передати; навіть переклавши їх якоюсь земною мовою, марно шукати в них цінностей і значення – вони залишаться по той бік. А втім, «прихильники» контакту, навіть самі собі в цьому не признаючись, очікують радше поетичного, ніж наукового пізнання, більше того – одкровення, яке розкрило б їм сенс самої людини! Соляристика – це відродження давно померлих міфів, плід містичної туги, про яку відкрито, на повен голос, люди вже не наважуються говорити, а її наріжний камінь, глибоко захований у фундаменті цієї споруди, – надія на порятунок...

Але, нездатні визнати цю правду, соляристи старанно обходять будь-які тлумачення Контакту, тож він у їхніх працях набуває характеру чогось остаточного, і якщо попервах, ще за тверезого підходу, його вважали початком, вступом, вихо-

дом на новий шлях, один із багатьох, то з роками він стає для них вічністю і небом...»

Простий і гіркий аналіз Мунціуса, цього «єретика» планетології, блискуче заперечує, розвінчує соляристичний міф чи, точніше, міф про Місію Людини. Цей перший голос, який відважився пролунати ще в часи цілковитої довіри до соляристики, у період її романтичного розвитку, було проігноровано. І це зрозуміло, бо визнати твердження Мунціуса означало перекреслити всю тодішню соляристику. А фундаторів нової, тверезої, безпристрасної марно було сподіватися. Через п'ять років після смерті Мунціуса, коли його праця стала бібліографічною рідкістю, коли її вже не можна було знайти ні в соляристичних, ні у філософських зібраннях бібліотек, виникла школа, названа його іменем, утворилося коло норвезьких учених, серед яких було кілька яскравих індивідуальностей, що перейняли його спадщину; замість спокійного викладу Мунціуса з'явилася дошкульна іронія Ерла Еннессона та якась звульгаризована, споживацька соляристика, або краще сказати «утилітаристика» Фаеланги; цей останній, відкинувши всі фантастичні надії на цивілізований контакт, на інтелектуальний зв'язок двох цивілізацій, прагнув зосередити всю свою увагу

на конкретній користі, яку можуть дати дослідження. Проте поряд з безкомпромісним, чітким аналізом Мунціуса праці всіх його духовних учнів здаються другорядними, якщо не просто популяризаторськими, за винятком хіба що праць Еннессона та ще, може, Такати. Власне, Мунціус сам довів усе до кінця, назвавши перший період соляристики періодом «пророків», до яких зарахував Гізе, Голдена, Севаду, другий – «великим розколом», розпадом єдиної соляристичної віри на безліч вірувань, які боролися між собою; передбачив він і третій період – період догматизму й схоластичного закостеніння, який настане, коли буде вивчено все, що тільки можна вивчити. Однак цього не сталося. «Гібарян, – думав я, – таки мав слушність, вважаючи категоричний висновок Мунціуса надзвичайним спрощенням, яке залишало осторонь усе те, що в соляристиці контрастувало з елементами віри; в соляристиці, казав Гібарян, усе вирішує не віра, а наполеглива, щоденна праця, невтомне дослідження конкретної, матеріальної планети, яка обертається довкола двох сонць».

У книжці Мунціуса лежав складений удвоє пожовклий відбиток із щоквартальника «Додаток до соляристики», однієї з перших праць, яку

Гібарян написав ще до того, як очолив Інститут. Після назви «Чому я став соляристом» стисло, майже конспективно перелічені конкретні явища, що доводили реальну можливість контакту. Гібарян належав до того, мабуть, останнього покоління дослідників, яким вистачило відваги ще в юні роки доторкнутися до святої таємниці і, не переступаючи визначених наукою меж віри, сповнитися оптимізму в матеріальну силу науки, котра мала увінчатися успіхом, якщо зусилля будуть наполегливі й тривалі.

Він базувався на добре відомих класичних дослідженнях біоелектроніків Євразії: Хо Ен Міна, Нг'ялі й Кавакадзе. Вони довели, що є певна подібність між електричними імпульсами в людському мозку і деякими розрядами енергії, котрі відбуваються в плазмі Океану й передують виникненню таких її утворень, як поліморфи (у зародкових стадіях) та близнюки-соляриди. Гібарян відкидав надто антропоморфічні інтерпретації, всі ті містифікації, тези психоаналітичних, психіатричних, нейрофізіологічних шкіл, що намагалися перенести на драглистий Океан поняття людських захворювань, наприклад, епілепсії (аналогію до якої вони вбачали у конвульсивних виверженнях асиметриад), бо він був серед прихильників Кон-

такту одним з найобережніших і найтверезіших та зовсім не терпів сенсацій, що їх, правда, дедалі рідше викликало те чи інше відкриття. Хвилю такої дешевої сенсації здійняла, зрештою, і моя дипломна праця. Вона теж була десь тут, у бібліотеці, не надрукована, звісно, а знята на плівку й зхована в якомусь контейнері з мікрофільмами. У ній я опирався на новаторські дослідження Бергмана та Рейнольдса, яким удалося з мозаїки процесів кори людського мозку виділити й «відфільтрувати» компоненти, що супроводжують найсильніші емоції – відчай, тугу, радість. Я по черзі порівняв ці дані з розрядами океанічних струмів, відкрив коливання та профілі кривих (на певних ділянках чаш симетриад, біля основи незрілих мімоїдів тощо), і виявив між ними варту уваги аналогію. Цього було цілком досить, щоб у бульварній пресі незабаром з'явилося моє прізвище під блазенськими назвами на зразок «Драглі в розпачі» або «Планета в оргазмі». Та все це тільки посприяло мені (так принаймні я вважав ще донедавна): Гібарян, як і будь-який інший солярист, не читав усіх праць зі соляристики (їх виходили тисячі) й тим паче праць новачків, а тут раптом звернув на мене увагу, і я отримав від нього листа. Цей лист завершив попередній та розпочав новий період мого життя.

Оскільки Океан ніяк не реагував на наш експеримент, ми змушені були його повторити через шість днів, причому станція, яка досі непорушно висіла на перетині сорок третьої паралелі зі сто шістнадцятим меридіаном, попливла, зберігаючи чотирьохсотметрову висоту над Океаном, у південному напрямку, де, як показували радарні датчики і радіограми сателюїда, активність плазми значно зросла.

Дві доби змодульований моєю енцефалограмою пучок рентгенівських променів завдавав з інтервалами у кілька годин невидимих ударів по майже зовсім гладенькій поверхні Океану.

Наприкінці другої доби ми були вже так близько від полюса, що коли майже весь диск блакитного сонця сховався за обрієм, хмари на протилежному боці налилися пурпуром, провіщаючи схід червоного. На чорному огромі Океану й порожньому небі над ним тоді заграли сліпучо-яскраві барви: різкі, ядуче зелені промені, виблискуючи розплавленим металом, стикалися з приглушеними рожевими сполохами, а сам Океан перетинали відблиски двох дисків,

розташованих один навпроти одного, двох палаючих вогнищ – ртутного і багряного; досить було у зеніті з'явитися бодай маленькій хмарці, щоб зайчики на важкій піні, яка стікала з гребенів хвиль, замерехтіли всіма кольорами веселки. Відразу ж після заходу блакитного сонця на північному заході з'явилася симетріяда, про яку негайно попередили сигналізатори; вона майже повністю зливалася з рудуватою імлою і вирізнялася на її тлі хіба поодинокими дзеркальними зблисками, ніби там, на межі неба і плазми, виростала велетенська скляна квітка. Станція, однак, не змінювала курсу і через чверть години колос, що мерехтів червоним світлом, мов згасаюча рубінова лампа, сховався за обрієм. Минуло ще кілька хвилин, і високий тонкий стовп, підніжжя якого вже ховалося від наших очей, беззвучно зметнувся в атмосферу на кілька кілометрів. Це була явна ознака загибелі симетріяди. Половина стовпа палала криваво, а друга вилискувала ртуттю; він розрісся у двобарвне дерево, потім кінчики його віття, яке дедалі дужче бучавіло, злилися в грибоподібну хмару, верхня частина якої, осяяна палахкотінням двох сонць, пливла, підхоплена вітром, а нижня, розгорнувшись гронами на третину обрію, надзвичайно повільно

опадала. Через годину від цього видовища не залишилося й сліду.

Минуло ще дві доби, й експеримент було повторено востаннє, рентгенівські уколи охопили вже доволі велику частину драглистого Океану, на півдні забовваніли, чітко видні нам з висоти, хоча вони були за триста кілометрів від нас, Арреніди – кряж із шести скелястих, ніби вкритих льодовиками верховин; та насправді це був наліт органічного походження, який свідчив про те, що утворення служило колись дном Океану.

Тоді ми змінили курс на південний схід і якийсь час рухалися уздовж гірського кряжу, оповитого хмарами, характерними для червоного дня; потім усе зникло. Від початку першого експерименту минуло десять днів.

За весь цей час на Станції, по суті, нічого не сталось; автоматична апаратура повторювала експеримент згідно з програмою, і я навіть не певен, чи хто-небудь контролював її роботу. І все-таки на станції відбувалося значно більше подій, аніж можна було сподіватися. Щоправда, люди тут були ні до чого. Я потерпав, що Сарторіус зажадає відновити роботу над анігілятором; окрім того, я чекав, як прореагує Снаут, коли довідається від Сарторіуса, що я його до певної міри

обдури́в, перебільшивши небезпеку, яку могло спричинити знищення нейтринної матерії. Однак нічого такого не сталося з причин, які спершу були для мене цілком загадковими; звісна річ, я очікував якогось підступу з їхнього боку; думав, що вони таємно над чимось працюють, і через те щодня заходив до приміщення без ілюмінаторів під головною лабораторією, де був розташований анігілятор. Проте жодного разу нікого з них там не застав, а тонкий шар пороху, який покривав захисний кожух і кабелі апаратури, свідчив, що до неї багато тижнів ніхто навіть не торкався.

Снаут, як і Сарторіус, раптом кудись зник, і я ніяк не міг з ним зв'язатися, – його відеофон на радіостанції не відповідав на жоден мій виклик. Звичайно, рухом Станції хтось керував, але не можу сказати, хто саме, бо мене те, хоч як це дивно, просто не цікавило. Байдуже було мені й до того, що Океан зовсім не реагував на експеримент; тож через два чи три дні я майже перестав очікувати чи боятись якоїсь його реакції та й узагалі забув і про Океан, і про експеримент. Цілими днями я просиджував або в бібліотеці, або у кімнаті разом з Гері, яка снувала за мною, наче тінь. Я розумів, що наші справи кепські й що такий стан апатичної непевності не може тривати віч-

но. Треба було якось подолати його, щось змінити у наших стосунках, але я відкидав навіть думку про це й не здатен був на щось відважитися. Не можу пояснити цього точніше, однак мені здавалося, що все на Станції, а особливо наші з Гері стосунки, перебуває в стані надзвичайно нестійкої рівноваги й може враз розпастися, досить тільки його торкнути. Чому? Не знаю. Найдивнішим було те, що й Гері відчувала щось подібне, принаймні деякою мірою. Коли я думаю про це тепер, мені здається, що враження непевності, хиткості, передчуття потрясіння були викликані присутністю когось, хто наповнював геть усі приміщення Станції, але ніяким іншим способом себе не проявляв. Втім, можливо, була ще одна розгадка – сні. Оскільки ніколи – ні раніше, ні згодом – мені не ввижались такі видива, я вирішив записувати їх і тільки завдяки цьому можу тепер про них бодай щось розповісти. Хай і уривчасто й без розмаїття, яке важко передати.

Якимсь незбагненним способом у просторі, позбавленому неба, землі, підлоги, стелі, стін, я, чи то скорчений, чи то зв'язаний, опинився в чужій мені субстанції, немовби тіло моє вросло у напівмертву, незграбну, безформну брилу або, ще точніше, ніби само ставало нею; мене, без-

плотного, оточували невиразні з першого погляду блідо-рожеві плями, котрі зависали в просторі, що мав інші, ніж повітря, оптичні властивості, отож тільки на дуже близькій відстані предмети ставали чіткими, навіть надміру, неприродно чіткими, бо в тих снах усе, що мене безпосередньо оточувало, конкретністю й матеріальністю переважало яву. Я прокидався з парадоксальним відчуттям, що реальністю, справжньою реальністю був, власне, сон, а те, що бачу, розплющивши очі, – тільки його бліда тінь.

Такий був перший образ, початок, з якого висновувався сон. Довкола мене щось чекало мого дозволу, моєї внутрішньої згоди, а я відчував, – точніше, відчувало щось у мені, – що я не повинен піддаватися незрозумілій спокусі, бо, як відомо, чим більша спокуса, тим страшніший кінець. Та саме цього я й не знав; якби знав, то боявся б, а я страху не відчував. Я чекав. З рожевої імлі довкола мене народжувався перший дотик, а я, безвладний, мов колода, застрягши десь глибоко в масі, яка неначе поглинала мене, не міг ні відступити, ні поворухнутись, а те щось обмацувало мою в'язницю незрячими й водночас видющими дотиками та оберталось ніби на долоню, яка створювала мене; до цієї хвилини я був

зовсім сліпий і ось тепер починав бачити; під пальцями, які обмацували моє обличчя, з нічого народжувалися мої губи, щоки, і в міру того, як цей розкладений на нескінченно малі часточки дотик сягав усе ширше, в мене з'являлися вже обличчя та груди, що глибоко дихали, викликані до життя тим, – взаємним, – актом творення, бо і я, той, кого створювали, своєю чергою, теж творив, і виникало обличчя, якого я ще ніколи не бачив, чуже й знайоме водночас, я намагався зазирнути в нього, проте не міг, бо всі його пропозиції були спотворені, бо тут не було ніяких напрямів, просто в якомусь молитовному мовчанні ми відкривали одне одного й ставали одне одним; і ось я вже був самим собою, але немовби піднесеним до степеня нескінченності, а та друга істота – жінка? – непорушно застигла разом зі мною. В нас бився один пульс, ми були одним цілим, але раптом у цю сповільнену сцену, поза якою нічого не існувало й не могло існувати, закрадалося щось неймовірно жорстоке, неможливе, протиприродне. Той самий дотик, який створив нас і невидимим, золотим покривом огорнув наші тіла, перетворився на рій жал. Наші тіла, голі й білі, починали розпливатися, чорніти у темі-тьменній хробаків, які звивалися, виходячи з нас, наче повітря; і ось

уже я ставав – ми ставали – я ставав блискучою драглистою масою, яка то гарячково спліталася, то розпліталася, і їй не було кінця, бо вона нескінченна; і в цій нескінченності – ні! – я, сам нескінченний, вив мовчки, благаючи кінця, але саме в цей час, ширячись на всі боки, мене пронизував раптовий біль, стократ сильніший, аніж наяву, зосереджений десь у чорних і багряних далечах, біль, який був то твердий, мов скеля, то сягав свого піка в спалахах іншого сонця чи іншого світу.

Це був найпростіший зі снів, інші я негоден розповісти, бо жах, який пережив у них, не можна ні з чим порівняти, йому просто нема аналогів у моїй свідомості. У снах я нічого не знав про існування Гері, так само в них не відбивалися жоден спомин чи враження прожитого дня.

Були й інші сни, коли в мертвій, застиглій темряві я відчував себе об'єктом ретельних, неквапливих досліджень, без будь-яких інструментів; це було проникання, роздрібнювання, руйнація аж до цілковитого зникнення; межею, краєм усього цього мовчазного знищування був страх, на саму згадку про який моє серце враз починало прискорено калатати.

А дні – однакові, якісь немовби збляклі й сповнені нудної нехоті до всього – тяглися мляво, ви-

кликаючи безмежну байдужість; я боявся тільки ночей, однак не знав, як від них урятуватися. Я намагався не спати, як Гері, котра взагалі не відчувала потреби в сні, цілував та пестив її, розуміючи, що справа тут зараз зовсім не в ній і не в мені, що просто все це я роблю зі страху заснути. Хоч я й не прохопився перед нею про свої жакні кошмари жодним словом, вона, мабуть, про щось здогадувалася, бо в її покірності я відчував глибоку образу, але не міг нічого вдіяти. Я вже казав, що за весь цей час не бачився ні зі Снаутом, ні з Сарторіусом. Щоправда, Снаут раз у кілька днів давав про себе знати – іноді запискою, а частіше телефонним викликом. Цікавився, чи я не помітив якогось нового явища, якоїсь зміни, чогось такого, що можна було б витлумачити як реакцію на стільки разів повторений експеримент. Я відповідав, що не помітив, і ставив йому таке саме запитання. Снаут тільки заперечливо хитав головою у глибині екрана.

На п'ятнадцятий день після припинення експериментів я прокинувся раніше, ніж звичайно, такий втомлений кошмарами, неначе щойно отямився після глибокої непритомності, викликаной наркозом. Крізь відслонений ілюмінатор падали перші промені червоного сонця. Смуга пурпурово-

го вогню перетинала гладінь Океану, і його мертва досі поверхня почала поступово каламутніти, її чорнота враз поблякла, ніби повита легким туманом, хоча насправді він був густий. Подекуди в ньому виникали осереддя хвилювання, і поступово невиразний рух охопив увесь видимий простір. Чорнота зникла зовсім, заслонена ясно-рожевими на гребенях хвиль і перлово-брунатними в западинах плівками. Спочатку барви чергувалися, створюючи з цього дивного океанського покриву довгі лави хвиль, немовби застиглих під час свого коливання, потім усе перемішалось, й Океан укритися пухирчатою піною, величезні клапті якої здіймалися і під Станцією, і довкола неї. З усіх боків у руде, порожнє небо одночасно злітали перетинчастокрилі брили піни, зовсім не схожі на хмари, з кулястими наростами на краях. Ті, які горизонтальними смугами заслоняли сонячний диск, що низько палав над обрієм, видавалися чорними, мов смола, інші, ті, котрі були ближче до сонця, залежно від кута, під яким їх освітлювало проміння сходу, руділи, спалахували вишневими, малиновими відблисками. Процес цей тривав, і здавалося, що Океан луциться, скидаючи зі себе криваві шари, то оголюючи свою чорну поверхню, то ховаючи її під новим нальотом стужавілої піни.

Деякі з цих утворень злітали вгору зовсім близько, зразу ж за ілюмінаторами, лише за кілька метрів від них, а одне навіть ковзнуло своєю шовковиною поверхнею по склу, тимчасом як інші рої, ті, що злетіли першими, вже ледве виднілися далеко в небі, мов зграйка розпоршених птахів, і прозорою хмаркою танули в zenіті.

Станція непорушно застигла на одному місці й провисіла так близько трьох годин, а це незвичайне видовище усе ще тривало. Нарешті, коли сонце сіло вже за обрій, а Океан під нами огорнула пітьма, міради тонких рожевуватих силуетів нескінченними низками почали щоразу вище підійматися в небо, наче ковзали по невидимих струнах, непорушні, невагомі, й таке величне вознесення пошарпаних крил тривало доти, аж поки все оповила цілковита темрява.

Це вражає своєм спокійним розмахом явище приголомшило Гері, але я не міг їй його пояснити, для мене, соляриста, воно було таке ж нове й незрозуміле, як і для неї. А втім, не зареєстровані ще в жодному каталозі форми й утворення можна спостерігати на Соляріс двічі-тричі на рік, а як пощастить, то навіть й частіше.

Наступної ночі, приблизно за годину до сходу блакитного сонця, ми стали свідками ще од-

ного феномена – Океан фосфорував. Спершу подекуди на його невидимій у темряві поверхні з'явилися плями світла, а точніше, тьмяне, білясте, розпливчате світіння. Ці плями рухалися в ритмі з хвилями. Вони зливалися й розширювались, і нарешті примарне сяйво досягло лінії обр'ю. Інтенсивність світіння наростала протягом приблизно п'ятнадцяти хвилин; потім це явище припинилося, причому досить дивним способом: Океан почав згасати, із заходу насувався фронт темряви завширшки, мабуть, кілька сотень миль; коли він досягнув Станції і покинув її, стало видно ту частину Океану, яка ще фосфоровала, наче заграва, що весь час віддалялася на схід та підіймалася аж до хмар. Сягнувши самісінького обр'ю, заграва стала схожою на велетенське полярне сяйво й за хвилину зникла. Коли незабаром зійшло сонце, навсібіч знову простягалася порожня, мертва пустеля, ледь позначена зморшками хвиль, які метали ртутні відблиски в ілюмінатори Станції. Фосфорування Океану описане вже не раз; його спостерігали здебільшого перед виникненням асиметриад, а взагалі це було типовою ознакою локального посилення активності плазми. Однак упродовж наступних двох тижнів ні на Станції, ні поза її

межами нічого не сталося. Тільки якось серед ночі я почув далекий крик, незвичайно високий, різкий та протяжний, наче посилений нелюдський плач, що долинав нізвідки й водночас з усіх боків, і, вихоплений зненацька з кошмару, я довго лежав, дослухаючись, не зовсім певен, чи все це мені не сниться. Напередодні з лабораторії, частково розташованої над нашою кімнатою, було чутно приглушені звуки, немовби там пересували щось важке, якусь апаратуру, чи що; мені здалося, що крик долинав теж згори, тільки незрозуміло, як він проходить через звуконепроникне перекриття, що відокремлювало обидва яруси. Цей крик агонії не стихав майже півгодини. Мокрий від поту, я хотів уже кинутись у нестямі нагору – нерви мої не витримували. Та крик нарешті урвався, і знову почулось, як у лабораторії пересували щось важке.

Через два дні, ввечері, коли ми з Гері сиділи в маленькій кухні, несподівано увійшов Снаут. На ньому був костюм, справжній земний костюм, який неспізнанно його змінив – Снаут немовби став вищим і старшим. Майже не звертаючи на нас уваги, він підійшов до столу, нахилився над ним і стоячи, просто з бляшанки почав їсти з хлібом холодні м'ясні консерви.

При цьому рукав його піджака кілька разів зачепив бляшанку, й на ньому залишилися масні плями.

– Обережно – вимастишся, – застеріг я його.

– Гм? – промимрив Снаут.

Він їв так, наче кілька днів і крихти в роті не мав. Потім налив собі півсклянки вина, вихилив одним духом, витер губи й, передихнувши, повів довкола запаленими очима.

– Бороду запустив?.. Ну-ну... – буркнув він, глянувши на мене.

Гері бряжчала в раковині посудом. Снаут погойдувався на каблуках, кривився й гучно цмакав, очищаючи язиком зуби. Мені здалося, що він робить це навмисне.

– Голитися ліньки, га? – запитав Снаут, прискіпливо роздивляючись мене.

Я не відповів.

– Гляди! – кинув він трохи перегода. – Не раджу тобі. Бо Гібарян теж спершу перестав голитися.

– Іди спати, – буркнув я.

– Що? Нема дурних! Чому б нам з тобою не погмоніти? Послухай, Кельвіне, а може, він добра нам бажає? Може, хоче нас оцчасливити, тільки ще не знає, як? Він читає в наших мізках бажан-

ня, а відомо ж, що тільки два відсотки нервових процесів перебувають під контролем свідомості. Отже, він знає нас краще, ніж ми самі себе. Через те його треба слухатися. Погоджуватися з ним. Чуєш? Тобі не хочеться? Чому? – голос його затремтів. – Чому ти не голишся?

– Та годі вже тобі, – буркнув я. – Ти п'яний.

– Що? П'яний? Я? Ну то й що? Хіба людина, яка таскає своє лайно з одного кінця Галактики в інший, щоб довідатися, чого вона варта, не може напитися? Чому? Ти віриш у місію людини, га, Кельвіне? Гібарян розповідав мені про тебе ще до того, як запустив бороду... Ти точнісінько такий, як він мені розповідав... Тільки не ходи до лабораторії, бо, чого доброго, ще втратиш віру... Там творить Сарторіус, наш Фауст au rebours¹, шукає засіб від безсмертя. Це останній рицар святого Контакту, такий, якого ми заслужили... його попередній задум був теж незгірший – тривала агонія. Непогано, га? Agonia perpetua²... соломка... солом'яні брилі... як ти можеш не пити, Кельвіне?

Його майже невидючі в щілинах запухлих повік очі вп'ялися у Гері, яка заціпеніла під стіною.

¹ Навпаки (лат.).

² Вічна агонія (лат.).

– О ясна Афродіто, Океаном із піни народжена. Божественністю позначена ніжна долоня твоя... – почав він декламувати й похлинувся сміхом. – Майже... точно... та, Кель... віне? – прохрипів, зайшовшись кашлем.

Я все ще зберігав спокій, але цей спокій поступово переходив у холодну лють.

– Перестань! – просичав я. – Перестань і забирайся геть!

– Виганяєш мене? Ти теж? Запускаєш бороду й виганяєш мене? Вже не хочеш, щоб я застерігав тебе, щоб радив, як один справжній зоряний товариш іншому? Кельвіне, давай відчинимо донні люки й гукатимемо йому туди, вниз, може, він почує? Але як його звати? Уявляєш, ми попридумували назви всім зіркам і планетам, а в них, можливо, вже були свої імена, га? Яка узурпація! Послухай, ходімо туди. Крикнемо... скажемо йому, що він з нас зробив, хай жахнеться... збудує нам срібні симетрії, й помолиться за нас своєю математикою, й оточить нас закривавленими янголами, і його мука стане нашою мукою, а його страх – нашим страхом, і він нас благатиме про кінець, а не ми його. Адже все це, – і він сам, і те, що коїть з нами, не що інше, як благання про кінець. Чому ти не смієшся? Це ж тільки жарт. Може,

якби в нашої людської породи було більше почуття гумору, то до цього не дійшло б. Знаєш, що хоче зробити Сарторіус? Він хоче покарати його, цей Океан, хоче примусити його закричати всіма горами зразу... Думаєш, він не наважиться запропонувати цей план на затвердження ареопагові склеротиків, який послав нас сюди спокутувати не свою провину? Твоя правда, він споганить... але тільки через капелюшок. Про капелюшок він не прохопиться нікому: не такий він сміливий – наш Фауст...

Я мовчав. Снаут хитався дедалі дужче. Сльози котилися по його щоках і капали на костюм.

– Хто це зробив? Хто це з нами зробив? Гіббарян? Гізе? Ейнштейн? Платон? Усі вони були злочинці! Подумай-бо сам: у ракеті людина може луснути, як бульбашка, або задубіти, або спектися, або так швидко зійти кров'ю, що навіть і зойкнути не встигне, а потім тільки її кісточки стукотітимуть об метал, обертаючись на ньютонівських орбітах з поправкою Ейнштейна у цих наших брязкальцях прогресу! І ми – охоче вперед, бо це славний шлях! І ось ми прийшли й сидимо у цих клітках, над цими тарілками, серед безсмертних посудомийок, з почтом вірних шаф і відданих клозетів, ми здійснили наші мрії... поглянь, Кельвіне. Якби

я не був п'яний, то не варнякав би такого, але, зрештою, хтось має це сказати. Хтось, зрештою, повинен, правда ж? Ти, наївне дитя, сидиш тут, на цій бойні, й заростаєш щетиною... З чиєї вини? Шукай відповідь сам...

Він поволі повернувся і вийшов, схопившись на порозі за двері, щоб не впасти; а потім його кроки ще довгенько відлунювали у коридорі. Я уникав погляду Гері, але зненацька наші очі зустрілись. Я хотів підійти до неї, обняти, погладити її волосся, проте не зміг. Не зміг...

Успіх

Дні наступних трьох тижнів скидалися один на один; кожен з них, здавалося, повторювався, був точнісінько такий, як і попередній – заслінки ілюмінаторів опускалися й піднімалися, уночі один кошмар змінювався іншим, уранці ми з Гері вставали, й починалася гра. Та чи була це гра? Я вдавав із себе спокійного, Гері теж. Ця мовчазна домовленість, усвідомлення взаємного обману стали, по суті, нашим останнім захистом. Ми багато розмовляли про те, як житимемо на Землі, як поселимося десь поблизу великого міста й більше ніколи не покинемо блакитного неба та зелених дерев; ми разом придумували обставу нашого майбутнього дому, розплановували сад і навіть сперечалися про деталі – про живопліт, про лавки... Чи вірив я в це хоча би мить? Ні. Я знав, що це неможливо. Аж надто добре знав. Бо якби навіть Гері залишила Станцію – жива, – це ще нічого не означало б. Адже на Землю може повернутися тільки людина, а людина – це її документ. Наша подорож закінчилася б на першому ж контрольному пункті. Почали б з'ясовувати її особу, розлучили б нас, і це відразу ж виказало б Гері. Станція була єдиним місцем, де ми могли жити разом. Чи здогадувалася про це Гері? Напевне.

Чи сказав їй хтось про це? Після всього того, що сталося, – мабуть, так.

Якось уночі я почув крізь сон, що Гері тихенько встає. Я хотів обняти її. Тепер уже тільки мовчки, тільки в темряві ми могли ще на хвилину відчути себе вільними; у безвиході, яка обступила нас з усіх боків, це було лише короткочасним відтермінуванням нових тортур. Гері, мабуть, не помітила, що я прокинувся, і перш ніж я встиг простягти руку, встала з ліжка. Напівсонний, я почув човгання її босих ніг. Мене поймав якийсь невиразний страх.

– Гері, – прошепотів я.

Хотів крикнути, але не відважився і сів на ліжку. Двері, що вели в коридор, були прочинені. Тоненька смужка світла перетинала навскоси кімнату. Мені здалося, що я чую якісь приглушені голоси. Невже Гері з кимось розмовляє? З ким?

Я підхопився з ліжка, але мене раптом скував такий моторошний страх, що ноги піді мною підломились. Я хвилину наслухав, – довкола панувала тиша. Поволі знову ліг у постіль. У скронях гупало. Я почав лічити. Коли дійшов до тисячі, двері безшумно відчинилися, Гері прослизнула до кімнати й застигла, мовби прислухаючись до мого дихання. Я старався дихати якомога спокійніше.

– Крісе!.. – тихенько покликала вона.

Я не відгукнувся. Гері хутенько лягла в ліжку. Я відчув, як вона завмерла, випроставшись, і лежав поруч неї, зовсім безвладний. Не знаю, скільки це тривало. Я намагався придумати, про що б її запитати, але чим більше минало часу, тим чіткіше усвідомлював, що першим не забалакаю. По якомусь часі, може, через годину, заснув.

Ранок був такий, як завжди. Я підозріливо придивлявся до Гері, але тільки тоді, коли вона не могла цього помітити. Після обіду ми сиділи поряд навпроти опуклого ілюмінатора, за яким повзли низькі руді хмари. Станція пливла між ними, наче корабель. Гері читала якусь книжку, а я весь віддався спогляданню Океану, яке тепер так часто було для мене єдиним перепочинком. Я завважив, що, коли відповідно нахилити голову, то можна розгледіти у склі наше відображення, прозоре, але чітке. Я зняв руку з підлокітника крісла. Гері – я бачив це у склі – метнула на мене швидкий погляд і, переконавшись, що я споглядаю Океан, нагнулася до підлокітника й торкнулася губами того місця, де щойно лежала моя рука. Я й далі сидів, неприродно випростаний, а вона знову схилила голову над книжкою.

– Гері, – тихо мовив я, – куди ти виходила сьогодні вночі?

– Вночі?

– Так.

– Тобі... мабуть, приснилося, Крісе. Я нікуди не виходила...

– Не виходила?

– Ні. Мабуть, тобі приснилося,

– Можливо, – сказав я. – Так, можливо, мені й справді приснилося...

Увечері, коли ми лягали спати, я знову заговорив про нашу подорож, про повернення на Землю.

– Ах, я не хочу про це навіть чути, – сказала Гері. – Не треба, Крісе. Ти ж знаєш...

– Що?

– Та ні, нічого.

Коли ми вже лежали, вона сказала, що їй хочеться пити.

– Там на столі стоїть склянка соку, подай її мені, будь ласка, – попросила.

Вона випила половину, а решту простягла мені. Мені пити не хотілося.

– За моє здоров'я, – усміхнулася Гері.

Я випив сік. Він видався мені трохи солоним, та я не надав цьому значення.

– Якщо ти не хочеш і чути про Землю, то про що ж тоді нам говорити? – запитав я, коли вона погасила світло.

– Скажи: ти одружився б, якби мене не було?

– Ні.

– Ніколи?

– Ніколи.

– Чому?

– Не знаю. Десять років я прожив сам і не одружився. Не треба про це, люба...

У голові мені шуміло, немовби я випив щонайменше пляшку вина.

– Ні, треба, обов'язково треба. А якби я тебе попросила про це?

– Щоб я одружився? Що за дурниця, Гері? Мені не потрібен ніхто, крім тебе.

Гері схилилася наді мною. Я відчував її дихання на своїх губах, вона так міцно обняла мене, що мою сонливість враз наче рукою зняло.

– Скажи про це інакше.

– Я кохаю тебе.

Вона ткнулась обличчям у моє плече, і я відчув, як затремтіли її повіки, а з очей ринули сльози.

– Що з тобою, Гері?

– Нічого. Нічого. Нічого, – повторювала вона дедалі тихіше.

Я намагався розплющити очі, але вони знову заплющувалися. Незчувсь, як і заснув...

Розбудив мене червоний світанок. Голова, здавалося, була налита свинцем, шия не згиналася, немовби всі хребці зрослись. Я не міг поворушити шорстким язиком. «Може, чимось отруївся», – подумав, насилу підводячи голову, і простягнув руку до Гері. Рука намацала холодне простирало.

Я підхопився.

Ліжко було порожнє, в кімнаті – нікого. Сонце червоними дисками відбивалося в ілюмінаторі. Я скочив на підлогу. Мабуть, у мене був кумедний вигляд, бо я хитався, наче п'яний. Хапаючись за меблі, добрався до шафи – в душовій не було нікого. У коридорі теж. У лабораторії – нікого.

– Гері!!! – закричав я посеред коридору, безладно розмахуючи руками. – Гері... – прохрипів я ще раз, про все вже здогадавшись.

Не пам'ятаю точно, що було потім. Мабуть, я бігав напівголий по всій Станції, пригадую, кинувся навіть до холодильника, а потім до нижнього складу й гамселив кулаками в замкнені двері. Може, я був там навіть кілька разів. Трапи гули, я падав, підхоплювався, знову кудись мчав, аж поки нарешті дістався до прозорого щита, за

яким був вихід назовні – подвійні броньовані двері. Я натискав на них щосили й кричав, благав, щоб усе це виявилось лише сном. Хтось уже якийсь час був поряд зі мною, стримував мене, кудись тягнув. Потім я опинився в маленькій лабораторії; моя сорочка була мокрою від крижаної води, волосся злиплося, ніздрі та язик обпікав спирт; задихаючись, я напівлежав на чомусь холодному, металевому, а Снаут у брудних полотняних штанях вовтузився біля шафки з ліками, щось там шукаючи; інструменти й скло страшенно бряжчали.

І раптом я побачив його перед собою; нахилившись, він пильно дивився мені в очі.

– Де вона?

– Її нема, – відповів Снаут.

– Але... але ж Гері...

– Гері більше нема, – проказав він повільно, виразно, ще дужче наблизивши до мене своє обличчя, немовби хвилину тому завдав мені удару, а тепер хотів пересвідчитись, як це на мене вплинуло.

– Вона повернеться... – прошепотів я, заплющуючи очі.

І я вперше справді не боявся цього. Не боявся примарного повернення Гері. Не розумію, як міг його колись боятися!

– На, випий.

Снаут подав мені склянку з теплою рідиною. Я глянув на неї й раптом вихлюпнув рідину йому в обличчя. Він позадкував, протираючи очі, а коли розплющив їх, я вже стояв над ним. Він був такий маленький...

– Це ти?!

– Ти про що?

– Не прикидайся, сам знаєш, про що. Це ти розмовляв з нею тоді, вночі? І звелів їй дати мені сподійне, щоб... Що ви з нею зробили?! Кажі!!!

Снаут сягнув рукою в нагрудну кишеню і вийняв з неї зім'ятий конверт. Я вихопив його. Конверт був заклеєний, але не надписаний. Я розірвав папір. З конверта випав складений учетверо аркуш. Розгонистий, трохи дитячий почерк, нерівні рядки. Я впізнав руку Гері.

«Любий, я сама попросила про це. Він добрий. Це жахливо, що мені довелося вдатися до обману, але іншого виходу не було. Тепер ти зможеш зробити для мене тільки одне – слухайся його й бережи себе. Ти був дуже добрий».

Унизу було закреслене слово, проте мені вдалося його прочитати. «Гері» – написала вона, потім закреслила; була там іще одна літера, схо-

жа чи то на «Г», чи на «К», але теж закреслена. Я прочитав раз, удруге, потім іще раз. Уже цілком протверезів для того, щоб упадати в істерику, не міг ні кричати, ні навіть стогнати.

– Як? – прошепотів я. – Як?

– Потім, Кельвіне. Заспокойся.

– Я вже заспокоївся. Кажі! Як?

– Анігіляція.

– Що? Але ж апарат?! – мене аж підкинуло.

– Апарат Роше не годився. Сарторіус змонтував інший, спеціальний дестабілізатор. Маленький. Радіус дії – лише кілька метрів.

– Що з нею?..

– Вона щезла. Спалах та повів вітру. Легкий повів вітру – і по всьому.

– Малий радіус дії, кажеш?

– Так. На великий забракло матеріалів.

На мене зненацька почали валитися стіни. Я заплющив очі.

– Боже... вона... повернеться, неодмінно повернеться...

– Ні.

– Ти впевнений у цьому?

– Так, Кельвіне. Пам'ятаєш те шумовиння піни? Після цього вони вже не вертаються.

– Ніколи?

– Ніколи.

– Ти вбив її, – тихо сказав я.

– Так. А ти хіба не зробив би цього? На моєму місці?

Я підхопився й швидко заходив від стіни в куток і назад. Дев'ять кроків. Поворот. Знову дев'ять кроків...

Я зупинився перед Снаутом.

– Слухай, Снауте, давай подамо рапорт. Зажадаємо прямого зв'язку з Радою. Це зробити неважко. Вони погодяться. Мусять. Планету буде виключено з Конвенції Чотирьох. Усі засоби тут дозволені. Застосуємо генератори антиматерії. Думаєш, є щось таке, що може вистояти проти антиматерії? Нема нічого! Нічого! Нічого! – кричав я переможно, засліплений власними слізьми.

– Ти хочеш його знищити? – запитав Снаут. – Навіщо?

– Забирайся геть. Залиш мене!

– Не піду.

– Снауте!

Я дивився йому в очі. Снаут заперечливо похитав головою.

– Чого ти хочеш? – підвищив він голос. – Чого ти від мене хочеш?

Снаут підійшов до столу.

– Гаразд. Ми подамо рапорт.

Я відвернувся й знову почав ходити з кутка в куток.

– Сідай, – запропонував Снаут.

– Дай мені спокій.

– Є два аспекти справи. Перший – це факти. Другий – наші вимоги.

– І про це неодмінно треба говорити саме зараз? – я на мить зупинився.

– Атож, саме зараз.

– Не хочу. Розумієш? Мене це не обходить.

– Останній раз ми послали повідомлення перед смертю Гібаряна. Це було понад два місяці тому. Маємо докладно описати обставини появи...

Я схопив Снаута за руку:

– Ти нарешті перестанеш?

– Удар мене, якщо хочеш, – сказав він, – але я все одно не перестану.

Я відпустив його руку.

– Роби, як знаєш.

– Річ у тому, що Сарторіус спробує приховати деякі факти. Я в цьому майже певен.

– А ти ні? – уточнив я.

– Ні. Тепер уже ні. Це не тільки наша справа. Адже ти розумієш, про що йдеться. Океан виявив здатність до розумних дій. Здатність до органіч-

ного синтезу найвищого порядку, який нам невідомий. Він обізнаний з будовою, мікроструктурою, обміном речовин нашого організму...

– Чудово, – сказав я. – Чому ж ти замовк? Він провів над нами серію... серію... дослідів. Психічну вівісекцію. Спираючись на знання, викрадені з наших голів, не зважаючи на те, до чого ми прагнемо.

– Це вже не факти й навіть не висновки, Кельвіне. Це гіпотези. В певному розумінні – він зважав на те, чого хотіла якась замкнена, захищена частина нашої свідомості. Це міг бути... дарунок.

– Дарунок? О Боже!

Я зареготав.

– Припини! – крикнув Снаут, схопивши мене за руку.

Я стиснув його пальці. І стискав їх дедалі дужче, аж поки хруснули кісточки. Снаут спокійно, примруживши очі, дивився на мене. Я відпустив його пальці й відійшов у куток. Сказав, не повертаючи голови:

– Постараюся без істерики.

– Пусте. Чого ми зажадаємо?

– Кажі ти. Я зараз не можу. Вона сказала що-небудь перед тим, як...

– Ні. Нічого... Я вважаю, що тепер виник шанс...

– Шанс? Який шанс? На що? А-а... – мовив я вже тихіше, дивлячись у вічі йому, і раптом усе зрозумів: – Контакт? Знову контакт? Ми ще мало... і ти, ти сам, і вся ця божевільня... Контакт? Ні, ні, ні. Це вже без мене.

– Чому? – запитав Снаут цілком спокійно. – Кельвіне, ти й досі, а особливо тепер, підсвідомо ставишся до нього, як до людини. Ненавидиш його.

– А ти хіба ні? – кинув я.

– Ні, Кельвіне, адже він сліпий...

– Сліпий? – повторив я, певен, що не розчув.

– Ясна річ, у нашому розумінні. Він не сприймає нас так, як ми сприймаємо один одного. Риси обличчя, постать, яку ми бачимо, дають нам змогу розрізняти окремих індивідів. А для нього все це – прозоре скло. Адже він проникав у глибину наших мізків.

– Ну гаразд. І що ж із цього випливає? До чого ти ведеш? Якщо він зумів оживити, створити людину, яка існує лише в моїй пам'яті, й зробив це так, що її очі, рухи, її голос... голос...

– Кажі далі! Кажі, чувш!!!

– Та кажу... кажу... Ага. Отже... голос... звідси впливає, що він може читати нас, як книгу. Ти розумієш, щó я маю на увазі?

– Атож. Виходить, якби він захотів, то міг би з нами порозумітися, так?

– Звичайно. Хіба це не очевидна істина?

– Ні. Зовсім ні. Адже він міг узяти лише рецепт виробництва, який складається не зі слів. Це збережений у пам'яті запис, його білкова структура, як голівка сперматозоїда чи яйцеклітина. Адже там, у мозку, нема ніяких слів і почуттів; спогад людини – це образ, записаний мовою нуклеїнових кислот на макромолекулярних асинхронних кристалах. Отже, він узяв у нас те, що найглибше закарбувалося, що найміцніше замкнено, що залишило найповніший, найглибший слід, розумієш? Але він міг зовсім не знати, що це для нас означає, який має сенс. Це все одно, якби ми зуміли створити симетріаду й кинули її в Океан, знаючи архітектуру, технологію та будівельні матеріали, але не розуміючи, навіщо вона, для чого служить, чим вона є для нього...

– Це можливо, – сказав я. – Так, це можливо. У такому разі він... може, взагалі не хотів розтоптати й принизити нас. Мабуть, що так. І тільки ненароком... – У мене затремтіли губи.

– Кельвіне!

– Так, так. Гарзд. Уже все нормально. Ти добрий. Він теж. Усі добрі. Але навіщо? Поясни мені. Навіщо ти це зробив? Що ти їй сказав?

– Правду.

– Правду, правду! Що саме?

– Ти й сам добре знаєш. А зараз ходімо краще до мене. Будемо складати рапорт. Ходімо.

– Зачекай. Чого ти, власне, хочеш? Невже збираєшся залишитися на Станції?

– Ти вгадав. Я справді хочу тут залишитися.

Старий мімоїд

Я сидів біля великого ілюмінатора й споглядав Океан. Роботи в мене не було ніякої. Рапорт, складений за п'ять днів, тепер обернувся в пучок хвиль, що мчав у порожнечі десь поза сузір'ям Оріона. Досягнувши темної пилової туманності, яка розпростерлася на обширі вісім трильйонів кубічних миль і поглинає промені світла та будь-які інші сигнали, він потрапить на перший із низки ретрансляторів. Звідти, від одного радіобуя до іншого, стрибками завдовжки мільярди кілометрів линутиме по кривій величезної дуги, аж поки останній ретранслятор, металева брила, щільно напакована точними приладами, з видовженим пискосом напрямленої антени, сконцентрує його ще раз і скерує далі в простір, до Землі. Потім минуть місяці, й точнісінько такий самий пучок енергії, посланий із Землі, протягнувши за собою борозну імпульсних спотворень у гравітаційному полі Галактики, досягне краю космічної хмари, прослизне, посилений, уздовж ланцюга буїв, що вільно дрейфують, і, не зменшуючи швидкості, помчить до подвійного сонця планети Соляріс.

Океан під високим червоним сонцем був чорнішим, аніж звичайно. Рудий туман сплавляв

його стики з обрієм. День видався надзвичайно жаркий, ніби провіщав шалену бурю, яка кілька разів на рік лютує на планеті. Були всі підстави припускати, що її єдиний житель контролює клімат і сам спричиняє ці бурі.

Ще кілька місяців мені доведеться визирати з цих ілюмінаторів, спостерігати з висоти за розкутим білим золотом і стомленим багрянцем, які час від часу відбивалися в якомусь рідинному виверженні, у сріблястому пухирі симетрії, стежити за пересуванням нахилених проти вітру струнких «швидкунів», надібувати напіввивітрілі, зруйновані мімоїди.

Одного чудового дня екрани всіх відеофонів спалахнуть світлом, оживе вся давно змовкла електронна система сигналізації, приведена в дію імпульсом, посланим з-за сотні тисяч кілометрів, сповіщаючи про наближення металевого колоса, який, протяжно гуркочучи гравітаторами, знизиться над Океаном. Це буде «Улісс», або «Прометей», або якийсь інший величезний крейсер далекого плавання. Коли я спущуся трапом з плаского даху Станції, то побачу на палубах шеренги масивних броньованих роботів, які не поділяють з людиною первородного гріха й такі невинні, що виконують кожен наш наказ, аж до повного

знищення себе чи перепони, котра постане їм на шляху, якщо таку програму закладено у кристалах їхньої пам'яті. А потім корабель легко підніметься, випереджаючи звук і залишаючи за собою конус розбитого на басові октави гуркоту, який сягне Океану, й обличчя всіх людей на мить засяють від думки про повернення додому.

Але в мене дому не було. Земля? Я думав про її величезні, багатолюдні, гомінкі міста, де загублюся, щезну майже так, як щез би, коли би зробив те, що хотів зробити другої чи третьої ночі – кинутися в Океан, хвилі якого важко перекочувалися вниз. Я потону в юрбі. Буду мовчазним й уважним, і за це мене цінуватимуть товариші. У мене з'явиться багато знайомих, навіть друзів, будуть жінки, а може, навіть одна жінка. Якийсь час я примушуватиму себе усміхатися, вклонятися, вставати, виконувати тисячу дрібних дій, з яких складається земне життя, аж поки знову звикну. Почнуться нові захоплення, нові заняття, проте вже не зможу їм віддатися цілком. Нікому й нічому, і ніколи більше. А вночі може дивитимуся туди, де на небі скупчення космічного пилу чорною запоною затуляє сяяння двох сонць, і в моїй пам'яті постане все, навіть те, про що думаю зараз, і з поблажливою усмішкою, в якій буде трохи

жально та власної вищості водночас, згадуватиму свої шаленства й надії. Я зовсім не вважаю себе, того, яким буду, гіршим за того Кельвіна, який був готовий на все заради справи, ім'я якій – Контакт. І ніхто не матиме права мене осудити.

До кімнати зайшов Снаут, роззирнувся довкола, відтак глянув на мене. Я встав і підійшов до столу.

– Чого тобі?

– Мені здається, ти нудьгуєш без роботи? – запитав він, підморгуючи. – Я міг би запропонувати тобі зробити деякі обчислення. Щоправда, це не дуже спішно...

– Дякую, – усміхнувся. – Але це вже ні до чого.

– Ти цього певен? – запитав він, дивлячись в ілюмінатор.

– Так. Я саме думав про різне...

– Я волів би, щоб ти думав тепер якомога менше.

– Ах, ти зовсім не уявляєш, щó я маю на увазі. Скажи: ти віруєш у Бога?

Снаут пильно глянув на мене.

– Та що ти? Хто тепер вірить...

У його очах світилася тривога.

– Усе це не так просто, – почав я вдавано безтурботним тоном. – Мене цікавить не традицій-

ний Бог із земних вірувань. Я не знавець релігії і, можливо, нічого нового тут не придумав, але ти часом не знаєш, чи побутувала коли-небудь віра в Бога... недосконалого?

– Недосконалого? – здивувався Снаут. – Як це розуміти? В певному розумінні бог усякої релігії має вразливі місця, бо він наділений людськими рисами, тільки перебільшеними. Бог Старого Завіту, наприклад, жадав схиляння й жертв, заздрив іншим богам... Грецькі боги через свою сварливість та родинні чвари теж були по-людському недосконалі...

– Ні, – урвав я його, – я маю на увазі Бога, чия недосконалість не пов'язана з простодушністю людей, які створили його, а є його найістотнішою, іманентною рисою. Це Бог, обмежений у своєму всезнанні й всесиллі, він помиляється в передбаченні майбутнього своїх починань, подальша доля яких залежить від обставин і може нажахати. Це Бог... каліка, який завжди прагне більше, ніж може, та не відразу це усвідомлює. Бог, який винайшов годинник, а не час, який той годинник відлічує. Винайшов прилади чи механізми, які служать певним цілям, але які вже переросли ті цілі й зрадили їх. Він створив також нескінченність, покликану засвідчити його всемогутність,

а тим часом вона стала свідченням його цілковитої поразки.

– Колись маніхеїзм... – невпевнено почав Снаут. Підозріла стриманість, з якою він звертався до мене останнім часом, зникла.

– Та це не має нічого спільного з поняттям добра і зла, – відразу ж урвав я його. – Цей Бог не існує поза матерією й не може від неї звільнитися, хоч і жадає цього...

– Такої релігії я не знаю, – сказав Снаут, трохи помовчавши. – Така релігія ніколи не була потрібна. Якщо я правильно тебе зрозумів, а боюся, що це саме так, то ти думаєш про якогось еволюціонізуючого Бога, котрий розвивається в часі й росте, підіймаючись на чимраз вищий рівень могутності, сягаючи, зрештою, усвідомлення свого безсилля? Цей твій Бог – істота, для якої її божественність стала безвихіддю, і, збагнувши це, Бог упав у відчай. Але ж Бог, який упав у відчай, – це людина, любий мій! Ти маєш на увазі людину... Це не тільки нікудишня філософія – це навіть нікудишня містика.

– Ні, – відповів я вперто, – не маю я на увазі людину. Можливо, деякі риси мого Бога й справді відповідали би цьому попередньому визначенню, але тільки через те, що воно аж ніяк не повне.

Людина, всупереч усталеній думці, не визначає собі цілей. Їх їй нав'язує час, у який вона народилася. Вона може служити цим цілям або повставати проти них, однак об'єкт служіння чи бунту заданий їй ззовні. Повна свобода пошуків мети можлива тоді, коли людина самотня, але це нереально, бо людина, яка не виросла серед людей, не здатна стати людиною. Цей... мій Бог – істота, яка не має множини, розумієш?

– Ах, – зітхнув Снаут, – як же я зразу... – І показав рукою на Океан.

– Ні, – заперечив я, – і він теж ні. Як і те, що оминуло в своєму розвитку можливість стати богом, надто рано замкнувшись у собі. Він радше анахорет, пустельник космосу, а не його Бог... Він повторюється, Снауте, а той, про кого я думав, ніколи б цього не зробив. Може, він саме зараз виникає десь у якомусь куточку Галактики і незабаром у нападі молодечого запалу почне гасити одні зірки й засвічувати інші, а ми помітимо це тільки через якийсь час...

– Ми вже помітили, – кисло протягнув Снаут. – Нові й супернові... чи, по-твоєму, то свічки на його вівтарі?

– Якщо хочеш трактувати те, що я кажу, так дослівно, то...

– А може, саме Соляріс – колиска твого божественного немовляти, – докинув Снаут. Від дедалі виразнішої усмішки довкола його очей прорізилися тонкі зморшки. – Може, саме він у твоєму розумінні початок, зародок бога відчаю, може, життєві сили його дитинства поки що переважають його розум, а те все, що зберігається в наших соляристичних бібліотеках, – просто довжелезний перелік його дитинних рефлексів...

– А ми якийсь час були його іграшками, – докінчив я. – Так, цілком імовірно. І знаєш, що тобі вдалося? Створити зовсім нову гіпотезу на тему планети Соляріс, а це й справді не абищо! Ось тобі й пояснення, чому неможливо встановити Контакт, чому нема відповіді, звідки беруться деякі – назвемо їх так – екстравагантності в поведженні з нами; психіка малої дитини...

– Я відмовляюся від авторства, – буркнув Снаут, зупинившись біля ілюмінатора.

Ми довго дивилися на чорні хвилі. На сході в тумані проступала бліда довгаста пляма.

– Звідки ти взяв цю концепцію недосконалого Бога? – запитав раптом Снаут, не спускаючи очей із залитої сяйвом пустелі.

– Не знаю. Вона видалася мені глибоко правдивою, розумієш? Це єдиний Бог, у якого я схиль-

ний був би повірити й чия мука – не спокута, вона нікого не звільняє, нічому не служить, вона просто є.

– Мімоїд... – зовсім тихо, зміненим голосом мовив Снаут.

– Що ти сказав? А, так, так. Я помітив його ще раніше. Він дуже старий.

Ми обидва вдивлялися в обрій, затягнений рудою імлою.

– Я полечу, – несподівано обізвався я. – Тим більше, що ще ні разу не залишав Станцію, а тут така нагода. Я повернуся через півгодини...

– Що ти сказав? – Снаут ширше розплющив очі. – Ти полетиш? Куди?

– Туди, – я показав йому на пляму тілесного кольору, котра бовваніла в тумані. – Що мені може стати на заваді? Візьму маленький вертоліт. Знаєш, буде дуже смішно, якщо на Землі мені доведеться колись признатися, що я, солярист, жодного разу навіть не ступив на соляріанський ґрунт...

Підійшовши до шафи, я почав вибирати собі комбінезон. Снаут мовчки стежив за мною, а потім зітхнув.

– Не подобається мені все це...

– Що? – я обернувся до нього з комбінезоном у руках. Мене охопило збудження, якого вже дав-

но не переживав. – У чому справа? Ану викладай! Ти боїшся, що... Яке безглуздя! Даю тобі слово честі, що ні. В мене й на думці такого не було. Ні, далєбі, ні.

– Я полечу з тобою.

– Дякую, але я хочу сам. Це все-таки щось нове, щось зовсім нове, – мовив я швидко, надягаючи комбінезон.

Снаут іще щось бубонів, проте я не дуже дослухався до нього, шукаючи потрібні для польоту речі.

Він вийшов за мною на ракетодром, допоміг викотити машину з боксу на середину стартового диска. Коли надягав скафандр, Снаут раптом запитав:

– Скажи правду: слово, що ти дав мені, ще має для тебе якесь значення?

– О Боже, Снауте, ти знову за своє? Звичайно, має. Я ж тобі пообіцяв. Де запасні балони?

Він не сказав більше ні слова. Зачинивши прозорий купол, я подав Снауту знак рукою. Він увімкнув підйомник, я повільно виїхав на верх станції. Мотор прокинувся, протяжно загурчав, гвинт закрутився, й апарат напрочуд легко піднявся, залишивши під собою маленький сріблястий диск Станції.

Я вперше опинився сам над Океаном; тепер він справляв зовсім інше враження, ніж тоді, коли дивився на нього з-за ілюмінатора Станції. Можливо, це залежало від висоти польоту – я ковзав лише за якихось кілька десятків метрів над його хвилями. Тільки тепер не просто знав, а й відчував, що горби і безодні, котрі чергувалися, жирно полискуючи, рухаються не як морський приплив чи хмари, а як тварини. Безперервні, хоча й надзвичайно повільні конвульсії мускулястого, голого тулуба – ось який це мало вигляд; сонно опадаючи, гребінь кожної хвилі полум'янів червоною піною. Коли я розвернувся, щоб вийти точно на курс мімоїда, який дрейфував надзвичайно повільно, сонце вдарило мені прямо в очі, заграло кривавими відблисками в опуклому склі, а Океан став чорнильно-синім із цятками темного вогню.

Я невправно описав коло, і воно винесло мене далеко на підвітряний бік, а мімоїд лишився позаду, обернувшись на широку, неправильних обрисів смугу, що вирізнялася на тлі Океану. Він уже втратив рожевий колір, якого надавав йому туман, став жовтуватим, наче висохла кістка; на хвилинку я навіть згубив його з очей і замість нього побачив удалині Станцію, яка висіла над самісіньким Океаном, ніби велетенський старовинний дирижабль. Я повторив маневр, напружуючи

всю свою увагу: прямо за курсом виростав масив мімоїда з химерним крутим рельєфом. Мені здавалося, що можу зачепити його найвищий бульбоподібний виступ, і я так різко набрав висоту, що вертоліт, утрачаючи швидкість, заколихався. Моя обережність виявилася зайвою, бо заокруглені вершини химерних веж пропливли далеко вниз. Зрівнявши швидкість машини з дрейфом мімоїда, я повільно, метр за метром, почав знижуватись, аж поки над кабіною замигтіли крижкі вершини. Мімоїд був невеликий – три чверті милі завдовжки й лише кількасот метрів завширшки; у деяких місцях він звужувався – це свідчило про те, що там він незабаром розламається. Напевно, це був уламок значно більшого утворення, за соляріанськими масштабами – тільки дрібний осколок, рештка, яка налічувала вже бозна-скільки тижнів та місяців.

Між жилуватими підвищеннями зсуву, побіля Океану, я помітив щось схоже на берег, кілька десятків квадратних метрів досить рівної поверхні, й спрямував туди машину. Як виявилось, сісти було набагато складніше, ніж я сподівався: гвинт мало не зачепився за стіну, яка виростала перед очима, однак усе закінчилося щасливо. Я відразу ж вимкнув мотор та відкинув кришку купола. Стоячи на крилі, перевірив, чи не сповзає верто-

літ в Океан; хвилі лизали зубчастий край берега за кільканадцять кроків від місця посадки, але апарат твердо стояв на широко розставлених полозах. Я зіскочив на... «землю». Те, що мені видалося стіною, за яку я мало не зачепився гвинтом, було величезною, дірявою, мов решето, тонкою, наче плівка, й порослою схожими на маленькі галереї потовщеннями кістяною плиткою, що стояла сторчма. Щілина завширшки кілька метрів ділила навскоси всю багатоповерхову площину, відкриваючи перспективу глибини; втім, її було видно й крізь великі, безладно розкидані отвори. Я видерся на найближчий похилий виступ стіни, пересвідчившись, що підошви черевиків скафандра надзвичайно чіпкі, а скафандр нітрохи не заважає пересуватися, і, опинившись на висоті п'яти поверхів над Океаном, обернувся, озирваючи скелетоподібний краєвид. Тільки тепер я міг охопити поглядом його геть увесь.

Мімоїд разуче скидався на стародавнє, напівзруйноване місто, на екзотичне марокканське поселення, багато століть тому потерпіле під час землетрусу чи якогось іншого катаклізму. Я дуже виразно бачив звивисті, напівзасипані й захаращені уламками ущелини вулиць, що круто спускалися до берега, який омивала густа, мов коломазь, піна, вище здіймалися уцілілі зубці мурів, басті-

они, їхні овальні підніжжя, а у випуклинах і западинах стін чорніли отвори, схожі на висаджені вікна чи фортечні бійниці. Усе це місто-острів, важко перехилившись на бік, наче напівзатонулий корабель, навмання, стихійно сунуло вперед, повертаючись дуже повільно, про що свідчив позірний рух сонця на небосхилі й ліниве сковзання тіней поміж закутками руїн; іноді крізь них пробивався сонячний промінь, сягаючи того місця, де я стояв. Неабияк ризикуючи, я подерся ще вище, аж поки з виступів, навислих над моєю головою, градом посипалися дрібні уламки; падаючи, вони заповнили великими клубами пилу звивисті ущелини й вулички: мімоїд, звичайно, не скеля, і його схожість з вапняком зникає, якщо взяти уламок у руку; він набагато легший від пемзи, дрібнопористий, а тому й невагомий, мов повітря.

Я піднявся вже так високо, що почав відчувати рух мімоїда: він не тільки плив уперед, підштовхуваний ударами чорних м'язів Океану, невідомо звідки й невідомо куди, але ще й дуже повільно нахилився то в один, то в другий бік; кожне таке коливання супроводжувалося протяжним, липким чавканням бурої та жовтої піни, яка стікала з оголеного боку. Цей коливний рух було надано мімоїду дуже давно, мабуть, ще під час народження, і він зберігав його завдяки своїй велетенській

масі. Оглянувши з підвітряного боку все, що можна було, я обережно спустився і тільки тоді, хоч як це дивно, зрозумів, що мімоїд мене нітрохи не цікавить, що я прилетів сюди зустрітися не з ним, а з Океаном.

Я сів на шорстку, потріскану поверхню за кілька кроків від вертольота. Чорна хвиля важко вповзла на берег, розплатуючись і водночас утрачаючи колір; коли вона відступила, на березі залишилися тремтливі нитки слизу. Я зсунувся ще нижче й простягнув руку до наступної хвилі. Тоді вона повторила точнісінько той феномен, з яким люди вперше зіткнулися майже сто років тому: затрималася, трохи відступила, охопила мою руку, не торкаючись її, так що між поверхнею рукавиці та серединою заглиблення, яке зразу ж змінило консистенцію, – з рідкого стало майже м'ясистим – залишився тонкий шар повітря. Я повільно підняв руку, хвиля, а точніше її вузький відросток, потяглася за нею, оточуючи мою долоню прозорою, брудно-зеленою оболонкою, яка поступово світлішала. Я підвівся, щоб підняти руку ще вище; відросток драглистої речовини напружився, мов напнута струна, але не порвався; основа зовсім розпластаній хвилі, наче дивне створіння, яке терпляче очікувало закінчення цього експерименту, припала до берега довкола

моїх ніг, теж не торкаючись їх. Здавалося, з Океану виросла тягуча квітка, чашечка якої оточила мої пальці, ставши їхнім точним негативом, однак не торкнулася до них. Я відступив. Стеблина затремтіла й, здавалось, неохоче повернулася вниз, еластична, хитка, непевна; хвиля піднялася, вбираючи її в себе, і зникла за крайкою берега. Я повторював цю гру доти, аж поки знов, як і сто років тому, одна з чергових хвиль байдуже відринула, немовби наситившись новими враженнями. Я знав, що чергового пробудження її «цікавості» мені довелося б чекати кілька годин. Знову сів, але вже немовби перероджений цим явищем, яке мені було так добре відоме з книжок; жодна теорія не могла передати цього реального відчуття.

У брунькуванні, рості й поширенні цього жи-воутворення, в його рухах – кожному окремо й у всіх разом – проявлялась якась, так би мовити, обережна, але не ляклива наївність, коли воно намагалось самовіддано й квапливо пізнати, оглянути нову форму, що несподівано зустрілася йому, й на півдорозі змушене було відступити, аби не перейти меж, установлених таємничим законом. Ця жвава цікавість різко контрастувала з байдужістю велета, який, виблискуючи, простягався від обрїю й до обрїю. Ніколи ще я так повно не відчував його незмірної реальності, мо-

гутнього, неблаганного мовчання. Поринулий у споглядання, приголомшений, я спускався в недосяжні, здавалося б, глибини його непорушності й, відчуваючи, що втрачаю самого себе, зливався з цим рідинним, сліпим колосом, без найменших зусиль, без слів, без жодної думки пробачаючи йому все.

Увесь останній тиждень я повадився так розсудливо, що недовірливий погляд Снаута зрештою перестав мене переслідувати. Зовні я був спокійний, але в душі чогось підсвідомо чекав. Чого? Повернення Гері? Як я міг? Кожен із нас знає, що він – створіння матеріальне, підвладне законам фізіології та фізики, й, навіть об'єднавши сили всіх наших почуттів, ми не здатні протистояти цим законам, а можемо їх тільки ненавидіти. Споконвічна віра закоханих і поетів у всесильність любові, яка перемагає смерть, величні слова *finis vitae, sed non amoris*¹, що переслідують нас віками, – брехня. Але ця брехня – не смішна, вона тільки марна. А от бути годинником, який відлічує плин часу, годинником, який то розбирають, то знову складають і в механізмі якого, тільки-но конструктор торкне коліщатко, – разом з його першим рухом починають цокати відчай та любов, знати, що ти лише репетитор

¹ Життя закінчується, кохання – ніколи (*лат.*).

тортур, тим нестерпніших, чим смішнішими вони стають через їхнє багатократне повторення? Повторювати людське існування? Згоден. Але повторювати його так, як п'яниця повторює заяложену мелодію, кидаючи й кидаючи мідяки в музичну скриньку? Я ні секунди не вірив, що цей рідинний велет, який уготував у собі смерть багатьом сотням людей, до якого десятки років уся моя раса марно намагалася протягти бодай ниточку порозуміння, що він, несучи мене, мов порошок, й навіть не помічаючи того, перейметься трагедією двох людей. Однак його дії мали якусь іншу мету. Щоправда, я навіть у цьому не був абсолютно певен. Але відступити – означало перекреслити той, хай мізерний, шанс, який, може, був тільки в уяві, шанс, що приховувало у собі майбутнє. Отже, роки серед меблів і речей, до яких ми разом доторкалися, в повітрі, яке ще пам'ятало її дихання? В ім'я чого? Надії на її повернення? Надії в мене не було. Зате жило очікування – останнє, що мені залишилося від неї. Які звершення, знуцання, які муки ще чекали мене? Я нічого не знав, але й далі непохитно вірив у те, що час жорстоких див іще не минув.

Закопане, червень 1959 – червень 1960

ЗМІСТ

Прибуття	3
Соляристи	20
Гості	49
Сарторіус	63
Гері	88
«Малий апокриф»	113
Нарада	152
Потвори	178
Рідкий кисень	225
Розмова	251
Мислителі	270
Сни	300
Успіх	318
Старий мімоїд	333

Літературно-художнє видання

Серію «Маєстат слова» засновано 2004 року

Станіслав ЛЕМ

СОЛЯРІС

Роман

Переклав з польської

Дмитро Андрухів

Люстрації Ростислава Крамара

Головний редактор *Богдан Будний*

Редактори *Петро Ктитор, Богдан Мельничук*

Обкладинка *Ростислава Крамара*

Технічний редактор *Неля Домарецька*

Комп'ютерна верстка *Галини Кузів*

Підписано до друку 30.11.2016. Формат 60x84/32

Папір офсетний. Гарнітура CentSchbook.

Умовн. друк. арк. 10,23 Умовн. фарбо-відб. 10,23.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до
Державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів
видавничої продукції ДК № 4221 від 07.12.2011 р.

УДК 82 312.9

ББК 84.4Пол

Л 44

Лем С.

Л 44 Соляріс : роман / С. Лем ; пер. з пол. Д. Андрухів. – Тернопіль : Навчальна книга – Богдан, 2017. – 352 с. – (Серія «Маєстат слова»).

ISBN 966-692-431-5 (серія)

ISBN 978-966-10-4760-9

© Навчальна книга-Богдан, 2017

ISBN 978-966-10-4760-9

9 | 789661 | 047609

“КНИГА ПОШТОЮ” А/С 529
м. Тернопіль, 46008
т. (0352) 287489, 511141
(067) 3501870, (066) 7271762
mail@bohdan-books.com

м. Київ, т/ф (044) 2968956, pk-bogdan@ukr.net
м. Тернопіль, т/ф (0352) 430046, 520607
office@bohdan-books.com
www.bohdan-books.com
www.bohdan-digital.com